

พญายม

เชอร์ล็อกโฮมส์? ของ ช. ทรัพย์सार
รางวัลแข่งขัน ของ “มรกต”
เดือนที่ท่านเกิด ของ ห. สุนทรารชุน
แคล้วคลาด ของ ศ. เทชะแพทย
“คิว.คิว.” โดย “ศรีคันธิกะ”

ศุล.

๒๔๖๗

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชชม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชชม"

หนังสือ "ไทยเชชม" จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปยังโดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจว่าจะพยายามไม่ให้เกินกว่าวันที่ ๒๕ ของเดือนนั้น ๆ

อนึ่ง ท่านผู้ใดที่ได้ออกรับอย่างหนังสือ "ไทยเชชม" ยังไม่ได้รับหนังสือ "ไทยเชชม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนแล้ว ขอให้ไปรับเดือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี	(๑๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๖ ปี	(๖ เล่ม)	เป็นเงิน	๕ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปออกรับที่ สำนักงาน "ไทยเชชม" เลขที่ ๓๕๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร ไปรษณีย์เจดีย์หมายแจ้งความประสงค์ นาม และค่ารับที่อยู่ให้ชัดเจน ส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ได้กล่าวไว้ข้างบนนั้นแล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอรับที่เดียวกันก็ได้ ๗๗
จะส่งมาภายหลังเมื่อได้ รับหนังสือ ๓ เล่มแล้ว ก็ได้ ถ้าท่านอยู่ในกรุงเทพฯ จะให้ไปรับที่บ้านก็ได้

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังยก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่างๆ	มีสีเขียว, เหลือง, แสด, ชมพู, แดง	ตัวพิมพ์	
สีคำ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

การบอกลงแจ้งความ

ถ้าท่านมีความประสงค์จะลงแจ้งความในหนังสือ "ไทยเชชม" ตั้งแต่เล่ม ๖๖๖ เดือนใด หรือ เมื่อลงแจ้งความแล้วต้องการจะเปลี่ยนแจ้งความในเล่มหน้าต่อไป ขอให้ท่านแจ้งไปยัง สำนักงาน "ไทยเชชม" ภายในวันที่ ๗ ของเดือนนั้น

ส่วนเงินค่าลงแจ้งความจะเก็บเมื่อใด แล้วแต่จะทำได้ การทำความตกลงกัน.

มาศานุสร	“ปริโยสาน”	หน้า ๘๑๕
แก่งเพาะ	“ไชยามพวาน”	„ ๘๒๐
นิยายอิศาเลียน (ต่อ)	“เรื่องศิลป์”	„ ๘๒๓
เค้านต์แควร์กุลล่า (ต่อ)	“สระ”	„ ๘๒๘
เซอร์ล็อกไฮมส์?	ช. ทรพยสาร	„ ๘๕๔
พินอ โมกซซากก	“อาขัณโหม”	„ ๘๕๕
รางวัลแข่งขัน	“มรดก”	„ ๘๗๑
เกื่อนท์ท่านเก็ค	ห. สุนทรารชุน	„ ๘๘๑
แคนสมแคน	ศ. เทสะแพทย์	„ ๘๘๖
กำไลอุยทวี่ (ต่อ)	จ. โรจนพันธุ์	„ ๘๙๑
กายคัถกเหล็กนาฟ (ต่อ)	“อาขัณโหม”	„ ๙๐๑
หมายเหตุเข็คเคิลค	“กุหลาบพั้งแยม”	„ ๙๒๓
พุทธภาสิตานุสรณ	“อุบลวรรณ”	„ ๙๓๑
ควีวของไทยเขมม	“หลานแม่ควีวหัวป่ากั”	„ ๙๓๓
ควีควินักสืบใหม่	“ศรีคินธิกะ”	„ ๙๔๐
วิชชานำรู้	จ. จันทรอุทัย	„ ๙๖๕
สารเขมม		„ ๙๗๒
ปวิศนาวงเวียน	ศ. เทสะแพทย์	„ ๙๗๔
อินทวาทิ	ช. บุญโญปถัมภ์	„ ๙๘๒

มาศานุสว

ตุลาคม

โกธั นตุวา น โสจติ

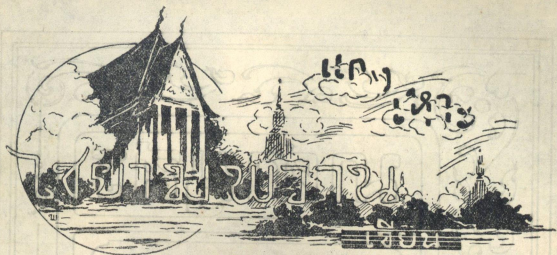
อันความโกรธก่อให้ เราต้อง ทุกข์เซย

เหตุโกรธคือเครื่องของ จิตต์ให้

เศร้าโศกและเกิดของ เวรทอย ต่อнос

ฉวีฆ่าความโกรธได้ ท่อนเว้นสุขเกษม

“ปวิขสาน”

ถ้าหลวงรักไปลงเมื่อครั้งผมเป็นเด็ก
 อยู่ที่นั่น ทำให้ผมนึกถึงเจ้าแก่งเหนือและ
 สังขยาขึ้นเป็นคู่ด้วยกันอยู่ไม่ว่าวัย ครั้นนั้น
 ผมเป็นลูกศิษย์ อยู่ที่วัดสามจีน อยู่กับหลวงพ่
 ่ปาน เนื่องด้วยผมค่อนข้างเป็นผู้ที่มีสติ
 บัณฑิต ญา ความ คิด ความ อาน ว่อง ไว ใน ทาง
 ทนง ลือนักทนอย จึงเป็นที่โปรดปรานของ
 หลวงพ่ปานมาก นอกจากนั้นหลวงพ่ยังยก
 ให้ผมเป็นผู้ควบคุมดูแลพวกลูกศิษย์ด้วยกัน
 ของท่านอีก ซึ่งไม่จวนจนยี่สิบถึง ๓๐ กว่าคน
 เจ้าพวกเด็กเหล่านั้นพากันกลัวผมตัวอ
 ไปหมด ทั้งนี้นักจะเผลอด้วยผมเป็นที่รัก
 ใครของหลวงพ่ปานมาก แลกับบนของผมนัก
 ค่อนข้างโตกว่าพวกมัน เมื่อไม่ชอบใจคน
 ไหนผมเป็นท่า, ที่ ตลอดจนถึงเตะ ก็นั้น
 พวกลูกศิษย์เหล่านั้นจึงพากันวิ่งเกลียดกรงขัง
 ผมด้วยเหตุนี้

ไม่ว่าการกินการอยู่ เมื่อหลวงพ่ปานได้
 ดินแล้วอย่างไหนที่ถูกปากของผมนักเป็นเล่น
 เหวะเสียก่อนหมด มิใช่ที่พวกเจ้าเหล่านั้น
 จะกินอะไร หรือไม่มีอะไรกิน สิ่งที่ผมชอบ
 ปากละผมเป็นควาก่อน ถ้ากินไม่หมดแล้ว
 นั้นแหวะทิ้งจะตกไปเป็น สมบัติของพวกเหล่า
 นั้น มันจึงพากันแค้นผมจนถึงนำศาตก
 เพราะมันไม่ฮาร จะมีเสียง หรืออะไรกับผมได้
 พวกมันตรง ๆ ก็คือมันหือไม่ขึ้นนั้นเอง มัน
 พยายาม ที่จะหา เม็ด ด้ ี ๆ มาเล่นกับผมอยู่
 เหมือนกัน แต่ก็ยังหาได้ทำอะไรลงไยไม่
 เจ้าแก่งเหนือ และ สังขยา เป็น ของประจำ
 สำหรับสำหรับของหลวงพ่ เมื่อเหลืออกจากท่าน
 แล้วก็เลยเป็นของ ประจำที่ผมนักไว้ และชอบ
 เสมอ ๆ ส่วนที่นอกจากนั้นมิได้อยู่ น้ำพริก
 ผักต้ม ปลาทุ (มีเมื่อถึงสมัย) ของเหล่านั้น
 ผมยอมให้พวกลูกน้องของผมนัก เพราะ

มันไม่ค่อยถูกปากถูกคอกับผมนัก เสร็จ
 คงจะไม่เป็นการล่าเอียง เพราะผมเป็นหัว
 หน้า จำเป็น อยู่เอง. ที่จะต้องได้รัย ของ ัก ๆ สัก
 หน่อย พวกนั้นเป็นลูกสมันก็ต้องได้รัยของ
 รองจากผมไปบ้าง ดังนั้นในเรือนคงจะไม่
 มี ผู้ใดกล่าวว่ามีได้ ว่าผมเอาเปรียบ แต่
 ความเป็นจริง มัน ก็มี อยู่ ้าง ซึ่ง ผม ขอ รัย
 สวรรภาพโดยตรง

เย็นวันหนึ่งผมต้องถูกหลงพ่อย่านใช้ ให้
 ไปกับจระเข้ เพราะฉะนั้นอาหารเย็นวันนั้น
 จะทำให้ขาดผมไป ผมจึงไปส่งไว้กับเจ้ารอง
 จากผมอีกคนหนึ่ง ซึ่งผมได้เลือกชนไว้ ชื่อ
 เจ้าผ่อง

“เฮ้ย! เย็นกันก็ต้องกลับวัดค่า หลง
 พ่อใช้ ให้ ไปจระเข้ แต่อย่าแกล้งเนื้อและสังขยา
 พวกแกอย่าหวั่นเสียดหมาดนา ต้องเก็บไว้ ให้
 กัน ถ้ากันกลับมาก็ไม่เห็นเหลืออยู่เลยร้อย
 ละ สิบ กันคืนหน้าเงาเกี่ยวเข้าไหม?”
 ผมกำขี้เข้เผื่องเมื่อก่อนไป

“จ๊ะ แล้วฉันจะเก็บไว้ให้เอง” เจ้า
 ผ่องตอบ

ครั้นเมื่อผมไป ทำธุระตามที่ หลงพ่อย่าน
 ได้ ใช้รัยร้อยก็แล้วผมก็กลับ เวลานั้น
 ราว ๒ ทุ่มเศษ ๆ เสร็จกับผมขาดอาหาร
 เย็นไป จึงเป็นเหตุให้ท้องผมลั่นร้องอยู่จุก ๆ

เป็นที่เคืองขออาหาร ผมชักออกจะหิวมาก
 เวลานั้น ส่วนเท่าที่ปล่อยให้ทำมาทำชอย
 จักเข้า ๆ จนเกือบจะเป็นวงค์ด้วยความหิว
 เพราะความ จ้าน จะให้ ถึงวัดโดยเร็ว ที่สุดจะ
 เร็วได้ กระนั้นก็ยังยืงหามาถึงวัดได้ โดยเร็ว
 คงนึกไม่ เพราะทางที่ผมไปนั้นไกลจากวัด
 ไม่ใช่ช้อย

อา! ถึงวัดแล้วจะได้สมนาคุณแก่ท้อง
 เสียให้ ถึงขนาดจนอิ่ม ผมปรารถนาได้กินหา
 หลงพ่อย่าน แลดูเรื่องที่ได้ทำมาแล้วให้
 ท่านฟัง เมื่อเสร็จธุระแล้วผมก็มีรพักให้
 ชักช้า รัยลงจากกุฏิเข้าครัวพร้อมด้วยอาการ
 ยิ้มกริ่ม

ผมเปิดส้วมขึ้นเห็นแก่งเหาะ, สังขยา,
 และข้าวอยู่พรั่งพร้อมบริบูรณ์ ผมก็นั่งชิตมาด
 คคข้าวได้จ้าน ด้วยความหิวจัดจนแทบจะ
 เป็นลม ผมได้ชักน้ำแกงเข้าให้ช้อนใหญ่
 กังโฮกเยื่อเรื่อ ทันใดนั้นเอง ใบหน้าของผม
 ซึ่งได้ ยิ้มกริ่มมอยู่แต่เดิม ก็ต้องเปลี่ยนจาก
 สภาพเปลี่ยนกลายเป็นเหย-เหยอย่างแท้จริง
 แลน้ำตาที่ไหลพรูออกมา ด้วยความร้อนและ
 เผ็ดอย่างมหันต์จากน้ำแกง

“เฮ้!” ผมร้องด้วยความอะไร “แกง
 วันนี้อร่อยเผ็ดนัก”

เพื่อให้เป็นที่แน่แท้ใจ ผมได้ลองชดช

อีกชั้นหนึ่ง ความเผ็ดร้อนก็ยังเพิ่มทวีหนัก
ขึ้นอีกตามลำดับ ผมเห็นท่าทางไม่มีใครจะ
เลยหันมาหา เจ้าสังขยาหัวงระยิบ ความเผ็ด
ร้อนของแกง พอสังขยาเข้าปาก แหมท้มน
ระหวานอย่างเคย ที่ไหนได้กลัวยกลายเป็น
รสเผ็ดและเค็มอย่างบอกไม่ถูก

“เฮ! ไม่ได้การเจ้าพวกนี้ คงจะเล่น
ระยำเสียแล้ว เห็นจะต้องฉลองศรัทธามัน
เสียที” ผมบ่น แล้ววิ่งออกนอกครัวโดยเร็ว
“อ้ายผ่อง-อ้ายผ่อง มานี่” ผมตะโกน แต่
ไม่มีเสียงตอบ

“อ้ายผ่อง-อ้ายพวกเก็กๆ มาทันทให้
หมด” ผมตะโกน แต่ก็ไม่มีเสียงตอบอีก
ก่อนผมชักผ้าเสียหนักขึ้น เหตุไฉนเจ้าพวก
เหล่านี้งงพากันไปซุกหัวอยู่เสียที่ไหนหมด

ด้วยความโมโหหัวเข้า ผมจึงออกตามเจ้า
พวก ลูกน้อง จนทั่วบริเวณวัด แต่หาได้ รัชผล
อย่างไรไม่ ผมจึงต้องมานั่งแสร้งแวงงท้อง
แห้งอยู่ตลอดทั้งคืน คืนนั้นเป็นคืนที่ผมได้
รับความมึนตึ๊งทุกซอกทุกซีก ผมนอนไม่
หลับอยู่แทบตลอดคืน และได้คิดครุ่น
จนซึ้งทรงทราบว่า การที่ผมได้กระทำเช่นนั้น
นั้นไปแล้ว เป็นการที่เอาชีวิตเขาเปรียบค
พวกเพื่อนด้วยก็มาก จนถึงกับเป็นเหตุให้
ผมต้องเผชิญกับภัยการแวงงท้องเช่นนั้น แต่
นั้นมาผมเลยเลิกเล่นการแวงงเหงา
อีก และได้เลิกอย่างไม่มีอีกว่าจะเล่นอีก
เพราะ ะไรนั้น ท่านทั้งหลาย คงทราบได้ แล้ว
เป็นแน่นอน

(ต่อจากหน้า ๑๘๕ ฉบับ ถิ่นขัณฑ์)

นิยายถึงเรื่องที่ ๓

ในเมื่อครั้งโทซุโตะโคโรโคสฟอซา
 เปนเจ้านครมิลาโน มีสิ่งเลื่องไว้ ในวังตัวหนึ่ง
 ซึ่งมี ความสามารถ ผลาณ ในการ ชุก ชนไม่
 แพ้ ถึงตัวอื่น ๆ ซึ่งมีแล้วและทิ้งมีในโลก นี้
 (คนใช้ อธิบาย ว่า คน ยัง ไม่ รัย รอง ใน ข้อ ที่
 กล่าวเปรียบเทียบกับความสามารถของสิ่งตัวนั้น
 ก็ยังอันยังไม่ได้ผูกได้เกิดในโลกนัก เพราะ
 ว่า... แต่ท่านสมภารจึงคิดทเลี้ยก่อน โดย
 กล่าวว่าการฟังเนื้อ ๆ ไม่ต้องการฟัง อรรถ
 ธิบาย คนใช้ จึงเล่าต่อไป) อันความ
 เฉลียวฉลาดสามารถของมันเป็นั้น มันแสดง
 ออกมาให้เห็นโดยทางอาการภายนอก เปน
 ต้นว่า... (ท่านสมภารสันศรัทธา... แสดง ว่า
 ถ้อยคำต่อไปนี้มันไม่ต้องการฟัง คนใช้ จึงข้าม
 ข้ามไปเสีย) และหน้าตาท่าทางที่มันแสดง

นั้น ตัวมันไม่เห็นชั้นแต่มนุษย์ พวกมัน เห็น
 ว่าชั้น (อันความชั้น นั้น เกิด แต่ เหตุ สอง
 ประการคือ เรารู้สึกชั้นเพราะสิ่งนั้น นำ ชั้น
 หรือเป็นเพราะตัวเรารู้สึกชั้น เพราะสิ่งนั้น
 ไม่นำ ชั้น แต่ คนอื่น เขา เห็น ชั้น ประการใด
 ประการหนึ่ง) แต่ถึงอย่างไร ๆ มันจะ
 กระทำกิริยาอาการเหล่านั้นโดยมัน รู้สึก ชั้น
 หรือไม่ชั้นก็ตาม การก็ ปรากฏ ว่า มนุษย์
 โดยมากเห็นว่าชั้น และสิ่งใดที่ทำให้มนุษย์
 ชั้นมนุษย์ก็ชอบ เพราะฉะนั้น ถึง ตัว นั้น จึง
 เปนที่ชอยใจของคนเป็นจำนวนมาก แต่
 ถึงในจำพวกคนที่ ชอบ ๆ สิ่งนั้น ก็ยังอาจ
 แบ่งออกได้ อีกเป็นสอง พวก คือ พวก ที่
 ชอบจริง ๆ พวกหนึ่ง และพวกที่เกลียดแต่
 ต้องทำเป็นชอบ เพื่อประจบเจ้านายอีกพวก

หนึ่ง ถึงแม้การชอยสิ่งซึ่งเป็นอากรภายในระลึกๆ กัน แต่อากรซึ่งจะต้องแสดงออกมาภายนอกเพื่อให้ใครๆ เห็น (ใครใครในทันทีมาดั่งท่านโตชเอนครเป็น ส่วนมาก) ว่าคนชอยสิ่งตัวนั้น หาได้ผิดแปลกแตกต่างกันไม่ ต่างก็ สง รอย เคี้ยว กัน คือต่างก็ทศวรรคทาของเป็นต้นว่าส้ม สุก ลูกไม้ ไปให้ สิ่งอยู่เสมอ ทั้งนั้นบางที่จะเป็นด้วยมีทางแสดงว่าคนรักสิ่งอยู่เพียง ทาง เคี้ยวเท่านั้นคอกกระมัง ? ถึง ทั่ว น เชื่อง มาก ท่านโตชเอนครให้เที่ยวไหนเที่ยวได้ ความชอยใจ บ้านที่ถึงตัวชอยแะ เยี่ยม เขียนเสมอที่คอกบ้านของยายแก่ผู้หนึ่งในตำบล ซานจิโฮวานนี้ และการไปมาหา สู้ ที่ บ้าน นั้นเสมอๆ ของเจ้าสิ่งนี้ อาจ ะ เป็น ด้วย การมีพรหมอยู่เสมอ แห่ง อาทว ซึ่ง ยาย แก่ก็ไว้ค้อนรับคอกกระมัง ? แต่จะอย่าง ไรก็ตาม การปรากฏว่าเจ้าสิ่งตัวนี้รักยาย แก่ (หรือรักอาทวของแก่) มาก และ แทกกับบุตรชายสองคนของแก่ก็รักมันไม่น้อย (ความรักของแก่วัดจำนวนมาก น้อยได้ โดย เจ้าสิ่งตัวนี้มาบ้านแก่ ครั้งไร เห็น เคน พง ซอ กลียไปทุก ๆ ครั้ง)

อยู่มามีชายยายแก่ผู้นั้นตายลง ผู้ คน จึงรักแรงนิมนต์พระมาสวดมนต์ที่บ้าน แล้ว

ก็ช่วยกันหามแกลไปวัด การกระทำต่าง ๆ เหล่านี้ เจ้าสิ่งตัวสำคัญก็จำไว้อย่าง แม่น ย่า ตลอดจนเครื่อง แต่ง ตัว ของ ยาย แก่ เวลาตายเป็นอย่างไว้มันก็ทำได้ พอคนไป วัดกันหมด มันก็เข้าไปในห้องยายแก่ รื้อ เสื้อผ้าของแก่จนกระจุยกระจาย ในที่สุด ก็เลือกเสื้อผ้าและผ้าคลุมหัวไว้สำหรับห่มซึ่ง เหมือนกับสำหรับยายแก่สรวมเวลาเขา หาม แกลไปวัด แล้วมันก็นั่งไปนอนบนเตียงของแก่ คว้าผ้าห่มคลุม ๆ ตัวจนมืดซิดเหลือ แต่ หน้า อันย่นยุ่ยคล้ายหน้าคนตายไม่มีผิว ซึ่งดง แม้หม้อที่รักยาคอนตายเอง เมื่อ เห็น เข้า แล้ว แทบจะไม่ว่าใครเป็นใคร เจ้า สิ่ง สัประคนนอนเป็นผีตายอยู่สักครู่หนึ่ง ก็มิ เลี้ยงคนใช้ ขึ้นบรรไคมาข้างบน.

พวกคนใช้สามสี่คนขึ้นบรรไคตรง มา ยัง ห้องยายแก่ เพื่องจะทำธุระ กับ เจ้าของ ๆ คน ตาย และเมื่อย่างเท้าเข้ามาในห้อง ต่าง คน ต่าง ก็ คม มอง ไป ทาง เคียง ผู้ ตาย มิได้ และในทันทีที่มองไปนั้นเอง ต่าง ก็ ตก ตึงงันจนลุกพรูขึ้นทั้งตัว เพราะบนเตียง ยายแก่นั้น แท่นที่ว่างเปล่า กลับ มี ศพคนตายซึ่งพวกตน ช่วย กัน หามไปไว้ วัด แล้วขึ้นมาอนอ้าซ่า ทำคำบื้อ หลอ อย่าง น่ากลัว และทันทีที่หายตกตึง ตัว แขง

ต่างก็ชิงกันขึ้นหน้า เล่น พรวด พรวค ลง
 บรรไดทีละห้าขั้น ลีบขึ้นด้วยอาการกระฉับกระ
 เองอย่างที่ไม่เคยปรากฏในชีวิตของตน เลย
 บ้าง ก็ หัวปักหัวปำคำพันห้องและข้างถึงลงมา
 นอนทุกแอ่งๆเกือบตาย แล้วก็พากันวิ่ง
 ปรุกออกนอกประตูบ้าน เลือกถลนลนลาน
 ด้วยความกลัว และต่างก็เชื่อกันว่าผียาย
 แก่มาแสดงฤทธิ์หลอนหลอก ทุกๆคนมี
 อาการมือสั่นเท้าสั่นตามๆกัน สักครู่ยตร์
 ชาย ยาย แก่ ก็บุญาคิมิตรทสนิทสนม ซึ่ง
 กลัวยาวกึกกัมมาดังบ้าน ไต่ความจากคนใช้
 ว่าผู้ตายกลับมานอนอยู่บนเตียง ก็พากัน
 ไม่เชื่อ คุณคนใช้ว่าสติเพี้ยนหรือตาผาคไป
 เปลาๆ แล้วก็ชวนกันขึ้นไปเป็นหมู่ เพื่อยะคุ
 ฝให้เห็นเท็จและจริง.

พวกที่ขึ้นไป ยี่สิบ นั้น ล้วน แต่ใจ กล้าๆ
 ด้วยกันทุกคน ต่าง ก็ สู้แรง ความ เก่ง
 กล้าของคนออกกันต่าง ๆ นานา แต่ เมื่อ
 พวกนั้นเดินไปจนถึงห้อง ก็ มี เสียง กรน และ
 ครางอย่างน่าสยดสยองของออก มา กระทบโศคร
 ทันใดนั้นต่างก็รู้สึกใจเย็นด้วยดี แขน ขา
 สั่นระ วั หน่า ชัก ปาก ขมุย ขมิบ นึก ถึง พระ
 ภิรัตคุณ ถ้าหากยตร์ชายทั้งสอง คน ของ
 ยายแก่ไม่ห้ามปรามและปล่อยโยนแล้ว คน
 ทั้งหมดคงเล่นพรืด ลงบรรไดไปหมด แน่

ยตร์ชายยายแก่ทั้งสองคนนำหน้า ส่วนพวก
 บุญาคิมิตรเห็นตามหลังเข้าไปในห้อง แล้ว
 ต่างก็ตกคลั่งตัวแข็งโหดวายวบ เมื่อเห็น
 ศพยายแก่อยู่บนเตียงจริง คัง คำ คนใช้บอก
 ภาพอนันตภาสที่น่าสยดสยองของกอบัวด้วย เสียง
 อันครวญครางอย่างระเอือกรั่น รบิไล รบิ พง
 ของผิงนอนอยู่บน เตียง กระทำให้ ผู้ที่
 เข้าไปในห้องนั้นรู้สึกกลัวโหดเย็น ซา
 แข็งมีอาการสั่นเพิ่มขึ้น จนกระ ทำให้ พัน
 ห้องสั่นกุกๆ กุกๆ ไปด้วย แต่เพียงเท่า
 นั้นก็ยังไม่วายกลัวเท่าที่ศพบนเตียง นั้น ทำ ตัว
 ขยุบๆ แล้วก็คุกเข่าบนระเือกผ้าห่มชั้นนึ่ง
 คนคู่ต่างพากันขวัญบิน ก็คิดว่าดี ทั้ง ทำ จะ
 กระโจนมาเล่นงาน ต่างก็พากัน กระโดด
 ด้วยดี ยึดยึดเย็บเย็บคยคยชิงกันขึ้น หน้า
 กระโจนบรรไดคนละพรวด สอง พรวค ก็ย
 กันนอนถลนถลนลงอย่างไม่เป็นท่า แล้ว
 ก็วิ่งปรือออกไปยืนนอกชั้นขวัญหาย นอก บ้าน
 หน่าชักตัวสั่นไปตามๆ กัน และต่างก็ถึง
 ความเห็นว่าผี คุ ร้าย นึก ควร จะไป เชิญ
 หลวงพ่อทวดมาช่วย ความเห็นอัน นี้ เจ้า
 ของบ้านรีบกระทำการตามทันที.

เมื่อหลวงพ่อกับศิษย์มาถึง ท่านก็พุด
 จาปล่อยโยนคนเหล่านั้นให้หายวิตก และ
 กล่าวว่าจะไม่อาจจะตกใจ การ เฒ่า นี้ไม่พอ

มือเสียอีก เพราะท่านเคยปรายผีที่ คร้าย
กว่านั้นมากก่อนแล้ว การเช่นนั้น กระทำ
ให้พวกนั้นค่อยคลายความวิตกกังวลบ้าง เล็ก
น้อย แต่ถึงเช่นนั้นก็ไม่ใคร่กลัวอยู่ เมื่อ
นำหลวงพ่อกับศิษย์ไปยังห้องนั้น ท่านคน
ต่างก็รีบวิ่งปรุกปรากลงบรรทมไถ่มาหมก ทั้ง
หลวงพ่อกับศิษย์ให้อยู่ปรายผีแต่ลำพัง
สองคน

หลวงพ่อสั่งให้ศิษย์ถือไม้กางเขนงา กับ
บาตรน้ำมนต์ เติมน้ำหน้าเข้าไปใน หีอง นั้น
ส่วนท่านถือพระคัมภีร์เล่มไม้สี่ เล็ก เติมน้ำตาม
หลัง ทั้งสองคนก็นอนตรงไป ยัง เคียงนอน
พิจารณาเห็นผีตัวนั้นนอนเฉยคานึกๆ ท่าน
ก็ร้ายคาถาหลายโยกไม้กางเขนไปมาบนหน้า
ลึงพลาญ ทำเช่นนั้นเรื่อยไปจนกินเวลาสัก
ครึ่งชั่วโมงได้ จนเมื่อมือเริ่มที่ แต่
ก็หาปรากฏไม่ว่า ผีตัวนั้น แสดง อาการ
หวาดกลัว หรือ สกั้ง สะเทือน อยางใด จน
หลวงพ่อก็ชักคร้ามๆ คิดว่าผีแรงกว่า
ท่านมาก แต่ครั้นระล่ำถอย ก็รู้สึก
ละอาย เพราะ ท่านได้คุยฮวกคนทั้งปวง
ไว้ ไม่น้อยด้วย จึงฉวยบาตรน้ำมนต์จาก
ศิษย์มาถือไว้ในมือ เพื่อกะทำพิธี ขี้ไล่
ผีเป็นครั้งสุดท้าย (และทั้งใจไว้ว่า ถ้า
ผีไม่ทันท่านในครันนี้ ท่านก็ต้องหนีมันเท่า

นั้นเอง) แล้วท่านก็สำคณามั่นคง บน หน้า
ผิวยางแก่โดยแรงพร้อมทั้งเสกคาถาว่า “เย
ชู เยชู อัสโยเซเม” ข้างเจ้าถึง คาคว่า
หลวงพ่อกับศิษย์ไม่เพียงแต่สำคณามั่นคง หน้า
อันไม่น่าพอใจเท่านั้น แต่ท่านคงจะเอาไม้
กางเขนฟาดคุมตามลงมาบนหน้าของตัว อีก
ด้วย (อาการเช่นนี้เจ้าถึงมีความ ผลา
พอ ที่จะรู้ว่าเป็นอาการ อันไม่ น่า สนุกนัก
ถ้าตัวเป็นผู้ถูกระทำ แต่ถ้าตัวเป็นผู้ ทำ
เสียเองก็พอดูยังชั่ว) จึงทำเสียงเรียก
จากครอกๆ และเสียงอื่น ๆ อีก ซึ่งผู้ ที่ มี
สติก็ๆ พอจะเข้าใจได้ว่าเป็นเสียงลึง แต่
ท่านอาจารย์กับศิษย์เข้าใจว่าเป็นเสียงผี ขี้
ผีตัวนั้นยังทำผ้า ห่ม ขอบๆ แล้ว ก็ ลึก
พรวกพรวกขึ้นมาจึงหน้าอาจารย์กับศิษย์ อีก
ด้วย ทั้งสองคนใจหายวาย มือเท้าสั่น
บาตรน้ำมนต์หกกระเจา ส่วนไม้กางเขน
ไม่รู้ว่าจะหลุดกระเด็นไปทางไหน แล้วต่าง
ก็วิ่งแข่งออกหน้ากัน ต่างคนต่างไม่ยอม
อยู่ลำพัง แต่เป็น คราวเคราะห์กรรม
เวลาแผ่นลงบรรทมท่านอาจารย์พลากทำ กลิ้ง
หลุนๆ ลงมาตามชั้นบรรทม และ เมื่อ ถึง
ชั้นล่างก็พอดูที่ลงไปยัง หน้าอก ของ ศิษย์
ฝ่ายศิษย์ตกใจ คิดว่า ผีจับตัวได้ก็ ร้อง จน
สุดเสียง.

เด็ดดุดุลว ๖

(ต่อจากหน้า ๑๑๒ ฉบับ กันยายน)

ตอนที่ ๑๒

จดหมายรายงานของนายแพทย์ชเวต

ที่ ๑๘ กันยายน - ฉันรีบขับรถตรงไป
ถึงซิลลิงแฮม แต่ก็ยังเข้าห้องเมื่อเขา
รอดทั้งไว้ที่ประตูใหญ่แล้ว ก็เดินตรงเข้า
ไปชี้กระพริบและคุยประชันในวัยก อย่าง
เขาอยู่สักหน่อย ด้วยกลัวว่าจะ เป็นที่ รย
กวนแก่ลูกหรือมารดาที่อื่น นึกว่าพอจะ
ให้ ได้ ยืนเพียงถึงหูคนใช้เท่านั้น แต่ครั้น
เมื่อไม่มีเสียงตอบจึงคุยให้แรง ขึ้น กว่าเก่า
ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีเสียงตอบอยู่ก็ ฉันนึก
แข็งซึกหักกระดูกคนอื่นใช้ นึกอะไรที่ มัน ซึ
เกียสันทันขวานอันสลบไสลอยู่ได้ จน ยาน
นี้ - ด้วยเป็นเวลาสี่โมงเช้าแล้ว - ฉันซึก

ระพริบตบประทุซ้ำอีกก็ยังไม่ มี เสียง ตอบ อยู่
เช่นนั้น ความนัยที่โทษนั้น คนใช้ หาย
ไปทันที ความกลัวก็เข้ามาสู่ นั้น ซ้า
เกินไปเสียหละกระมัง ยานที่ มา เป็น ยาน
คนตายหรือไงกัน ? เวลานั้นเป็นเวลาสำคัญ
ที่สุดเสียไยนาที่หนึ่ง ก็แปล ว่า นำ ความ
อันตรายมาสู่ลัษณ์ฉันจึงรีบไปเที่ยวเดิน ทา
ทางเข้าอยู่รอบ ๆ ยาน.

แต่ทำไมได้เลยจนลึกทางเคียว ตก
หน้าข้างประตูก็คลั่งตาลหมกสั่น จำ ต้อง
เดินกลับมายืนเจ้ารถอยู่ณะที่เก่า ขณะนั้น
พอมเสียงลัษณ์มาลาก รด กุญ กับ มา รอด ที่
ประตูใหญ่ เหลียวไปก็พบ แวนเซลล์ซึ่ง วิ่ง
พรวกพรวกมา พอเห็นฉันแกว่ง กิ่ง ออก

มาด้วยกิริยากระพริบกระพริบว่า -

“ท่านหนึ่งเองแหละ ฟังมาถึงหรือไง
กัน หลอนแปดแปดยังงั้น? เราไม่มีกัน
เสียกรรมัง ไม่ไกรยบโทรเลขหรือ!”

ฉันรีบตอบแก่ ทันที ว่า ฟังได้ รียบโทรเลข
เมื่อเช้านี้เอง และก็ตรงรมาที่เคียว แต่
เจ้ายันไม่ไกรยบในยานไม่เห็นมีใคร ขานรับ
จนสักคน แกล้งอยู่ครู่หนึ่ง แล้ว ดอช
หมวกพวกเธอ ๆ ว่า -

“ถ้าเช่นนั้นเกรงว่า จะ เข้าไป เสีย แล้ว
พระได้ทรงโปรดเถะ!”

“มา, มาไปด้วยกัน เมื่อไม่มีทาง
เข้าก็ ต้อง พัง เข้าไป เท่านั้น เวลา นั้น ลูก เณ
เต็มที”

เราพากันฮัมไปข้างหลังบ้าน โปรเฟส
เซอร์ลวงเอาเสื้อสำหรับ หมอ ออก มา ส่งให้
ฉันและให้เสื้อที่เหล็กกลางหน้าต่าง คราว นั้น
ฉันรีบมาจัดการทันที ในครู่เดียวเหล็กนั้นก็
พินาศขาดออกด้วยกำลังมือ เราจึงพากัน
ขึ้นเข้าไปทางนั้น พยในครัวว่างเปล่า อยู่
ทั้งห้องคนใช้ระคนสัก คน ก็ไม่มี เรา
เทวเกิน เบ็ด ทุ คลอด หมก ทุก หอง จน
กระทั่งมาถึงห้องกินข้าวเห็นแสงไฟริบหรี่อยู่
นิกหนึ่ง พอเข้าไปพบนางสาวใช้สี่ คนนอน
รณวนากกลิ้งอยู่ยักยัก แต่ไม่จำเป็น ที่จะ

ต้องตกอกตกใจอะไร เพราะมันถนัดนอนหลับ
ใจเรื่อย ๆ อยู่ ๆ ทั้งมีกลิ่น ยานนอน หลับ
ออก ฟังไปด้วย เหตุที่มันเป็นไปนั้นจึง ทา
ได้ทำให้เราสับสนเสียก่อนไม่ เป็นแต่ แล ด
คาถาแล้วก็พากันขึ้นไปห้องลี้ลับ เมื่อ
ถึงเราหยุดเสียงที่ฟังอยู่ที่ประตูครึ่งหนึ่ง ครั้น
ไม่ไกรยบเสียงอะไรจึงแยกเข้าไป.

ความที่ได้ปรากฏแก่ตาในขณะนั้น เป็น
สิ่งที่เหลือเกินสำหรับอธิบายได้ ถูก ต้อง ขน
เคี้ยว ลู ขี้ กับ มารดา หลอน นอน อยู่ ด้วย กัน
มารดา หลอน นั้น นอน ลึก เข้าไป ข้างใน
ห้อง และเอาผ้าปิดหน้าคลุมไว้ ขณะ
ที่ลมพัดชายผ้ากระพือเปิดให้เห็น หน้าใด ว่า
ซีกขาวไม่มีเลือดและ หน้า หน้า แสดง ความ
ตกใจกลัว ส่วนลูขี้ นั้นเอาหน้าไม่มี เลือด
เช่นเดียวกับกัน จะยังคงคิดว่าสักวันนี้นอน
กระเทียมที่ถูกรอยคอหลอนนั้นมากอง อยู่บน
อกมารดาหลอนทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นจึง เห็น
แสงสองแสงที่ใดเคยเห็นที่คอ ควรว ก่อนได้
สนิท โปรเฟสเซอร์พอเห็นการเป็น เช่น น
ก็ไม่รอช้าก็เลย ครองเข้าไปที่ลี้ลับ เสียง ที่
ลงฟังหัวใจ แล้วกระโดดลุกขึ้นบนตัวทรง
ร้องดังแก่ฉันว่า -

“ยังไม่เข้าไปที่เคียว! เร็ว! เร็ว! เข้า!
ไปเอาขวานที่มา!”

ฉันทระโคกลงบรรโคมาท้องกินข้าว ลอย
เอาชวกรันน้ำขึ้นไปแต่ต้องระวังอย่างเอก คม
แล้วคมเล่า กวียกกลัวจะเป็น ยานอน หลับ
ถึงเช่นเหล้าเชอร ระวัง อยู่ บนโต๊ะ ไป
เพื่อเชอรรับเอาชวกรันไปดูตามข้อมือ และ
แคะที่ริมฝีปากหล่อน แล้วหัน มาพูด แก่
ฉันทว่า -

ไม่เป็นไร ฉันทก็การข้างบนนี้คนเคียว
ก็ไต่ ท่านจงไปคูนึงสาวไซข้างล่างเถอะ
เอาหน้าลูกหน้าลูกตาและเอาผ้า เช็ดให้แรง ๆ
สักทีน้อยพอให้อยู่อุ่นก็คงพ้นชนทรอก มัน
ต้อง การ ร้อน ๆ เหมือน กับ แม่ สาว นายนี้
เหมือนกัน”

ฉันทลงไปข้างล่างตามทีแกล้ง แต่ กว่า
จะปลุกขึ้นได้แต่ละ คน ข้าง ล้ายาก เสีย แสน
เขื่อง นิ่งคนที่สนับเป็นเด็กรุ่นสาว ท่า
ก็คงจะถูกยาแรงและมากอยู่สักทีน้อยเพราะ
ฉันทฉั่งอุ้ม เอาไปให้นอน เสียทีเกาฮอน
ให้หลับต่อไปอีกก่อน แม่สาม คน พอ คั้น
ขึ้นแรกก็จ้วเจีย ๆ ไปตามกัน ครั้น พอ นึก
ขึ้นมาได้ต่างก็ พากัน ร้อง ให้ สกิด สอน ว่าไร
ไปตามกัน ฉันททำ ชิ่ง ๆ ห้ามไม่ให้พูด อีก
สักทีกันไปเพราะเห็นแกล้ง ก็ให้ ไป ทำ การ
ความน่าทึ่งเด็ก มันก็ฟังคำ เคน ร้องให้ไป
จุคไปคั้นน้ำท้ออะไรต่ออะไรต่างๆ เพราะที่

คิไฟในครัวยังไม่คืบ เพราะฉันทนั้นเราไม่ซึก
น้ำร้อน มีไว้พร้อมเสิร์ฟ ทันใจ จึง ช่วย
กันอุ้มลื้อให้ลงแช่ ถูแข็งถูซา เพื่อโลหิต
จะได้เกิดสดวก ชดเชยน้ำเสียเคาะที่ ประค
หญิงคนไซ้นั้นวิ่งไปเช็ดแล้ววิ่ง กลับ มา
กระซิบบอกว่า มีสุภาพบุรุษผู้หนึ่ง ถือ
จดหมายมาจาก มีสเตอร์ โฮมวูด ฉันทจึง
สั่งให้กลับไปบอกให้คอย อยู่ ก่อน เพราะ
เวลานี้เราจะยังไม่พบใครไม่ได้เลย มันก็
ไปทำตามทีสั่ง ในขณะจิตนั้นฉันทลืมเริ่ง
หนีตก.

ตั้งแต่ได้ รู้จักมักคุ้นมากับไพรเพื่อเชอร
ยังไม่เคยเห็นแก่ทำการแข่งมือเท่าในเวลานี้
เลย แกล้งทำไปพลางแกล้งน้อยอียว่า “ถ้า
รู้ยังไม่ยกไป ถ้ารู้ยังไม่ยกไป” จนทำ
ให้ฉันทเองออกน้กขึ้นในใจ.

น้ำร้อน ออก จะ ให้ผล ใน ไม่ สู้ นานนัก
เพราะ หัว ใจ ลูซ ค่อย เติบ ขึ้น ย่าง เล็ก น้อย
และปอก ก็ ทำ งาน ขึ้นช้า ๆ สัก หน้า ท่าน
อาจารย์สกลไสยัน ชม ทันที อุ้ม ตัว หล่อน
ออกจากน้ำ เอาผ้าปูที่นอน อุ้ม ๆ ห่อ ทำ ที่
คล้ายกับอายน้ำเด็กที่เพิ่งคลอดใหม่ ๆ.

แล้วแกอุ้มลูขึ้นมาอีก หอง หนึ่ง ซึ่งได้ จัก
เตรียมไว้ วางลงบนเตียงหยอครบวันได้ ลง
ไปในคอสองสามหยก และเอาแพรบาง ๆ

นุ้ม ๆ พันคอเข้าไว้ แกล้งซึกก็ยังหา พนไม่!
 แกล้งไม่ยกมือขึ้นอะไรก็มากน้อย ที่จะ
 ทำให้หล่อนพินซันเสียกลีบเรียกหญิงสาวให้
 เข้ามาคนหนึ่ง สั่งให้ทูล อยู่ จนกว่า แกล้ง
 กลีบ มา แล้ว กวักมือ เรียก คน ออกไป
 จากห้อง.

“เราต้องไปปลุกยากันว่า จะ ทำ อย่างไร
 ค่ะ” แกล้งพูด ขณะ ที่ ลง บรเวทไป ด้วย กัน
 พอถึงห้องกลางแกล้ง เปิด ประตู ห้อง ก็นเข้า
 ออกแล้วพาเข้าไปในนั้น สัก หนึ่ง แวนเซลล์ซึ่ง
 คุกกระดิก กระส่าย ร้องอก ร้องใจ มาก พูด
 ขึ้นว่า -

“เราจะทำอย่างไรต่อไปคะเล่า? จะ ทิ้ง
 หน้ไปหาใครช่วยได้ ที่ไหน เคียว ันเรา
 จะคือการสู้รบเล็กคอก มีคนนั้น หล่อน ก็ไม่
 รอคอยได้ แต่ท่านหรือก็เหลืออันน้อยเสีย แล้ว
 คนเองก็เต็มทีเหมือนกัน ครั้นจะเรียกเขา
 หนึ่งสาวใช้นั้นมาคนหนึ่ง ก็ไม่ไว้ใจว่า มัน
 จะกล้าหาญพอหรือไม่ เรา จะ ทำ อย่างไร
 ค่ะเล่า จะหาใครสู้รบโลหิตให้หล่อนได้?”

“เป็นไรไปคนก็ใช้ได้”

เสียงมาจากเกาฮันนมฟาก ห้อง ทาง โนน
 เสียงนั้น คน จำได้ ว่า เป็น เสียง ควันส์ มอริส
 แรกแวนเซลล์ซึ่งออกกระสับและ โกรธเอาด้วย
 แต่ครั้นเมื่อใด คนคนร้องออกไปว่า “ควัน

ส์ มอริส!” หน้า แกล้ง ค่อย คลาย จาก
 ความโกรธ และยิ้มแย้มแจ่มใส.

“นี่อะไรทำให้แกล้งท่าน?” คน ร้อง
 ทักทายพลางจับมือ.

“เข้าใจว่าอาตมาเป็นต้นเหตุ”
 พูดพลาง สั่ง โทเรเลซ ให้ ลอย หนึ่ง

ความว่า -

“ไม่ได้ข่าวจากชีวิตสามวันแล้ว ร้อง
 ใจเป็นที่สุด ไปยังไม่ได้ ท่าน ยินดี มี
 อาการทรงอยู่เช่นนั้น ขอให้ออกมาว่า สู้
 เป็นยังงัยบ้าง อย่าชักช้าเลย - โฮมวูด”

“เข้าใจว่าฉันมาทัน เวลา แกล้งกำลัง
 ต้องการจะให้ช่วยเหลือไม่ใช่หรือ?”

แวนเซลล์ซึ่งเดินตรงเข้ามาจับมืออย่าง และ
 จ้องดูในสายตาเขาเขม็งพลางพูดว่า -

“เมื่อผู้หญิงอยู่ในความ คับ แค้น ผู้
 ชายที่มีความกล้าหาญยอมให้ โลหิตกันยัวว่า
 ชายเลืกให้ผู้ชายแท้ ท่านก็คือผู้ชายที่ น่า
 สรรเสริญอย่างยิ่ง อ้ายพวกฉฉฉฉะเขาไชย
 ชนะเสียให้ ได้ แต่พระก็ทรงโปรดส่งผู้ชาย
 มาประทานเราในเวลาที่ต้องการเสมอ”

เราจัดการสู้รบโลหิตกันอีกครั้งหนึ่ง แต่
 คราวนี้แปลกมาก ข้างที่จะเป็นเพราะหล่อน
 ใ้รับความตกใจเกินไป สักเล็กน้อย ผิดก
 ไม่ใคร่ขึ้นคัง เช่น คราว ก่อน ที่ เป็น มา แล้ว

นอกจากหัวใจและปอดค่อย เต้น แรง ขึ้น เท่า นั้น เมื่อสำเร็จแล้ว ฉะนั้นพวกควินส์ ลง มา ข้างล่างให้คิมเหล้าองุ่น แล้วก็ ปล่อยให้ นอนพักอยู่บนเก้าอี้นอน ส่วน ตัว ฉันทอง ไปบอกให้ กักเตรียมอาหารเข้า เพื่อยินฉะ นันก็จะไวขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง จึงรีบ กลับ ไปห้องที่ลูกชื่อนอน พยแวนเฮลซึ่งมอค่า กระดากอยู่ ทำแกล้งจะไต่เข้ามา ด้อย ความ ในนั้นแล้ว เพราะเห็นกำลัง นิ่ง ทรง ง่วน อยู่ พอฉันทองเข้าไปแกล้งกระดากนั้นให้ยอก ว่าตกมาจากหน้าอกลูกชื่อนอน ขณะที่อุ้ม ลง ไป ฉันทองนี้.

ฉันทองไปอ่านจบแล้ว จึง มอง ดู หน้า ท่านอาจารย์ อยากรู้ว่าแกล้ง ว่า ยัง ใจ อีก บ้าง ครั้นเห็นแกล้งไม่พูดจาว่าอะไร จึง ทูลถามแกล้งเข้าไปว่า - “ฝ่าเท้า นี่ แปล ว่ายังไรกันครับ ?” หล่อนเสียจริตไป กระมัง หรือมีฉันทองขึ้นใจไหนกันที่น่ากลัวเช่นนั้น ?”

แวนเฮลซึ่งยืนมอค่าไว้แกล้งกระดากนั้นไป พยายามถามว่า -

“เวลานอนอย่าเพื่อยังด้วยเรือนนี้เลย จง ลืมเสียก่อนเถอะเวลาเหมาะ ๆ ท่าน คง จะ ใ้ รู้และเข้าใจ ะดู ๆ ไป สัก นึก หนึ่ง ก่อน ก็ อกว่า ว่าแกล้งว่าท่านขึ้นมาไม่มี ธุระ อะไร จะ พกกับฉันทอง ?”

“ผมอยาก จะ มา เวียน กับ ท่าน อาจารย์ ถึงเรื่องที่จะทำใบมีมของว่าตายนี้ ถ้าหาก เราจัดการไม่เรียบร้อยลูกต้องแล้ว การก็ จะต้องไปดังศาล ผมเห็นว่าลำบากนัก ที่ จะไปขึ้นโรงขึ้นศาลหนี้ทั้งคงจะไม่เป็นที่ ถูก อธิบายสักแก่มีสลุซ ที่ ริง มีสลุสเวสต์เค็นว่า นั้นหมอบที่ประจำตัวแก่ก็รู้ อยู่ก็แล้ว ว่า เป็น โรคหัวใจพิการ เราทำใบมีมของไปว่าตาย ด้วยเหตุนี้แน่แล้วกัน บรรลุลง เสีย เกี้ยว นี้เถอะครับ ผมจะ เอาไปให้นายเทบียพอง แล้วเลยไปบอกสปีเพร่อนก็เถียว ”

“ถูกเถียวรอน ! มีความ คึก ก็ มาก ! ฉันทองท่านขึ้นยิ่งกว่าเก่าอีก ! จงไป ัก การเถอะ ”

ฉันทอง ไป พย ครั้น สัมผัส วิส ใน ห้อง กลาง กำลัง ไทโรเลซไปดังอาเชอร์เล่าให้ฟังว่า มีสลุสเวสต์เค็นว่าถึง แก่ กรรม และ ลูซ เียบ หนักแต่กับคิมค้อยยังชั่วขึ้นแล้ว ทั้ง แวนเฮล ซึ่งกับฉันทองอยู่ด้วย หล่อน ด้วย พอ เห็น ฉันทองร้องเรียกให้มานั่งคุยด้วย บอกว่าอยาก พกอะไรด้วยสักสองสามคำ ฉันทอง จึง แฉ ให้ว่าจะต้องไปไหนเสีย ก่อน - และ กลับ มาจึงจะมาพอกันได้.

การที่ไปจัดการกับคนรักเทบียพ และ พกสปีเพร่อนนั้นไม่สู้ ยากอะไรนัก สัตว์

ว่าในเย็นนั้นเขาจะมาวัดหิยาเฮาศไป.

พอถึงมาพบควีนลัทธิคาทอลิกอยู่ คน
จึงพาเขามาห้องกินข้าวด้วยเป็นที่ สงัด หนึ่ง
เหมือนดัง เรียบร้อย กัน ก็ แล้ว เขา เอ่ย
ขึ้นว่า -

“นั่นแน่แท้ชีวิต กันนั้นมิใช่ระยยาก
เอาตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ไม่ มี อำนาจ
อันซบยธรรมจะทำหรือ แต่ เห็น ว่า เรือง
นี้ค่อนข้างแปลกปลาดมาก แก่ก็จะรู้
อยู่แล้วว่ากันรักแม่สาวน้อยผู้มาและ ยาก
แก่่งานกับหล่อน ถึงแม้จะเป็นการที่แล้ว
ก็แล้วกันไปก็จริง แต่กันยังครุสักรอนใจ
ในเรื่องหล่อนอยู่เสมอ อยากรู้ว่า หล่อน
เป็นอะไร? ความที่คาหมอดักคนนั้นพักกับ
แกกันเข้าใจว่าเป็นเรื่องสยเลือก แก่กับ
คาหมอดักถูกสยเลือกให้ หล่อน แล้ว คน ละ
ครั้ง ก็ เช่น ที่ ทำ แก่ คน นั้น จริง
ไหมละ?”

“ยังนั่น”

“และกันเข้าใจว่าอาภักถูก แล้ว เหมือน
กัน เมื่อส่วนมานั้น กันพบ เขา ที่ บ้าน
หน้า คา ซอย กล พิลึก กัน เคย เห็น อยู่
ข้างเหมือนกัน เมื่อไปอยู่ที่ปามปัสกัน มี
ไม้ควมียอยู่ด้วยหนึ่ง ซอย หา กันใน เวลา
กลางคืนเสมอ เพื่อนมีคังควาตัวใหญ่ตัว

หนึ่งซึ่งเขาเรียกกันว่าอย่าง มา ถูก เลือ ก
จนมันไม่มีแรงเย็นอยู่ไหน ทกลงกันต้อง
ยิงชมองมันเสีย แต่หล่อนจะเป็นอย่างไร
กันก็รู้ ไม่ได้ แยก ขอ อย่าให้ แก่ บัด กัน
หน่อยเลย อาเธอร์เป็นคนแรกที่ ถูก สย
เลือกจริงหรือไม่? ” กัน จะ ทำ อย่างไร
บัดเขาหรือก็ไม่ไหวเสียแล้ว ด้วยเขาเคย
และรู้มากพอแก่การอยู่ เพราะฉะนั้นจึงเป็น
อันต้องคอยอย่างเดิมว่า “ยังนั่น”

“การ นี้ เกิด ขึ้น ใ น นาน สัก เท่า ไหร่
แล้ว?”

“ราวสัปดาห์”

“สัปดาห์! ถ้า กระนั้น แยกชีวิต กัน
เถาว่า แม่สาวสวยที่เรารักคง เขาไล่หิต
ผู้ชายเข้าไปไว้ ในตัว หล่อน ถึง สัก คน แล้ว”
แล้วกระเถิบเข้ามาจนใกล้ พูดกระซิบหัว
หัวว่า “อะไรเขา เลือก หล่อนไป หมก”

กันสันคิระและว่า “ซื่อนั้นเป็นความ
ลับ แวนเซิลซึ่ง เอง กำลัง ควัก ครอบ อยู่
เหมือนกัน กันเป็นแต่ผู้เฝ้าตาม รอย เท้า
ของท่านอาจารย์หรือ? เพราะฉะนั้น เขาไม่
ถูกเลยว่าเป็นขึ้นอย่างไร ที่รู้ ได้ ก็เฉพาะ
แต่ว่าแม่นเลอพลั่ง ไม่ได้ เฝ้าระวัง อยู่
อยู่เสมอ แล้ว อาการ หล่อน ก็ กลับ เป็น เช่น
นอิก ทุก ครั้ง แต่ เรา จะ ไม่ ขอมให้ เกิด

ซนอีกเลย จะเฝ้าระวังอยู่ไม่ให้วัน เชน ทำหนำนวकिनขมวคทรองลึกซึ้ง แต่ทำได้
กว่าจะหายหวัระตาย”

“คุณเรียนและออกมาพบว่า “งั้นก็กัน
เข้าด้วยกันหนึ่ง แม้จะให้ทำอย่างไรกันจะ
ยอมทำทั้งสิน”

เมื่อลชคินขึ้นในเวลาเย็น แรกที่หล่อน
จะพุกหวัระทำอะไรหล่อนคลำที่หน้าอก แล้ว
เอากะภาคแผ่นที่ แวนเฮลซิงให้ ฉันทัน นั้น
ออกมา ก๊วย ท่านไปรเฟสเซอร์ เมอ อาน
แล้วก็เอาเข้ากลัษซันไว้ที่เดิม เพราะเกรง

ว่าจะทำให้หล่อนตกใจ ในยี่คา หล่อน หัน
มาสบตาเราอย่างซนซม แต่ครั้นพอเหลียว
ดูรอบๆ ห้องหล่อนสนั่นไ้ทั้งตัว และ ร้อง กร๊าก
เอามืออึกหน้า เราเข้าใจได้ ก็ว่าหล่อนคิด
ถึงมารดาที่ตาย เพราะ ฉันทัน จึง พยายาม
ปลอบโยน ต่าง ๆ นานาๆ จึง คุย ค่อย ยืนเทา
ความโศกลงบ้างชั่วแ่ก่ ยัง ร้องไห้ ซิก ๆ อยู่
ไม่หาย ตกคำหล่อนหลบไปอีก คราว
นี้มิสปลากเกิดซน คือขณะที กำลัง หลบ

อยู่นั้นหล่อนล้วงเอากะภาคแผ่น นั้น ออก มา
ฉีกเป็นสองชิ้น และแม้แวนเฮลซิงจะแย้ง
เอามาเสียบแล้ว หล่อนก็ยังฉีกกลมฉีก แล้ง
อยู่เช่นนั้นไม่หยุด ในที่สุดหล่อนทำที่เหมือน
เก็บวันกระภาคที่ฉีกนั้น ซ่อนท่าคงจะทำให้
แวนเฮลซิงปลากใจ มิใช่ น้อย เพราะ เห็น แก

พุกประการใดไม่.

ที่๑๘ กันยา - คลอคเมอकिन หล่อน
นอนหลับสบาย ฉันทัน กับไปรเฟสเซอร์ผลึก
เปลี่ยนกันนั่งเฝ้ายาม. ก๊วยเห็น ว่า หล่อน

เคยกลัวและพุกคินเคยเปลี่ยบ้อยๆ ส่วน
มอรวีสนั่นคลอคคินเขาเคินยามรอบๆ ยาน.

รุ่งขึ้นเช้า ลูซี่ยังไป กลัษ เปลี่ยไม่มี
เร็วแรงลงไป จนชั้นจะ พลิก คั้วยะ ก็ไม่
ไหวเสียแล้ว วัษประทานอะไรเข้าไป ก็ไม่

เห็นยารุงให้ ก็ซนผกกัน โกล กับ เวลา ที่นอน
หลับมาก ขณะตื่นนอนหล่อนนั้น ถึง แม้
จะซิกเขยอกก็ยังคงแข็งแรง หล่อนนอน อ้า

ปากหายใจเย็ดให้เห็นได้ว่า เขียว ทั้งสอง
นั้นยังงมึงยาว และ แผลม กว่า ธรรมดา
ซอบกลอยู่ ใน ย่ายวัน นั้น หล่อน ดามพา

อาเชอร์ เราจึงโทรเลขไปเรียกมา คิวินส์
เป็นผี ไปรับเขาที่สถานี.

เมื่อเขามาถึงเป็นเวลาบ่ายห้าค่ำ พระ
อาทิตย์ฉายแสงแดงเข้ามาทางหน้าต่าง ห้อง
ทำเอาแก้มที่ซิกขาวๆ ค่อยมีสีสัน พอ เพอน

หนุ่มนั้นพอเห็นหล่อนก็กลิ้งซาไปหมด ทั้ง ตัว
ส่วนตัวหล่อนเองพุก จา สันทนา แ่ซ่ม ซน
กว่าเมื่อเราลงมาก ทั้งจะทำอะไรก็ดูแปลก
ซอบกลแท้ๆ

จดหมายมีน้ำยาคเคอร์ถึงลูชเวสเต็นว่า
(ทั้งไว้มิได้เปิด)

“ที่ ๑๗ กันยายน

“ลูชวิก -

“แหมฉันไม่ได้ข่าว จาก หล่อน เกือบ
หนึ่งแล้วกระมัง แต่ถึง แม้ หล่อน จะไม่
เขียนฉันก็จะเขียนเล่ามาให้ฟัง ตัวฉันกับ
สามีได้กลับไป ถึง บ้าน โดย สวัสดิ ภาพ แล้ว
เมื่อเราไปถึงเอ็กซ์เคอร์มีรถคันหนึ่ง มา คอย
รับ และตัวมิสเตอร์ช็อคกันสเองถึง แม้จะ
ไม่สู้สบาย เช่นนั้นก็ยังมากด้วยคนเองใน
รถนั้น แกนำเราไปบ้าน ของ แก และ
จัดห้องหับให้พักผ่อนเป็นอันดีเมื่อรับ ประทาน
แล้วแกพุดขึ้นว่า -

“นั่นแน่ ฉันอยากจะคืนให้พรแก่ท่าน
ทั้งสอง ขอให้มีความสุข ชั่วกาลนาน
ท่านทั้งสองนั้นได้เคยเห็นมาแต่ครั้งยังเป็น
เด็กจนโตใหญ่ขึ้น เพราะฉันจึง มีความ
รักใคร่มาก ฉันเองเห็นลูกเต้าก็ไม่มี หรือ
สัมผัส พิสดาน ต่าง ๆ ฉัน ก็ จะ ทำ พิณกรรม
มอบให้แก่ท่านทั้งสอง” ฉันน้ำตาไหลพราก
พรากพอได้ ยินคำแกพุดนั้นก็รักใคร่แกคงบิดา
อันยังเบิกเกล้าแท้ ๆ

“เราอยู่ในบ้านของ แก ด้วย ความสุขใจ
แท้ ๆ ไม่ก็ยังออกหล่อนคงรู้ อยู่ แก่ใจ ก็

ว่าฉันยังเพียงไร ในเวลาที่แรกไป ถึง นั้น
เพราะต้องจกบ้านห้องหับต่าง ๆ ส่วน
จอณาแทนก็มีสเตอร์ช็อคกันสก็อยู่ ด้วย จรร
กลอดวัน

“มารดาหล่อนเป็นยังไยบ้าง ? ยาก
จะขึ้นไปเยี่ยมสักสองสามวันก็ไม่มีความเวลาเลย
งานเหลืออย่างว่าแรงนัก จอณาแทนเอง ก็
ฟังพินความเอนมืทนขึ้นบ้าง แต่ถึงยัง จัน
นอนหลับ ๆ กลางคืนก็ยังไม่ถึงลุกขึ้น ตัว
สตีวสันได้ขอย ๆ ฉันต้อง พยายาม ปล่อย
โยนเธอ เสีย เป็นนั้ก เป็นหนา ยิ่งไ้เรื่อง
แต่งงานของหล่อนจะ ทำ กัน เมื่อ หั้ว และ ที่
ไหน ใครจะเป็นประธานในงานนั้น จะ
ทำกันด้วย หรือโดยเปิดเผย ขะหล่อนจึง
เล่ามาให้ ฟังทั้งหมด เพราะฉันคงจะไม่ยิน
คิอะไรเท่ากันจะได้รู้ข่าวของหล่อน ลา ก็
แม่เพื่อนทริก.

“แต่เพื่อนรัก

“มีน้ำยาคเคอร์”

รายงาน จาก ปาตริก เฮนเนสส์ เอ็มดี,
เอ็มอาร์ซีเอส, ฯลฯ
ถึงจอห์นซีเว็คเอ็มดี

“ที่ ๑๒ กันยายน

“เรียนมาได้ทราบดี

“ตามที่ ท่าน ส่ง ให้ฉัน รายงาน ทุก สิ่ง

ที่ท่านมอญฉันทะให้ดูแลไปให้ทราบนั้น เพราะ
ฉันทะนั้นชอบรายงานไป คำนึง..... อากา
เร็นพลัดคนมากที่ จะ รายงาน เขาได้ คำนึง
ใหญ่อีก และทำการร้ายแรงมากอยู่ คือ
เมื่อย่านมอญขึ้นสองคนกับชายสองคน มา
จอกที่บ้านร้างซึ่งอยู่คึกคักย่านเวลานั้น - ย่าน
ที่เจ้าคนข้าเคยวิ่งไปถึงสอง ครั้ง ท่านคง
จะจำได้ ก่อนที่จะไปที่บ้านนั้นเจ้าคนแคว้น
ได้มาถามย่านเราก่อน บอกว่าเป็นคนต่าง
เมือง เมื่อเขามานั้นฉันทะกำลังยืน สบายหรื
อยู่ทีหน้าคาง ได้เห็นคนหนึ่ง เข้ามาในบ้าน
แต่พอเขาผ่านหน้าคางห้อง เร็นพลัด เจ้า
คนข้าก็กล่าวอะไร คางๆ อยู่ข้างใน และ
ไม่รู้ซึกเขาชื่ออะไร ที่ไหน มาวิ่ง เรียก เขา
จนกระทั่งชายผู้นั้นออก รัตนไม่ได้ ขอให้
เรายักปากคนปากมากนั้นเสียที แต่คนของ
เราก็อ้างไม่ กลับกล่าวว่าไม่หยอกปาก หา
ว่าเขาเป็นผู้ร้าย และอยากจะลงไปฆ่าเสีย
นั้นกระไร ฉันทะไม่ทราบจะทำอย่างไรจึงเข้
หน้าคางออกไป โยมก็ขออย่าให้ชาย ผู้นั้น
ฟังเขาเป็นนิมิตนิยายเลย เขามอญที่บ้าน
เราแล้วก็ทำตามคำพูดว่า "หลอกลวง, ในย่าน
คนข้าเช่นนี้จะพูดคำว่าการะไรผมก็ไม่เชื่อธรรม
หรือคงสงสัยแต่ท่านหนึ่งแหละ ที่ต้อง มา
อยู่ในบ้านเกี่ยวกับข้าคนชาติเกรียนเช่นนั้น

แล้วเขาก็ถามหนทางที่จะไป ด้วย วาหา และ
กิริยาอันมีคารวะ ฉันทะจึงชักออกประตูบ้าน
วังนั้นให้ เขาก็ลาไป เจ้าคน ข้า ของ
เราก็งยังเพียรท้าวว่าส่งหลัง ตามไป อีก ฉันทะ
ก็ลงใจไปคิดว่ามีเหตุอย่างใดจึงทำให้เขาพลัดมา
คำนึงเช่นนั้น เพราะเขาเคยเป็นคนดี เรียบ
ร้อยมาหลายเวลาแล้ว จะมีบ้าง ก็เพียง
กระสับกระส่ายเท่านั้น หาเคยถึงกับคณัง
คุมคามเช่นนี้ไม่ แต่ออก ปลุกใจ เป็น
อย่างยิ่งที่เห็นเขาเรียบร้อยก็ ได้พยายาม
ซักถามจะให้พูดถึงเหตุที่เป็นไปนั้น เขาก็
กลับหันมาถามว่าที่พูดเช่นนั้นหมายความว่ายัง
ไม่กัน กลายเป็นฉันทะเหลวไหลมาฟอก ซัก
เขานอกรักนอก ทาง ฉันทะเสียใจที่จะต้อง
บอกแก่ท่านว่าอาการเรียบร้อยดีของเขาเป็น
ไปก็ชั่วเดียว ประมาดสักครึ่งชั่วโมงก็
มาฉันทะได้ยินเสียงเขาคณังพลุ่มพลามอีกแล้ว
ครวญถึงกับพินิจหน้าคางกระเจก กระโดด
ลงไปวิ่งอยู่ที่ถนน ฉันทะจึงเรียกคนพยายาล
ให้ตามไปด้วยกัน เพราะเกรงว่าคงจะมี
เหตุสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ แต่ก็ไม่จริง ๆ ทั้ง
คาคกก็เที่ยว แคว้นเล่มที่เห็น นั้น จอกอยู่
ที่หน้าบ้านร้าง บรรทุกหีบไม้ อะไรใหญ่โต
และเจ้าคนสองคนกำลังเข้กเหงือก หน้า ผาก
ด้วยความเห็นชอบอยู่ ส่วนเจ้าคนข้าของ เรา

พอเห็นไม้ทันท้เราจะวิ่งไวกัน จึงพรวกพรวก
เข้าไปจับหัวคนเกวียนนั้น โขลกถึงกับกิน แม่
ไม่จับไวกันเขาคงฆ่าเจ้าคนนั้นเสียแน่ ส่วน
เจ้าอีกคนหนึ่งเมื่อเห็นเช่นนั้น ก็กระโดดลง
มาจากเกวียนตรงเข้าตอขี้ขี้ระเร่พิศด้วย
คำมั่ว แต่ยังไม่เข้าใจเหตุที่รู้สึกเจ็บปวด
ไม่ ควรเข้าเล่นงานเจ้าคนนั้นอีก แล้ว
หันมาเล่นงานเราสามคน จับตัวโยก กระ
ชากไปกระชากมารวกับทำแก่งลุ่มแก่ง
ก็ยอมรู้ อยู่แล้วว่าตัวฉันไม่ยอม เกวียนเลย
ที่เคียว เจ้าคนอีกสอง คน ก็รูปอันใหญ่
ทั้งคู่ เหตุใดเขาจึงมีแรง แรงจับเอา
ปลิวไปปลิวมาได้ แต่อย่างไรก็เราพยายาม
บังคับไว้จนอยู่ และขณะ เมื่อคน พยายาม
เอาเสียมักหักหวั่นคน เสีย วิถีใส่ เขา ส่ง
เสียงร้องดังออกมาว่า “ฉันจะทำโทษมัน!
มันจะปล้นฉันไม่ไ้ไปอันขาด! ฆ่าฉันก็
ไม่ไ้! ฉันจะ ต่อสู้เพื่อ เห็นแก่ นาย!”
แล้วพุกพม่าอะไร ต่ออะไร ต่าง ๆ จน เหลว
เลอะ กว่าเราจะตัวกลับมายังกันได้ข้างแสน
เข็ญเสียเหลือเกิน คน พยายาม คนหนึ่ง
ที่ชื่อสาวที่ ถึงกับกระตุนหัวหัก ฉันไ้
จัดการเรียบร้อยแล้ว.

“เจ้ากุลีสองคนนั้น แกร่ง ร้อง เอ็ด ฉันว่า
จะไปขึ้นศาลฟ้องร้องให้ทำโทษ และว่าถ้า

ไม่เสียแรงยกหีบหนัก ๆ เหล่านั้น แล้ว ก็คง
จะเล่นงานเร้นพิศเสียให้ออม ฉันเห็นจะ
มากความกันไปเปล่า ๆ จึง หย่อน เงินให้
เสียคนละ โขเวอเรน เลย นึ่ง เจียบไป ฉัน
ไ้ซื้อข้าวและที่ อยู่เขาไว้เผื่อจะ ต้อง การ บ้าง
คนหนึ่ง แยกส้มอดเล็ก, ก็กินก็รส เร้นก็รส
จนกินถึงยอชเกรทวอลเวท อีก คนหนึ่ง
ซื้อทอมัสสเนลลิงบีเทอร์ ปรารดสไว, ก็กิน
ก็อร่อย, เบื่อเนลกรีน คนทั้ง สอง รั้ง ร้าง
อยู่ใน บริเวณ แฮร์ริส แอนด์ ซัน บริเวณคน
ของออเรนซ์มาสเคอร์สยาร์กโซโซทั้งคู่.

แม้มีสิ่งใดเกิดขึ้นอีกฉันจะรายงานไปให้
ท่านทราบ และ จะ เขียน ถึง ท่านใน ทันที
เมื่อเห็นการอย่างใดเป็นการสำคัญแล้ว.

“แต่ผู้สืบทอด

“ป้าศรีคนนั้นสัส”

จดหมายนำมาย้ำอีกเคื่อง ถึงลูซี่เวสต์เต็นว
(ทั้งไว้ ไม่ไ้เย็บ)

“ที่ ๓๘ กันยายน

“แม่ลูซี่สหายรัก -

“เกิดเหตุอันน่าสลดใจขึ้นแก่เราอีก แล้ว
มีสเตอร์ช็อคกันส้อย ๆ ถึงแก่กรรมลง โดย
พลันทันด่วน มี ยาง คน ที่ ไม่ ล่วง รู้ ในใจ
เราแล้วคงจะเห็นว่าเราไม่เศร้าโศก แต่ที่
จริงเรารักแก่มากที่เคียว การที่แตกจากไป

เสียเช่นนี้ รู้สึกเท่ากับเสียบิคา อันยังเกิด
เกล้าไปคนหนึ่ง ตัวฉันเอง นั้น ยิ่งใหญ่ ที่
เดียว เพราะหน้าบิคา มาราก ก็ไม่ไ้ เคย
เห็น จึงรักแถมอย่างบิคาแท้ๆ เมื่อ แก
ตายลงฉันใจแทบแยกออกเป็นสองภาค จอ
นาแทนนั้นไม่ทราบว่าเป็น อะไร ยิ่งได้รัย
ทรัพย์สินมรดกของมิสเตอร์ช็อคกันส์ ๓๖ เธอ
ยิ่งร่ำรวนปราศจากความทุกข์ขื่น ให้ส่งสย
ตัว เอง ไปต่าง ๆ นา ๆ ฉันได้ พยายาม
ปล่อยโยนเธอค่อยๆ เลาลงบ้าง เป็น เวลา ๓
มว้น เราจะต้องขึ้นมาลงนอน ด้วยเหตุ
ว่ามีมิสเตอร์ช็อคกันส์เมื่อก่อนจะ ตายได้ส่งไว้
ในพินัยกรรมว่า ให้เอาศพแกไปฝังไว้ใน
ที่เดียวกับบิคาของแก เพราะฉันไม่
มีญาติพี่น้องที่ไหน จอณาแทน ต้อง เป็น ผู้
จัดการและเป็นหัวหน้าที่จะ แสดง ความ เคารว
โคก แม้ มีเวลาฉันจะคอยมาหาหล่นสัก
ครั้งหนึ่ง ขอโทษที่ ที่ ต้อง รบ กวน ขอ
อวยไชยให้พรไปด้วย.

“เพื่อนที่รัก

“มีน้ำซึกเคอร์”

จดหมายรายวันของหมอซีเว็ค
ที่ ๒๐ กันยายน - ฉันนั้น แม้ ไม่ ง่วง
เต็มแก่แล้ว ฉันก็คงไม่หลับไปไ้เป็นแน่
ใจคือคุณฉันช่างทู่เข็ญน่าย โลกมนุษย์เสีย

จริง ๆ เกลียดชังชีวิตเป็นที่สุด ฉันจะไม่
รู้สึกหวนเลี้ยวเลยจนสักทีเดียว แม้เทวคา
แห่งมฤตยูจะมาระพอบกไว้คอยกัน ทั้ง
เช่นที่ใดเรียกเอามารดาสักก็บิคาอาเธอร์ไป
และเคียวัน..... เธอให้ฉันเล่า เรื่อง ดัง
แต่ฉันจนคลอกก็กว่า.

ฉันได้ ไปรียามที่ทะเลสาบจากแวนเซลล์
ซึ่ง เพื่อให้เกิดกับอาเธอร์ไปพักผ่อน เสีย
บ้าง แต่อาเธอร์นั้นแรกไม่ยอมเลย ต้อง
อธิบายให้ฟังว่า ถึงเวลากลาง วัน จะ ต้อง
ให้เขาอยู่ แล้วเราจะมาพร้อม กัน ซอนนอน
พักยังไ้ได้ เมื่อลูซเป็น อะไรไปจะ ร้าย ใหญ่
จึงไ้ไปเอนอนตกลงยอมทำตาม แวน เซลล์
ซึ่งก็เมตตากรุณาเสียเหลือเกิน ถึง แก่ พูก
ปล่อยโยนเขาไ้ว่า “มาเถะ พ่อ คุณ มา
ด้วยกันกับฉัน ท่านเห็นเห็นค เห็นอย ยอบ
ซ้ำเต็มที่อยู่แล้วนะ ด้วยไ้รัย ความ ทุกข์
เศร้าไ้ใคร่มามาก เหตุฉันนี้ต้องพัก ผ่อน
บำรุงให้เกิีกาลังจึงจะไ้ มา, มาไปใน
ห้องรัยแซกด้วยกัน เพราะ มี เคาไฟใหญ่
และเก้าอี้นอนสองอัน ท่านกับฉันจึงมาว่า
กันคนละเก้าอี้เราไ้คุ้นใจก่อน” อาเธอร์
เดินออกไปกับแกพลางหันมา มองดู หน้า ลูซ
ครั้งหนึ่ง หล่อนนอนนิ่งไม่ไหวติง หน้า
คาบู่สีคงไปอีก ฉัน มองดู รอยห้อง เห็น

เจ้ากระเทียมของโปรคของโปรเฟสเซอร์ อยู่
ทั่วไทม์ทุกท่อนทุกแห่ง ที่ คอ หล่อน ก็
สวมอยู่ทั้งพวง ขณะนั้น หล่อน นอน ฮ่า
ปากเผยให้เห็นรอยฟัน ยังงไม่ทราบ จะ
เป็นค้อยคาเพื่อนหรือพวาค้อย แสง สว่าง ก็ รัย
ไม่ได้ ฉันเข้าใจว่าไคเห็นเขี้ยวทั้งสองยาว
และแหลมกว่าเมื่อเช้านี้ แต่เมื่อรู้ สัก
ตัวว่าไม่ควรจะเอามาถือเป็นนิมิตนัย ฉัน
จึงปราศจากความวิตกกังวลนั่งลงข้าง ๆ หล่อน
ควานหล่อนพลิกไปพลิกมา ทวน ทวน ซอย
กล และในเวลาเกือบกอนนมเสี้ยวผล้วย
หรือคุดค้อยไรที่หน้าคาง ฉันค่อย ๆ ย่อง
ไปแอบดูตรงมุมช่องม่าน โดยแสงจันทร์
สว่างฉันเห็นไคว่าเสียงที่เกิกขึ้น นั้น จาก คิง
ควาใหญ่ตัวหนึ่ง ซึ่งบินวน ๆ เวียน ๆ เอา
ปีกกระพือหน้าคางอยู่ทันนั้น ครันกลันมานั่ง
ที่เก้าพยลซึ่งกำลังกระเทียมที่คอ ออก ฉัน
จึงค่อย ๆ ประจงได้เข้าไปให้ ไคใหม่ แล้วนั่ง
คอยหล่อนต่อไป.

ในทันใดหล่อนก็ขึ้น ฉันก็เอาอาหาร
ให้เรียบร้อยตามคำแวนเซลล์ซึ่งสั่ง หล่อน
เรียบร้อยเข้าไคก็กินอย่างเสียไม่ได้ แล้ว
ก็หลับไปอีก ฉันมีความพิศวงในอาการ
ของหล่อนเป็นอย่างยิ่ง คือเวลาที่นอนหลับ
นั้น เหตุไฉนจึงเกลียดกระเทียมเสียจริง ๆ

เพียงแต่กระเทียมออกให้ ไค ครัน คิน ชิน
กลันก็คอยกระเทียมและชอบให้อยู่ใกล้ตัว
เป็นที่สุด และทำเช่นนั้นเสมอไป ทุก เทียว
ทุกคนและหลับ.

เวลาอย่างแวนเซลล์ซึ่งมาริยนำที่ไป จาก
ฉัน ส่วนอาเชอร์นั้นยังหลับอยู่ แก ก็
เลยปล่อยให้นอน เรอไป ขณะที่หน้าแก
เข้ามาเห็นหน้าลูนก็กระปาก แล้ว พก กระซิบ
ว่า “ เบิกม่านขึ้นฉันอยากไคแสงสว่าง ! ”
แล้วแกก็ลงควรว ควา พิจารณาโดย ถ้วน ถ
จนหน้าเกือบเข้าไคก็คุดหน้าลูน แกเบิก
แพรทพินและถอกพวงม้าย ซึ่งสวมคอ
นั้นออกมองตรงควาอย่างเลียดกลอย ขณะ
นั้นฉันสังเกตเห็นแกสก็งเยือกทั้งตัว และ
หลกปากออกมว่า “ เม็นก็อก ! ” ฉัน
จึงเข้าไปพิจารณาด้วย ความรู้ สัก ชนิค
เกือบกับแกมาสู่ฉันด้วยทันที แผลทค้อยซึ่ง
เคยเห็นอยู่เสมอนั้นหายไปไหนแล้ว.

แวนเซลล์ซึ่งยืนคั่งจึงร้อง คุ หน้า หล่อน รว
ห้านที่เค็ม ๆ แล้วจึง หัน มา พก เวียบ ๆ
แก่ฉันว่า -

“ หล่อนจะค้ายอยู่แล้ว ไม่ช้านานนัก
หรือ และแม้หล่อนจะตาย เวลา คิน หรือ
หลับก็ คงจะมี ความ เปลียน แปลง เกิก
ขึ้นมากที่เกือบ จง จำ คำ ฉัน ไว้ รีบไป

ปลุกเพื่อนหนุ่มของท่านมาเถระให้ให้เขา
มาเวลาที่สุด เขาไว้ใจเรา และเราก็ได้
วิสัยญากับเขาไว้ด้วย”

ฉันรีบไปทัก หึง ก็นำ ปลุกอาเธอร์ขึ้น
แรกทั้งวิ่งเหยงอยู่ครึ่งหนึ่ง ครั้นเห็นแสงสว่าง
ฉายส่องไร้เข้ามาทางเกล็ดหน้าต่าง คราวนั้น
เลยคาสสว่าง ฉันจึงค่อยยกแก่เขาว่าเวลา
นั้นฉันนอนหลับอยู่ แต่ทั้งแวนเฮลซิง กับ
ควินก็กลัวไปว่า วาระที่สุดใกล้มา เค็มที่
เสียแล้ว พอได้ยินเช่นนั้น เขาเอามือขยัก
หน้า ลูกเขาสงสยอยู่ที่เกาฉันนอนสักอีกใจ
หนึ่ง ฉันจึงรีบมือให้ลูก ขึ้น พลางพูดเขา
ไว้ว่า -

“มาเถระเพื่อนเฮย์ ต้องแล้วแต่ทุกส
และออกสลุ” อย่า เศวร่าโศกไป นึกเลย
หล่อนจะไ้ไปเป็นสุข”

พอเราเข้ามาในห้อง หล่อนลืมคาชัน
และเมื่อเห็นอาเธอร์ หล่อนพูดกระซิบแล้ว
แล้วออกมาว่า -

“อาเธอร์! พ่อเจ้าประคุณ แหม! ที่
ฉันคิดใจเหลือเกินที่เธอ มา” อาเธอร์จะ ก็ม
ลงไปจูบ ก็พอแวนเฮลซิงโยกมือให้ ดอย
หลั่ง กลั้มมา. “ไม่ไ้” แก่ กระซิบ บอก
“อย่าเพื่อก่อน! เพียงจับ มือไว้ ก็ เป็น ที่
เล้าโลมใจหล่อนพอ”

อาเธอร์คว้ามือหล่อนมากำไว้และคุกเข่า
ลงข้างๆ ใน สายตา หล่อน แสงส ความ
ชื่นชมแล้วก็หลับไปอีก ลมหายใจอ่อนวี
รวคล้ายกับเด็กที่เพลย์ไม่มีเรี่ยวแรง.

สักครู่มีเหตุเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นโดยฉับ
พลัน ไม่ทันที่วาระนั้นถึง ถึง หล่อน
หายใจดีเข้าจนกระทั่งต้องไข้เข้คปาก เวลา
นั้นเขี้ยวทั้งสอง ที่ เห็น ว่า ยาว และ แหลม นั้น
กลั้มยาวและแหลมขึ้นอีกมาก หล่อนพูด
กลั้มกับคนละเมอเพื่อฝัน กว๊วเสียง เบา
เบา ห้วนๆ อย่าง ที่ ฉัน ไม่ เคย ไ้ กระ ทข หู
เลยวว่า -

“อาเธอร์! พ่อยอครักฉันคิดใจเหลือเกิน
ที่เธอมา รุบฉันนี้!” อาเธอร์ก็ลงไป
รุม แต่ในขณะ นั้น แวนเฮลซิง ผู้ซึ่ง มี
ความแปลกใจในถ้อยคำ และ สู้ งเสียง ของ
หล่อนดังเช่นควิน - ไ้กระซอกกลับ
มาเสียดโดยเค็มแรง จนกระทั่งลงไปนอน
กลั้มอยู่ที่พื้น.

“เพราะเห็น แก่ ชีวิตร์ ของท่านอย่าเลย
เป็นอันขาด!” แก้วว่า แล้วก็เข้าไปนิน
ขวางเสีย.

อาเธอร์ ขณะ นั้น กำสติใจ ไม่ อยู่ กระ ทข
เพราะฉันนั้นเมื่อถูกกระซอกลากกลั้มมา ก็เลย
กลั้มยืนคั่งแข็งอยู่ กว๊วความปลากใจ.

เราต่างร้องคลุกซึกไม่กระพริบ สักเกตุ
เห็นสีหน้าหล่อนแสดงความโกรธจนแทบ คิว
สิ้น ขบเขี้ยวแหลมมนกระพริบคัง กริ้วม
แล้วก็หลับตาหายใจแรง.

ไม่ทันนานนักหล่อนล้มคาซึกอีก คราว
นี้อ่อนโยนน่ารักก็และยื่นมือมาจับมือแวนเซลล์
ซิงลาก เขาไปยุบ “เพื่อน ท สดัย ซือ”
หล่อนพูดด้วยเสียงแผ่วเบา “เพื่อนทสัดัย
ซือทั้ง ของ ฉัน และ ของ เธอ! โอ๊ย ขอได้
ไปรกระวังรักษาเธอให้มีความสุขด้วย”

“ฉันสาบาลให้ไ้!” แก่พูด เรียบ
เรียบคุกเข่าลงจับมือหล่อนราวกับ คน กระทำ
สัดัยสาบาลในศาล แล้วหันมาทางอาเออร์
พูดว่า “เอ้ามาจับมือหล่อน แล้วยุบ
ที่หน้าผาก เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

ในยศาทหญิงชายทั้งคู่สยกันแทนที่ริมฝี
ปากคำอธิษฐานจะรอเข้าหากัน แล้วต่าง
ก็ห่างกันออกมา.

ในยศาทซึกหลับลง แวนเซลล์ซิงเมื่อ
เห็นเช่นนั้น ก็ กระซอก เขา คิวอาเออร์ ออก มา
ส่วนซึกซิงหยอกล้อเข้า ในที่สุกกลมหายใจ
หุบ.

“เสร็จกันที่” แวนเซลล์ซิง กล่าว ชัน
“หล่อนตายแล้ว” ฉันรับฟัง มือ อาเออร์
พาลงไปห้องรับแขก คิวเห็น ว่า อยู่ใกล้

ศพระเพนที่ เศวร สดกโ มาก เสียง เขา
สอนทำให้หัวใจฉันผอเหวแห่งลงไปด้วย.

เมื่อกลับมาถึงห้องนั้นอีก พบแวนเซลล์
ซิงกำลังจ้องคลุกซึกเขม็ง และสีหน้าเขาคัง
เครียดกว่าทุกทีที่เคย เวลานั้นความเปลี่ยนแปลง
กลับกลายมาสู่ศพนัน ความ ตาย นำ เขา
ความงามกลับมาสู่ หล่อนใหม่หน้าผากกลับ
มีสีสนัวรรณะงามเปล่งปลั่ง ริมฝีปากที่ซึก
ชาวกลับแกงเป็นสีสนั รีม ราวกับคน คึก
ไม่ชาวโลกหิดกัเช่นที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น.

ฉันเดินไปยืนอยู่ข้างท่านอาจารย์ และว่า
“อา! ความสุขยังเกิด แก่ หล่อนในที่
สุก วยเทกันที่!”

แก่หันกลับมาทางฉันทันที พูดเป็นซิง
เศร้าใจว่า

“เปล่าเลย! อา ไม่เป็นเช่นนั้น น
พึงแรกถึงกันหนะ”

ครั้นฉันซึกแก่ว่าที่พูดนี้หมายความว่าอย่างไร
แก่กลับสนัคิ้วและตอบว่า

“เรา ยัง ทำอะไร ไม่ ไ้” จง คอย คุ
ไปเถอะ”

ตอนที่ ๑๓

จดหมายรายวันของหมอซึกเวดต่อไป
การแพทย์ในวันรุ่งขึ้นนั้น ได้ คว้าม
ที่ จะ เขา ศพ มารดา หล่อน ผัง เลี้ย ด้วย กัน

นำเสียบคานศพลงที่แท่นๆ ยังสกชันคือนั่งยาว
กับคนเป็นๆ พวก สปีเพื่อที่ จักการเอา
ลงห้อยออกปากกันทุกคนหมด.

ฉันก็สังเกตเห็น แวนเซลล์ซึ่งไม่ได้ ออก
ห่างจากศพเลย แต่ก็ดูไม่มีใคร ขวางอะไร
กันมากนัก เพราะว่ามีใครเป็นเจ้า ของ
ศพ อาเธอร์หรือไม่ อยู่ ค้าง กลัษ ขนไป
ลอนดอน เพื่อทำการฝังศพ บิดา เหตุ ฉนั้น
เราจะทำการอะไรก็ได้ตามอำเภอ ใจ ทั้งสิ้น
ไม่มีใครขัดขวางได้บรรดากระต่ายและ หงส์สี
ต่างๆ นั้นฉันกับแวนเซลล์ซึ่งช่วยกันค้น ตรวจ
ดูทั้งหมด และสิ่งที่เห็นว่ามหัศจรรย์ ถาน ข้อ
สำคัญอันใดซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนั้นด้วย เรา ก็
เก็บเอามาไว้เสีย.

ครึ่งสี่ริชกระตุก กระพิก เหล่านี้ แล้ว
แวนเซลล์ซึ่งหันมาพูดแก่ฉันว่า—

“นั่นนะ จอน เราไปนอนกันเสียทีจะดี
กระมัง ที่บ้านและฉันต้องการ นอน ต้อง
การพักผ่อน จะนี้ไรก็ออกไปอีก เห็น จะไม่
ไหวแน่ ฉันก็ไม่มีอะไรจะทำอีก แล้ว
พรุ่งนี้แหละจะต้องมีการทำมาก อันนี้หา!”

ก่อนที่จะไปเราเข้าไปดูศพพลซัสเสียอีกครั้ง
หนึ่งก่อน พวกสปีเพื่อที่ทำการไว้เรียบร้อยแล้ว
ก็มาก ไม่มีอะไรทะเลาะอะไรเลย จน สกชัน
เกือบ ทุกลมลูกตาแท้ๆ ใน ห้อง ที่ไว้

ศพเต็มล้นแล้วไปด้วย ดอกไม้ บ้าง สัก งามๆ
ทั้งนั้น ส่วนศพนั้นคลุมผ้าขาวไว้ ขณะ
เมื่อโปรเฟสเซอร์ก็มาลง เบ็ด ผ่า ออก ดู หน้า
หล่อน ฉันรู้สึกสับสนแยกทั้ง ตัว ที่ใด
เห็นความสับสนเป็นทิวทัศน์ดีกว่าเก่า ความ
งามความ น่า รัก ของ ลุช ทั้ง หมกกลัษมาสู่
หล่อนอีก หาเหมือนศพพระรามา ซึ่ง มี
แต่สังขารอันเหี่ยวแห้งอันตรธานไปไม่ หล่อน
อัมเมียสก็ชวนขบขันถึงกับคน มี ชีวิต
ฉันเองแทบไม่เชื่อในยศาคาว์ กลัวว่าตาจะ
เพี้ยนลงให้.

ถ้า ท่านโปรเฟสเซอร์ นั้น ไตรภ กั ไตรภ
ทำกิริยาเข้มนวดก็ทำแต่เกร็งก็ ลุช มาก เท่า
กับตัวฉัน เพราะฉันไม่จำเป็น ต้อง กล่าว
ว่าน้ำตาจะระลือหยดอยู่หรือไม่ แก่ หิน
มายบอกว่า “อยู่นั่นก่อนจนกว่าฉัน จะ มา ”
แล้วก็ออกไปจากห้อง สักครู่ก็ยก กระเป๋า
ที่เหลื้อยู่ในหีบในห้อง กลาง มา เต็ม กำมือ
และเอาไปรยลงบน กับ ดอกไม้ ที่ ประทับ ศพ
นั้น แล้วแกกลับเอากางเขนทองที่แขวนคอ
แกออกมาวางลงในปาก ขีดผ้า เกิน ออก
มากด้วยกัน.

เมื่อมาถึงห้องฉันเปลี่ยนเสื้อเชิ้ตนอน ก็
พอมันเสียบคานประคอง ประเคี้ยวโปรเฟสเซอร์
โผล่เข้ามาในห้อง.

พรั่นก่อนกลางคืน ฉัน อยากให้ ท่านไป
เขามีคัทฆ่ามา” แกร๊บพูดทันที.

“นี่จะต้องฆ่า พลิกศพกันด้วยหรือ?”
ฉันถาม.

“จะว่าพลิกศพก็ได้ ไม่พลิกศพก็ได้
ฉันอยากจะฆ่าอะไรสักหนึ่งหาใช้จังที่ท่าน
คาดไม่ เขาเดอะจะบอกให้ แล้วอย่า
ยรีปากพูด แก่ใครไปเล่า อ๊ะ! อ๊ะไร เป็น
หมอกคัทฆ่าแล้วยังตกใจอีก! ฉันเคย เห็น
ท่านทำการคัทฆ่า ไม่ว่า คน เป็น หรือ คน
ตายมาหนักค่อหนักหละ ก็เห็น ท่าน เคย
เป็นคนมือแข็งใจแข็งพร้อมที่เดี่ยวนั้น เหตุ
ไฉนเวลานี้จะมาทำ เป็น คนใจ เสาะไป เล่า
อ้อ! ฉันไม่ลืมหรอก จอนเอ๋ยว่าท่านรักหล่อน
ท่านจงเป็นแต่ผู้ช่วยก็แล้วกันฉันเป็น หัว งาน
เอง ที่จริงอยากจะทำเสียคนนั้นก็เคย หาก
เพราะเห็นแก่อาเชอร์ฉันยังทำไม่ได้ ด้วย
พรั่นเสิร์จการฝังศพบิดาแล้วเขาคง มา และ
คงจะอยากดูหน้าหล่อน - หรือหน้ามัน เหตุ
ฉนั้นหรือ วน เมศพออยู่ในหีบแล้ว ท่าน กับ
ฉันจึงค่อยไปด้วยกันเวลาที่คุณเขา หลับ และ
เปิดหีบขึ้นทำการคัทฆ่าของเราได้ สบาย ตาม
ชอบใจ เมื่อเรียบร้อยแล้วจะได้ ไม่มีใคร
รู้ นอกจากเราสองคนเท่านั้น”

“แต่ทำเพื่อเหตุใด กัน? เจ้าหล่อน

ก็ตายแล้ว จะทำศพให้ใครโดยมีจำ เป็น
ทำไมเล่า? แม้ ไม่มีเหตุจำเป็นที่จะ ต้อง
พลิกศพ ไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา หรือ
แก่หล่อน แล้วท่านจะทำให้ช่วยการทำไม?

“ก่อนที่จะตอบแก่อามีอตอบ: ฉัน เชิง สัพ
บอก และพูดด้วยเสียงอย่างใจกว้าง -

“จอนเอ๋ย ฉันสงสัยท่าน นึก ที่ หัวใจ
ท่านร้าวสลาย แม้จะรับ ความ หนัก ของ
ท่านมาเสียไฉนแล้วฉันก็ คง ะ รัย มา เป็น แน่
สิ่งเหล่านั้นท่านไม่รู้ถึงหรอก และ เควระห์
ก็อย่างยิ่งที่ฉันได้ รัวไว้เสีย ถึงแม้จะเย็น
สิ่งไม่คู่ใจก็จริง จอนเอ๋ย ท่านก็เคย เป็น
เพื่อนมากับฉันนับมานานหลายปีมาแล้ว ท่าน
ได้เห็นหรือได้รู้สิ่งไหนบ้างหรือไม่ที่ฉันทำไป
โดยหาผลก็มีได้? ริงอยู่ ฉันเป็นเพียง
มนุษย์ชาติเราธรรมดาเอง แต่ฉันมีความ
เชื่อในสิ่งที่ฉันทำทั้งสิ้น ไม่ใช่เพราะเหตุ
นี้หรือซึ่งนำความลำบากยุ่งยากมาให้ ท่าน
จึงได้ ไปตามตัวฉัน มา? แน่เทียว! ท่าน
ไม่ปลาดใจและตกใจหรอกหรือ เมื่อ ฉัน
ไม่ให้อาเชอร์รูปหล่อนเพื่อแสดงความรักกัน
และกระซอกเขาตัวออกมาเสีย? ท่าน คง
จะได้เห็นว่าการหล่อนชอบคุณฉันเพียงไร แม้ว่าจะ
จะตายและเสียงจอนไม่มีอยู่แล้วนั้น หล่อน

ยังรูปมือฉัน แสง ความ กตัญญู ? ท่านไ้
 บินฉันให้สัญญาแก่หล่อน แล้ว หล่อน ก็
 หลับตาหรือไม่เล่า ? เหตุฉนั้นท่าน คง เห็น
 ไ้ว่า ทุกสิ่งทีฉันทำนั้นย่อมมีเหตุผล มี
 คุณมีประโยชน์ทั้งสิ้น จึงมีความ เชื่อฉัน
 บ้างสักทีหนึ่งเถอะตอนแม้ว่าท่านไม่เชื่อฉัน
 ก็จะต้องยกให้รู้ตามที่คิดไว้ ซึ่งเป็นเรื่อง
 ไม่ควรฟังอย่างเอกทีเดียว เมื่อฉัน จะ ทำ
 การนี้ โดยเพื่อนไม่มีความเชื่อ ถอ แล้วฉัน ก็
 คงจะรู้สึกหนักใจเป็นที่สุด ทั้งเวลาที่ต้อง
 การให้ช่วยเหลือก็จะรู้สึกว้าเหวใจ เป็น อย่าง
 ยิง ” แถหุยก็นั่งครุ่น จังได้พัก ก่อ
 ไปเรื่อย ๆ “ จอนเฮีย สิ่ง ที่อยู่ เฉาะ หน้า
 เรานเป็นสิ่งที่น่ากลัวอย่างยิง เพราะ ฉนั้น
 เราอย่าเป็นสอง จงรวมกันเป็นคนเดียว
 เสียเถอะ และทำการด้วยกันจน ถึง อวสาน
 แห่งมัน ยังไงท่านจะไม่ไว้ใจเจียวหรือ ? ”

ฉันยังมีอีกแถมวิธีสัญญา แล้วก็ได้
 ประคองให้แกออกไปพลาง คุอยู่ จน แถ ลัย เข้า
 ห้อง จึงได้ขบประคองของตัว ขณะ
 ที่ยืนอยู่ นั้น ฉันได้ เห็น หญิง สาวใช้ คน หนึ่ง
 เดินผ่านไปเจียบ ๆ ทางเฉลียง - มันหันหลัง
 ให้ จึงหาเห็นฉันไม่ - แล้วเข้าไปในห้องที่ ศพ
 ลุซอยู่ สิ่งทีปรากฏนัยใจฉันนั้นกระไร ให้
 นึกสมเพทเวทนานังคนนั้นว่ามันช่าง รัก นาย

มันเสียเหลือเกิน ถึงกับไม่ขอรับคอกเข้า
 ไปเฝ้าศพอยู่คนเดียว กวักกลัวคนหมาย จะ
 อยู่ว่าเหว่.....

ฉันคงจะไ้คนอนหลับสนิทตลอดรุ่ง เพราะ
 เมื่อตื่นขึ้น ก็ เห็น พระอาทิตย์ ฉาย แสง สว่าง
 กล้าเข้ามาในห้อง และแว่นเข็ลซึ่งเดินเข้า
 มาปลุกอยู่ข้างเตียง แถบอกว่ -

“ เรื่อง มีค นั้น ท่านไม่ ต้อง วุ่นวาย หละ
 กวียเราจะไม่ทำ ”

“ ทำไม่เล่า ? ” ฉันวัยถาม.

“ เพราะ ” แถ พก ห้วน ๆ “ ข้า
 เกินไป - หรือเร็วเกินไปเสียแล้ว ฤ ? ” แถ
 ยืนกางเขนทองอันเล็ก ๆ ออกมาให้ “ เมื่อ
 คินนถูกขโมยเอาไป ”

“ ขโมย อย่างไรกัน ” ฉัน ถาม กวีย
 ความปลาบใจ “ ก็เมื่ออยู่ที่ท่านเช่นนี้ ? ”

“ ฉันไปเอามาจากเจ้า กุ่ย อะไร คน หนึ่ง
 ซึ่งขมามาจากหญิงที่ขโมยมาจากศพ ไทย
 ของหล่อนคงจะต้องมาถึงตัวสักวันหนึ่ง แต่
 ไม่ใช่ฉันนะที่จริงมัน ก็ไม่รู้ หรือกล สิ่ง ที่ ทำ น
 ขโมยกวียใจโลกลอยากได้เท่านั้น เรา จะ
 ต้องคอยคุไปก่อน ”

ทุกเท่านี้เขาไ้ ออกไปไม่พคะไรต่อไปอีก
 จนสักคำ ทั้งให้ฉัน อยู่ใน ความ มีค กวีย
 พิศวงสงสัย.

ในย่ำวันนั้นทนายความผู้จัดการทรัพย์สิน
มรดกของมิลลิสเวสต์เดินว่า มาถึง และ
เมื่อตกลงกันจะมอบทรัพย์สินที่ทั้ง สิ้น ของ
ของ มิลลิสเวสต์เดินว่า ให้แก่ อาเธอร์ โฮมวูด
หรือจะเรียกว่า หลอกโกทาลมิง ตามในพินัย
กรรมที่แกเขียนไว้นั้นแล้วเขาก็ไป บอก
ว่าจะไปหา หลอกโกทาลมิง ใน วัน รุ่ง ชื่น
อาเธอร์มาถึงเวลาบ่าย ๕ โมงก่อนเขา ศพ ลง
หีบศพหนึ่ง ก่อนเวลาที่เขาจะมาถึง นั้น
เจ้าพวกสปีเพื่อเรียกดอกไม้ดอกไม้ไว้จะเอา ศพ
ลงหีบเสียให้ ไ้ แวนเซลล์ซึ่ง ต้องไป ห้าม
และสั่งให้เรียกดอกไม้เข้าที่ คัง เค็ม เสียใหม่
เพื่ออาเธอร์มาจะได้เห็นศพแม่เจ้าประคุณของเขา
อีกครึ่งหนึ่งในขณะที่เขามกนั้น

นำส่งสารพ่อเจ้าผู้หนุ่มแท้ๆ หน้าตา
เศร้าโศกร่วงโรยลงไปมาก คับ พัง เสีย
บิดาที่รักมาศๆ ที่กลับมาได้ด้วยความ ทุกข์
ทางนั้นเข้าอีก แต่เขาเป็นเชื้อผู้ชาย เพราะ
ฉนั้นจึงฝนความโศกไว้เสียเองใน เมื่อจะ
พูดแก่ แวนเซลล์ซึ่ง ก็ พูดโดย ซ่อน ทวน เป็น
สุภาพว่า สวรรเสริญ ถึง เช่น นั้น ท่านไป
เพ็ชเชอร์ ก็ สงเกตได้ว่าเขา มี ความ ทุกข์
โหม้นักก็ยอมอยู่เพียงไร แกกระทำกิริยา
ให้ฉนั้นไปข้างบน ฉนั้นก็ ทำ ตาม แล้ว
เอาไปปล่อยไว้เพียงประตูห้อง เพื่อเขาจะ

ได้อยู่กับหล่อนเฉพาะสองต่อสอง แต่เขา
กลับคิดแซนลากเอาฉนั้นเข้าไปคืบ พลาง
กระซิบด้วยเสียงเครือว่า -

“ แกรักหล่อนด้วย เพื่อน เอ๊ย หล่อน
เล่าให้กันฟังหมดทั้งนั้น คับแก เป็น เพื่อน
ที่ใกล้ชิดของหล่อนคนเคี้ยว กันไม่รู้จะ
ขบใจแกอย่างไรที่ได้เอื้อเพื่อทำให้หล่อน ถึง
เพียงนี้ กันยังคิดไม่ออก.....”

พูดไ้เท่านั้นสนั่นมาจุกคอ เขา โถม
ลงเกาะฆ่าฉนั้นและเอาค้อนฆาตกรรม ที่ หน้า อกร้าง
ให้สีกสั่น -

“ โย แกร์ ! แกร์ ! กันจะทำอย่าง
ไรคั ? ความสุขแห่งชีวิตร์กันละลายหาย
ไปหมด กันไม่ยอมกัมีชีวิตร์ อยู่ต่อไปใน
โลกเลย ”

ฉนั้นพยายามปล่อยโยน ต่างๆ นาๆ ตาม
แต่จะทำได้ ในเรื่องนั้น พวกผู้ชายเราไม่
ต้องการจะแสดง ความ ปล่อยโยน หลาย
ท่าหลายทางนัก เพียง ยืมมือ เกาะฆ่า
สั่น ก็เห็นเห็นออกเห็น ใจกันได้ แล้ว ฉนั้น
ฉนั้นอยู่จนเขาหายสั่น จึง ค่อย พูด เขา
เขาว่า -

“ มา, มากหล่อนด้วยกัน ”

เขาค่อยบ่งเข้าไปข้างเตียงเขย่งผ้าที่คลุม
ออก พระทรงไปคร ! ซ่าง กระไร หล่อน

สวยเสียเหลือเกิน! ทุกตัวโหมง ที่ ล่วงไป
ก็เท่ากับเพิ่มความงามใน ตัว หล่อน ทก ครั้ง
แต่อย่างไรไม่ทราบรู้สึกกลัว และ ตกใจ ซอย
กล ส่วนอาเชอร์นั้นออกกระสัน หนอย ๆ ด้วย
ความเคลือบแคลง สงสัย เขา หัน มา
กระซิบถามว่า -

“แจ็ก นี่หล่อนตายจริงหรือ!”

ฉันทิงบอกว่าตายจริง เขาตกลงคบเข้า
นั่งอยู่คู่หนึ่ง จ้องกันหน้าหล่อนไม่พริบตา
แล้วก็หันจะกลับออกไป ฉันทิงเตือนขึ้น ว่า
ให้ วัลลาภันเสียเพราะอะไรไฉนลง ดีย ที่เคียว
ด้วยเตรียมไว้พร้อมเสร็จหมดแล้ว เขา ก็
กลับไป ที่ นั้น อีก ประจวบ กับ หล่อน ขึ้น อย
แล้วก็มลงจับที่หน้าผาก เกิน ชาย ตา ต
เรื่อยมาตลอดทางจนถึงตัวกัน.

ฉันทิง เขา ไป ปล่อยไว้ ใน ห้อง รม แห
และไปบอก แก่ แวนเซลล์ซึ่งให้ รู้ ว่า ไค วัลลา
กันแล้ว แก็กก็ไปเรียกพวกสปีเธอร์ให้ มา
จัดการ เมื่อแก่ออกมาจากห้อง ฉันทิงเล่า
เรื่องที่เขาเชอร์ถามให้แกฟังแกตอบว่า -

“ฉันไม่ปลากใจเลยจนสักนึกเคียว เมื่อ
กันตัวฉันเองยังต้องสงสัยอยู่เป็นครู่نان”

เราบริษัทยาน ค้วย กัน ส่วน อาเชอร์ นั้น
เห็นได้ว่า พยายามจะทำกิริยาไม่ให้ไค วัล
ไคก็มากน้อย และตลอดเวลารับ ประทาน

แวนเซลล์ซึ่งกันจ้ะริมไม่พดจาเลย จนกระทั่ง
เราคุยหรัขึ้นสย แก้งเอ่ยขึ้นว่า -

“หลอก - -” แต่อาเชอร์ซึ่งพูดสวน
เสียว่า -

“อย่า, อย่า เรียก เช่น นั้น ขอ เสีย ที่
เถอะ! อย่าเพื่อเรียกเลยปะทานไทย ฉันทิง
เสียที่ ฉันทิงไม่ไคตั้งใจจะพูดให้เป็นที่น่าชก เคียง
ท่านหรือ แต่เพราะความเศร้าโศกโหมงคิด
มากมาย จนไม่อาจบังคับตัวไว้ ไค ไทว.

โปรเฟสเซอร์ คอย ค้วย เสีย อ่อน ทวน
ว่า -

“ที่ฉันใช้ ชื่อเช่นนั้น ค้วย ยัง สงสัย
อยู่ว่าจะเป็นที่ถูกใจ ของ ท่าน หรือไม่ แม้
ท่านไม่ ชอบ ฉัน จะ ไม่ เรียก แต่ ที่ จะ ให้
เรียกมีสเทอว์นั้นฉันไม่พอใจด้วยมีความ รัก
ท่าน และอยากจะเรียกแต่เพียงว่า อาเชอร์”
อาเชอร์ ยืนมือออกไปบิ้มมือท่าน อาจารย์.

“จงเรียกตามแต่ใจท่านเถิด” เขา
บอก

“ฉันเห็นแต่ท่าน หนึ่ง แลจะ จะเป็น
ผู้ประคองประคอง ฉันทิง ใน เวลา ตก ขี้ ไค ขอ
ขอบคุณท่าน อย่าง ที่ สก ที่ ไค ขอ เพื่อกรุณา
ต่อหล่อนในครั้งนั้น ฉันทิงเชื่อว่าตัวหล่อนเอง
ก็รู้ความดีของท่านยิ่งกว่าตัวฉันทิงอีก แม้ ว่า
ฉันไคทำสิ่งไคหยายชำนิคพลั้งไปในขณะที่เมื่อ
ท่านฉุดลากเขาตัวฉันทิงออกมาแล้วขอท่านอย่า

ได้ ถือโทษเลย”

โปรเฟสเซอร์พยักหน้ารับ แล้ว ด้วย
ความเมตตากรุณาว่า -

“คุณรู้อยู่เหมือนกันว่าเป็นการยากเพียง
ไร ที่ท่านจะไว้ใจฉันทั้งสิ้น แม้จะไว้ใจ
ก็มีความเข้าใจ ยากเมื่อท่านไม่มีความ
เข้าใจ ท่าน ก็ คง ไว้ใจ ฉันไม่สนิทลงไป
ได้ แค่มนุษย์เรา มี เหตุ จำ เป็น อยู่ บ้าง
เป็น เวลา ที่ จะต้องไว้ใจก่อนได้ ด้วยความเข้าใจ
ใจ เช่นเดียวกับท่านในเวลานี้ ต้อง รอ
รอไปอีกลักหน้อยคง จะ เข้าใจได้ ก็ แล้ว
ต่อไปท่านจะต้องขอยุ่ ขอบอกฉันเป็นอย่าง
ยิ่งเสียอีกสำหรับภารกิจที่โต้วาทีเพื่อตัวท่าน เพื่อ
คนอื่น และเพื่อหล่อนซึ่งฉันได้ สาบสว่า
จะป้องกันรักษา”

“ฉันจะไว้ใจท่านอย่างสนิทที่เคียว ขอ
ให้เชื่อเถะ” อาเธอร์ตอบ “ฉันรู้อยู่
ว่าท่านมีน้ำใจเป็นผู้ดี และ เป็น เพื่อน ทั้ง
ของแท้และของหล่อน ท่านจะทำประการ
ใดก็สุดแต่ใจท่านทั้งสิ้น”

ท่านอาจารย์ทำกระแอมไอ อยู่ครั้ง หนึ่ง
หรือสองครั้งก่อนที่จะพูดออกมาว่า -

“ฉันจะถามอะไรสักข้อหนึ่งได้ไหม ?”

“อ้อ ไ้ทั้งนั้น”

“ท่าน รู้ หรือ เปล่า ว่า มี สิส เวสต์ เค็นว่า

มอบทรัพย์สินยศทั้งสินให้แก่ท่าน ?”

“เปล่า ยัง นั้น หรือ ฉันไม่ได้บอกได้
เช่นเลย”

“เมื่อทรัพย์สินยศทั้งสินเป็นของท่านๆ
ก็ย่อมมีอำนาจอันชอบธรรม ที่ จะ ทำ ได้ ตาม
อำเภอใจ เพราะฉะนั้นฉันอยากจะขออนุญาต
อำนาจการชักข้อ ความ และ จดหมาย ของ
มีสลับทั้งหมดยกให้เชื่อ เสีย เถอะ ว่า
ที่ทำทั้งนี้ไม่ใช่เป็นการอันหา ประโยชน์ มี ได้
ฉันมีความประสงค์ทั้งสิน และ ยินดี มี น้อย
กันแล้ว ฉันได้เอามาไว้ก่อนที่ จะ รู้ ว่า เข้า
ของทั้งสินเป็นของท่าน เมื่อถึงเวลาอันควร
แก่การฉันก็จะคืนให้แก่ท่านหรือหาก เชื่อว่า
ท่านคงจะไม่ขัดข้องในข้อที่ฉัน จึ่งใหม่ ?”

อาเธอร์ ตอบ ด้วย เสียง แจ่มใส ทั้ง ที่
เคยว่า -

“หมอแวนเฮิลซึ่ง ฉันได้บอกท่านแล้ว
ไม่ใช่หรือว่า จะ ยอม ทำ ความ ความ ปราศณา
ทั้งสิน เหตุฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องร้องขอ
อะไรให้มาก ความไป อีก เลย เพราะ เห็น
แก่หล่อนฉันจะไม่ ขัด ถาม วย กวน ท่าน เลย
จนกว่าเวลาอันควรจะมาถึง”

โปรเฟสเซอร์หน้าแดง ด้วย ความ ยึด
มั่นจนพูดว่า -

“ท่านทำถูก แม้ทุกสิ่งเหล่านี้จะ ทำ

ให้เราทุกคนใจผ่องใสแจ่มใสอยู่ แต่คงจะ
ไม่ไปนานนัก และในที่สุดจะได้มีผลอันดี
ด้วย เราจะต้องได้ คัมภีร์ ขม ก่อน หวาน
ขึ้นต้องเป็นข้อเตือนใจท่านอยู่เสมอจึงจะได้
และเราจะต้อง เป็น คนใจ กล้า เข้ม โหด ทำ
การตามหน้าที่จนสำเร็จ!”

คืนนั้นฉันไปนอนหลับอยู่บน เก้าอี้ นอนใน
ห้องอาเธอร์ ส่วนแวนเซลล์ซึ่งนั้นคุกคามจะ
ไม่ได้นอน ด้วยเห็นแก่เดินไปเดินมา รว
กับคนยามเฝ้าบ้าน และ ระวัง อยู่ไม่ ห่าง
จากหีบศพเลย ประเดี๋ยว ก็ เห็น เขา
กระเทียมไปรยกันทัน เขาออก ไม่นาน วาง
ครกเขากอกไม้ นวางครกนั้น ไม่มี เวลา
อยู่ดูจนลึกลับที่หนึ่ง.

จดหมายรายวันของมีน้ำยาคเคอร์

ที่ ๒๒ กันยายน - เขียนในรถไฟไปไฮเอ็ก
ซีเตอร์จอนาแทนนอนหลับอยู่.

เราได้คิดถึงมาล่อนก่อน เมื่อทำ การ ผัง
ศพมีสเตอร์ช็อคกันดี และกลัซซันไปวัน
แต่จอนาแทนมีอาการอะไรผิดปกติอย่างหนึ่ง
ซึ่งทำให้ฉันแปลกใจจนสงสัยที่เป็นอย่างยิ่ง.

วานนี้เราเดินกลัซไปในเมืองด้วยกันนั่งย
ง่าย แล้วเลี้ยวหัวมุมไฮชียาก เพื่อน
จอนาแทนก็ขึ้นมามีพาฉันเข้าไป เกี้ยวไ
ไวส์ลัคว์ที่นั่งเห็นท่าคงจะดี เราจึงพากัน

เข้าไปนั่งเล่นในนั้น แต่ที่จริงจะ หา ความ
เพลิดเพลินจนลึกลับที่หนึ่งก็ แสบ ยาก คน
โหรงเหรงเต็มทีเก้าอี้เหลือน้อยมาก มาก ทำ
ให้เราหวงไปนั่งถึงเก้าอี้เปล่า ของ มีสเตอร์
ช็อคกันสัทเคยนั่งที่นั่น เพราะฉะนั้น เลยต้อง
ออกไปเดินเล่นลงไปทางอีกกาคิลลี ขณะ
ที่เดินไปด้วยกันจอนาแทนเดินไว้ว แชน ฉัน
ไป ออกจะเป็นการค่อนข้างแปลก อยู่ ลึก
หน่อย แต่เมื่อเธอเป็นสามีจะทำอะไรก็ได้
ตามชอบใจ ฉันจึงเลยเสียใจเพราะ ว่า อย่าง
ไรที่ข้างเดินเรื่อยไปตามใจ เวลานั้น มีรถ
คันหนึ่งแล่นผ่านมา ในรถมีหญิงสาว สรว
นั่งอยู่ ฉันจึงเหลียวไปมองดูก็พอ รู้ ๆ ลึก
มือจอนาแทนบีบแขนไว้แน่น จนเจ็บ และ

พูดด้วยกระตือรือร้นว่า “ให้ตายซี เข้า!”

ฉันมีความมึนงงใจอยู่ด้วย เรื่อง จอนาแทน มา
แล้ว เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็เข้าใจเธอว่า คง มี
อะไรที่ทำให้เธอตกใจเป็นแน่ จึงหันไปโดย
เร็วถามว่าเป็นอย่างไร.

สีหน้าซีดเป็นล้าขาว ในยาคาลอยด้วย
ความกลัวท้อแท้ๆ ปลาดในใจๆ และจับตรง
ไปที่ชายผู้หนึ่งรูปร่าง สูงๆ ผอมๆ งาม
เป็นขอ ทนวดริมฝีปากคำ และ ทนวด
คางประชันแหลม ซึ่งกำลังพิจารณาหญิง
สรวนผู้นั่งอยู่โดยตั้งใจ ตั้งใจ จนไม่ แล เห็น

เราเป็นทางให้ฉันสังเกตสังกาได้ โดย ถ้วนถี่
 เจ้าหน้าเขายังไม่รู้ด้วยบอกว่าและให้ม
 หาญ ฟันนั้นชักโคเข้ากับริมฝาปากทักแกงกั
 สี่เลือกกขาวโพลนและแหลมเขี้ยวราวกับฟัน
 สัตว์ ผิดกับคนทั้งหลาย จอนาแทน จ้อง ดู
 ไม่กระพริบตา จนฉันออก กลัว ว่า เขาจะ
 เห็นเข้า ทั้งกิริยาที่ร่อนนั้นก็ ด้วยความ
 กลีบคซัและประสงคร้าย เป็นสิ่งที่ทำ
 ให้ฉันเคลือบแคลงสงสัยเป็นอย่างยิ่ง ครั้น
 ถามเธอว่าเป็นอะไร เขากลับตอบเหมือน
 ดังว่าฉันรู้มากพออยู่แล้วว่า “หล่อนรู้ไหม
 ว่าใครนั้น?”

“ยังก็ยังไม่ทราบ” ฉันบอก “ก็
 ฉันไม่รู้จักเขา ใครเล่า?”

คำตอบของเธอยิ่งทำให้ฉันสนใจไปหมดทั้ง
 ตัว เธอคงจะไม่ได้นึกฝันว่า พุค กับ มีนา
 ภรรยาเธอเป็นแน่ มีฉันนี่แหละที่คอยบอก
 มาได้ไว้

“ตัวเจ้าคนนั้นเองหนะจ้!”

กิริยาและ วาจา ของ เธอ บอก ที่เกี่ยวข้อง ว่า
 กลัวอะไรสิ่งหนึ่งมีใช้น้อยแต่ว่า ฉันไม่ให้ ฟัง
 ไว้ เข้าใจว่าคงล้มลงนอนกลิ้ง อยู่ ที่ ถนน
 เป็นแน่ ในยาคาเธอจับอยู่ที่ เจ้า คน นั้นไม่
 วางเลย มีชายผู้หนึ่งออกมาจากร้าน ส่ง
 ห่ออะไร เล็ก ๆ ให้หญิงสาว ผู้นั้น แล้ว ก็ ขยับ

รถไป ส่วนเจ้าคนผอมก็จับตามอง หล่อน
 ไม่เหลียวแลไปทางอื่น ครั้นหล่อน ขยับ รถ
 ไป เขาก็ เรียก รถ เข้า แล่น ตามไป ยั้ง
 จอนาแทนมองดูไปจนลึบตาแล้วว่า

“ฉันเชื่อว่าคงเป็นคาวนค์แต่ยังงั้น จัง กู
 หมุ่มแน่นขึ้น แม้เป็นเช่นนั้นขอ พระไต่ ทรง
 โปรดด้วย? โอพระผู้เป็นเจ้า! พระผู้
 เป็นใหญ่ของข้าพเจ้า แม้ ข้าพระองค์จะไต่
 รู้! จะไต่รู้” กุทริยาอาการ เธอ กระสับ
 กระส่ายนั้นกระไร ฉันไม่กล้าถามด้วยเกรง
 ว่าจะทำให้สมองเธอฉันอยู่ แต่ เรือง นั้น จัง
 เลื่อนนั่งเสียบ เป็นแต่ค่อย ๆ ฐเธอมาจากที่
 นั้น เธอก็เกิดความมาอย่าง เด็ด ว่า ง่าย ๆ
 เราเดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่งแล้วจึงพา กัน เข้า
 ไปนั่งเล่นในกรีนบ้าง เวลานั้นเป็นวันร้อน
 ในฤดูออกศิมเรา ต้องไป หา ที่ นั่งในใต้ร่มไม้
 สดขาว ลมจึงค่อยพัดเย็นสบายคืบขึ้น ส่วน
 จอนาแทนนั่งนั่งขมิ อยู่ ครู่ หนึ่ง ประเดี๋ยว
 หลบตาเอาศีรษะซบที่ขาคันหลบไป ราวกับ

สียนาที่เต็ม ๆ จึงคืนขึ้นห็นมาพุดแก่ฉัน อย่าง
 รื่นเริงตามเคยของเธอว่า

“มีนา นั่นคนหลบไป หรือ? โอ โฮ!

ต้องขอโทษเสียที มา, มาไปหาน้ำชากิน
 กันที่ไหนที่หนึ่งเถอะ” หลบไปคืนหนึ่ง กู
 ทำให้เธอล้มเรื่องราวเมือกหมกสน ที่จริง

คุณไม่สั ชอบที่ จะให้เธอเสียเร็ว เช่นนี้
เพราะเมื่อนึกไ้เวลาโดยาให้ โทษแก่สมอ
ไ้ คุณไม่กล่า^{ขึ้น}พ่นชักถามเธอด้วยเกรง
ว่า จะเป็นเหตุอันตรายมากกว่าที่จะให้ผล
ดี เพราะคุณ^{ทั้ง}ทาง ที่ จะทำไ้ก็มี แต่ ทาง
เดียวเท่านั้นคือ ว่าต้องเบ้^{ขึ้น}กศุมกรายวัน
เกินทางขอเธอ^{ขึ้น}นั้น จอานทน เธอต้องยก
โทษให้ตัวฉัน แม้^{ขึ้น}ว่าไ้ทำผิดพลัไป การ
ที่^{ขึ้น}ทำ^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}นั้นเพื่อเห็นแก่ตัว เธอทำ^{ขึ้น}ง^{ขึ้น}นั้น.

(ต่อมา) - กลับ มา ถึงบ้านอย่าง
เร็วที่สุด ที่ขาดผู้มีพระคุณอันประเสริฐ
ของเราไปเสีย จอณาแทนเองก็โศกเศร้าเหว
ใจเต็มทีเหมือนกัน มิไถวเลข ดย หัน
มาจากแวนฮิลซึ่ง ings จะ เป็น ผู้ใด ก็หา
ทราบไม่มีควมว่า-

“พวกมันคงจะมีความเศร้าใจอะไรสักอย่าง
ว่า มันได้เสียแทนรางวัลแก่กรรมมาได้ทั้ง
วันเข้า และกลับก็เสียๆ เมื่อวันขึ้นเอง
ศพคนที่สองได้ถูกวางแล้วด้วยเหมือนกัน”

ไอ้! น่าเศร้าโศกจริง! อนิจจามีสติ
เวสต์เค็นรำ! อนิจจาตูล! เห็นกันอยู่หรือจริงๆ
มาหนีไปไม่กลับมายาพนักอีกแล้ว! น่า
สลดเวทนาเออ! เขาจะทุกข์สักเพียงไร! ที่แม่
เจ้าประคุณมาหนีหายไปเสีย เช่นนี้! ช่าง
กระไรมนุษย์! โลกเราดูเหมือนไปด้วยความทุกข์

จดหมายรายวันของนายแพทย์ชเวต

ที่ ๒๒ กันยา - การทุกสิ่งล้วนเลย
กันหมดสิ้นแล้ว อาเธอร์กลับไปวัง และ
พาเอาควินส์มอร์ริสไปด้วยแล้ว นำสิ่งของ
ควินส์! คงมีความเศร้าโศกน้อยไม่ ที่
หญิงสาวที่รักของเขา ต้อง ากไป สู่ปรโลก
ไปรพีส์เซอร์แวนเซลล์ซึ่งนั้นอยู่ แต่ก็จะไป
แฮมสเคอร์แคมคินน์ และบอกวาคิน พุ่ม
นระกษิย์มาอีกด้วยอยากจะทำการอะไรของแกล
อย่างหนึ่ง แล้วจะมาพักอาศัยในลอนดอน
และทำอะไรของแกลที่นั่น ท่านไปรพีส์เซอร์
คนนี้เป็นคนมีนิสัยใจคอชอบกลมาก เมื่อ
เวลาท่งศพนแกลทำหน้าที่ ประเดี๋ยว ชัด ประ
เดี๋ยวเขี้ยว ต่าง ๆ นานา ๆ ครั้นเมื่อ ชน รด

กลียมาด้วยกับฉัน แกล้งกับใส่ดังกาก
ใหญ่แน่นาคาไหล ทั้งหัวเราะ และ ร้องไห้
ปนกันราวกับผู้หญิง ฉันแกล้งทำซึ้งๆกับ
แกล้งเหมือนตึงๆ ทำแกล้งผู้หญิง เช่น นั้นแต่
ก็ไม่มีผล อย่างไร เพราะนิสัยผู้ชาย กับ
ผู้หญิงไม่เหมือนกันแปลกกว่ากันมาก ผู้
หญิงมีความอ่อนแอ แต่ผู้ชายใจ เข้ม
หาญ สึกคร่ำแก่ทันท้หน้าแล้ว จึงซึ้งไป
เอง ฉันได้ลองซักถามว่าทำไมจึงทำเช่น
นี้ในเวลาเช่นนั้นแกตอบว่า -

“อา! จอนไม่เข้าใจ ถึงฉันทัวเรา
ก็งอຍ่าคิดว่าฉันไม่เคี้ยวโคก ขอให้คุณแม่
ฉันจะหิวเราจนเร้งน้ำตาถึยง คงไหล ช่ม อยู่
งเข้าใจเสียว่า หิวเราถึยงร้องไห้เป็นของ
คู่กันจะมาเมื่อไหร่ ก็ได้ตามแต่ใจเขาทั้ง
สิ้น ไม่ต้องบอกกล่าวขอร้องใครเสียเลย
ทั้งไม่เลือกเวลาด้วย ทำไมฉันจะไม่เป็น
ทุกข์ถึงแม่สาวนั้น ไม่เห็นหรือทั้ง แก่ๆ
เฒ่าเช่นนี้ ฉันยังยอมเอาเลือดออกให้หล่อน
ได้ ทั้งยอมเสียเวลา, เสีย ความ คึก เสีย
เวลาจนให้แกเพื่อเห็นแก่หล่อนเท่านั้น แต่
ในการฝึงศพของหล่อนฉันอาหิวเราได้ โอ
จอนเอ๋ยจอนไม่รู้รัก ความ เป็นไป ของโลกนี้
เลย คู่ชกก็ทุกข์ยอม คู่กันไป หิวเรา ถึยง
ร้องไห้ยอมคู่กันไปก็ใจก็เสียใจยอมคู่กันไป
ใครจะห้ามได้ ไม่ให้สิ่งเหล่านี้ยังเกิดขึ้น”

ฉันไม่อยากจะทำให้เป็น ที่ ชักใจแก่โดย
ทำเป็น อ้อ ออกกับ แก แต่ ว่า เมื่อไม่ เข้า
ใจว่าแก หิวเรา ด้วย เหตุใด เช่นนี้ จะ นัง
เสียไม่ไหวต้องชักถามแก เข้าไป อีก แก
ทำหน้าที่ซึ่งชัคคอบชัคถาม ของ ฉัน ด้วย เสีย
เปลี่ยนแปลกไปกว่าเมื่อกว่า -

“อ้อ ชื่อนั้นฉันนกชนที่ไถ่เห็น หล่อน
อยู่ในโรง และเอาไว้ในห้องฝึงศพทำด้วย
หินศิลาอ่อนอันงามด้วยกัน กับ ผู้ ตัน ตระกูล

ของหล่อน แลเร่เสียงระฆังตายถึยง เห่ง!
เห่งๆ!” ฟังน่าเศร้าใจ พวกผู้ ตักก็
สืบทอแต่ถึยงด้วยเครื่องขาว แกล้งทำ เป็น
อ่านหนังสือที่จริงไม่ได้ เจ็บทรนักรกระคาย เลย
จนสัณนิทเคียว พวกเราถึยงพากัน กับ ศรัยะ
ไปหมก ทุก คน ทำ ถึยง เพื่ออะไร กัน ๒
หล่อนตาย, เริงดี! ไม่จริงหรือหรือ?”

“นั่นแหละครั้น ท่าน อาจารย์” ฉันว่า
“ผมไม่เห็นอะไรในนั้นเลย ที่ จะ ควร ขย ขึ้น
คำอธิบายของท่านยังทำให้เข้าใจยากไป กว่า
ที่แรกอีก แม้ว่าพิธิสำหรับ เอา ศพ ลง ฝัง
นั้นเป็นการแกล้งทำอย่างเช่นเล่น ลระ ก็ จริง
แต่เจ้านักถึยงหิวเราอย่าง ใจ เขา จะ ขาด
รอนๆ เสียแล้ว”

ท่านโปรเฟสเซอร์ เอ็มมิตยบ่าฉัน แวง
แล้วว่า -

“จอนเอ๋ย ขอโทษเสียที่ ที่ ฉัน ได้ ทำ
ให้จอนไ้รับความโทมนัส เหตุ ด้วย ฉัน
ขยายความรู้ สักของฉันให้ ไ้ควเห็น จอน
ผู้ซึ่งเป็นสหายอันสนิทกับใคร แม้จะ มอง
เห็นลงไปในตัวใจฉันแล้ว คงจะเวทนาสงสาร
ขอโทษให้ยั้ง”

ฉันออกจึยงใจในถึยงคำอ่อนอ่อน หวาน ของ
แก แต่ยังไม่ชัคคอบากรู้ ไม่ได้ จึงถาม ค่อยไป
ว่าทำไม?

“ เพราะฉันรู้แล้วแหละสิ ”

ต่อไปนี้เราก็เข้าไปเฝ้ารวงกัน เป็นนัย ๆ อยู่บ้าง และใจก็รู้สึกว่างโล่งลงไปมาก ที่ ลูซี่ได้เข้าไปนอนอยู่ในที่ ผัง ศพ แห่ง บรูพซัน ของหล่อนพระยาข้าที่ แซมเสกต์ แล้ว ตัว ฉันเอง ก็ ยึด สมุดจดหมาย รายวัน กัน ที่ เหมือนกัน แม้ว่าจะเขียนอีกก็คงจะ เกือบ ไปด้วย เพราะขอทาน แห่ง เหตุ การณ์ นั้น เสร็จสิ้นกันเพียงนี้แล้ว.

“ ย ”

หนังสือพิมพ์ “ เวสต์ มินสเตอร์ ”

ที่ ๒๕ กันยายน

ความมหัศจรรย์ แห่งแฮมมิลตัน

พวกชาวแฮมบัสเต็ค กำลัง ตก เต้น กันใหญ่ ด้วยเรื่อง ซึ่ง พวก หนังสือพิมพ์ เคยว่ากันว่า “ ความ ตกใจ แห่ง เกิน ซิงตัน ” ยัง “ นางพรายแค้นคำ ” ยัง ระหว่างสองสามวันทีล่วงมานี้ เหตุ เกิด ขึ้น แก่เด็ก ๆ ซึ่ง เล่น อยู่ นอก บ้าน และ

เด็กที่เล่นอยู่ที่มืด ในเรื่อง นี้ เด็ก ๆ พวก นั้นยังเยาว์ เกินที่จะ ยอก อธิบายให้แจ่ม แจ่มได้ นอกจากจะบอกว่าไปอยู่กับ “ พราย สาว ” เวลาที่เด็กพวกนี้หายไปในนั้นมักจะ เป็น เวลา ๆ งามเสมอ แล้วกว่าจะหาตัวพาก็อยู่ใน รุ่งเช้า พวกชาวแคว้นนี้มีความเข้าใจกันว่า เมื่อเด็กคนแรกหายไปได้ให้ทราบว่าที่ หายไป นั้นว่า “ พรายสาว มา ชวนไป เล่น เล่น ” ครั้นเมื่อถึงตัวเด็กอื่น ๆ เขาก็ก็เลยเอาคำนี้ มา เป็นคำแก้ตัวบ้าง.

อย่างไรก็ดีการที่จะซักถาม เอาความ จากเด็กมาเป็นหลักฐานนั้นเป็นการ ที่ ทำไป ไม่ได้ แต่มีข้อสำคัญอยู่ข้อ หนึ่ง คือ ที่ คอ เด็กซึ่งหายไปเฝ้าเวลากลางคืน เป็นมีรอย แผลเล็ก ๆ คล้ายกับถูกเขี้ยวหนู หรือ เขี้ยวสุนัขตัวเล็ก ๆ แต่สัตว์เหล่านั้น แม้ จะทำร้ายแล้วก็คงต้องมีความ ประสงค์อะไร เฉพาะตัวของมันอย่างหนึ่ง เวลานี้พลตระเวนในแคว้นนี้ ได้ รับคำสั่งให้ระวังเด็กที่ วิ่งเล่นเที่ยวเตร่ ทั้งใน และนอก ๆ แซมบัสเต็คซิด แต่ดูเหมือนเฉพาะเด็กเล็ก ๆ เท่านั้นที่สุนัขจะมาใกล้กลายทอนันควย.

หนังสือพิมพ์ “เวสต์มินสเตอร์”

ที่ ๒๕ กันยายน

ฉบับพิเศษ

ความตกใจของชาว

แอมป์สเต็ด

เด็กอีกคนหนึ่งเป็นอันตราย

“พรายสาว”

เราเพิ่งจะได้รู้ข่าวเพิ่มเติมอีกว่า เด็ก
อีกคนหนึ่งหายไปเมื่อคืนนี้ พงจะพบ เมื่อ
เช้าเองข้างฟุ่มไม้ ที่ซึกเตอร์สซิลข้างแฮมป์
สตันส์ซึ่งเป็นที่เคยพบไม้สู้ยอนัก เด็ก
นั้นได้มีแผลเล็กๆ ที่คอทั้ง คนอื่นๆ และ
อ่อนเพลียกะปลกกระเปลี้ยเต็มที่ ครั้นซัก
ถามญาติให้ทราบว่าไปกับ “พรายสาว” นั้นอีก

(ยังมีต่อ)

๒๓. ท่านมุ่งหวังสิ่งใดที่ใหญ่โต สิ่งนั้นพลันล้มละลายไปเสีย ท่านก็ไม่ควร
ทำความเสียใจหมดหวัง ดูแต่นะไปเถียน แม้แตกทัพอันปางเป็นหลายครั้ง
ก็ยังมานะก้าวหน้าขึ้นเป็นกษัตริย์ได้.

ของ น. ถ. พิชญาติ

เชอร์ล็อก-โฮมส์

ช. ทรัพย์สินสาร ๒๗.

ข้าราชการใน กรมตำรวจลับ (ชุดต แลนด์มาร์ค) ผู้
เขียนลงใน หนังสือ สเตรนด์แมกซีน

บรรดาคนที่อ่าน เรื่องนักสืบที่มีผู้ประพันธ์ประพันธ์ขึ้นแสดงความ สามารถและปฏิกิริยาอันวิเศษของนักสืบเป็น ตัวเอกในเรื่อง สืบ ของ เชอร์ล็อก โฮมส์เป็น อาทิ นั้นมักพากัน กล่าวว่ “เหลือวิสัย” หรือ “เหลือเชื่อ” และบางทีถึงกับว่า “เป็นไปได้” ก็มี แท้จริงคดีที่กลายอย่าง สืบสนยังกล่าว เรื่อง อัน แก่ถึง ประการขึ้นได้ปรากฏมาแล้วกับโลกย์จริง ๆ ก็มี เป็นจำนวนไม่น้อยและผู้คนธรรมดาสามัญมี เนื้อหนึ่งอย่างเราท่านเอง สามารถสร้างความ

ลึกลับอัน พิศาว นั้นให้ กระจ่าง แจ่ม ออกได้ อย่างน่าพิศวงก็มีอยู่ มาก เรื่อง นักสืบที่แก บัญหาคืออันท่านน่าจะเรียกว่า “เหลือวิสัย” นั้นก็มีได้ มีเครื่องมือหรืออิทธิฤทธิ์อย่างใดนึกกว่าคนธรรมดาเลย นอกจากกอลไปด้วยความอสาหะวิวิธภาพ และมี ความละเอียด ละออบในการ พินิจ พิจารณา กรณีอันเล็กน้อยเข้าไปหาตัวการ ข้าพเจ้าขอนำตัวอย่างคดีลึกลับข้อคุณกรจันล้วนเป็น เรื่องจริงมาแสดง แด่โดยใจ ความ ลัก ๓ - ๔ เรื่อง ดังต่อไปนี้.

๑ คดีที่ตก

วันหนึ่ง มี ผู้ พยงชิงอันตั้งเวรสลักใจทีลานั้น
โรงเตี้ยมเลวๆ ณะ ถนน แปรงเซสส์ใน
กรุงปารีส คือเก็บ ห่อผ้าใบจาก บ่อน้ำใน
ลาน ๒ ห่อ ห่อหนึ่งเป็น ซากคนห่อไว้ ด้วยผ้า
ธรรมดา อีกห่อหนึ่ง เป็น ผ้า คอก มั่น สัก
ห่อซากอีกข้างหนึ่ง ซึ่ง สวมถุง เท้ายาวมี ตัว
อักษร “บ” ก็มีเครื่องหมาย ขวดย อยู่
สองข้าง อักษร “บ. ด้วย ดังนั้น “+บ+” บก
ไว้ที่ข้อม.

ย่อม เป็น การ กระจ่าง แจ้ง ว่า การ ขวาท
กรรมรายนี้ได้กระทำโดยกิริยาอัน เข้มมโหด
สามัญ ที่ สด มองซิเออร์ กุสตาฟมาเซ
ข้าราชการหนุ่มในกรมตำรวจผู้ มี ใจขมอย
ให้ทำการสืบสวนคดีนี้ ไต่ อดัก ทั้ง ภาย
และให้ตำรวจพยายาม ไซ ความ ลึกลึก อัน สยค
สยของให้แจ่มแจ้งออกจงได้.

เมื่อ มองซิเออร์มาเซ ไต่ ครอบ สิ่ง ที่
พบนี้อย่างถนัดแล้ว ก็ เชื้อ มั่น ใน ทันที
ว่า ห่อผ้าคอกมั่นสักคำก็ ปมบ้านที่ผก
มีที่อันผิดธรรมดาอีก และ ลาย ตะเข็บ ที่
เย็บด้วย สาย สี ดำก็ ก็ ล้วน แสดง ว่า เป็น ฝ
มือของผู้ชายทั้งสี่ข้อหนึ่ง ข้อสองห่อ ผ้า
ทั้งสองคงถูก โยนข้ามกำแพงเข้า มาใน ลาน
โดยบุคคลผู้ชั่วร้ายหรือมา ยัง บ้าน ที่ ตก กับ

ลาน เมื่อแนใจจันแล้ว มองซิเออร์มาเซ
ไต่ ยกหัวข้อทั้งสองนี้เป็นหลักในการ สืบ สวน
ต่อไป.

คาม ที่ ไต่ สอย ตาม คน เล่า ประค คง ได้
ความว่า บรรดาผู้ ที่ย้ายไปจากบ้าน ที่ ตก
กับลานนี้มีผู้หญิงสาวคนหนึ่งชื่อ มาคมัว
เซล คาร์ก ซึ่งเมื่อยังอายุนั้นชายหนุ่มชื่อ
เบียร์มาทาเลมอ เคยนำเสือกักขาวมาให้
หล่อนเย็บด้วยเป็น ครั้งคราว และ บาง ที่
เมื่อไม่มาเย็บเคยอาสาเป็นผู้ตักน้ำเอาขึ้น
ไปให้หล่อนใช้บ่อยๆ เมื่อใด ที่วาย ค่ายล
บ้านทางสาวคาร์กย้ายไปอยู่ใหม่จากคนแล้ว
ประคแล้ว มองซิเออร์มาเซ ก็ ครอบไป หา
หล่อนให้ทราบว่าชายคนที่เคยตัก น้ำให้ หล่อน
นั้นคือมองซิเออร์วูโย ซึ่งเป็นคน ที่ ไม่
เห็นใครทำงาน แต่มีเงินใช้มากๆและ
เที่ยวเล่นมอ มองซิเออร์วูโยมี เพื่อน สนิท
คนหนึ่งเคยได้ ยินเรียกกันว่าแบร์เกสเริ ผู้ มี
น้ำ สดว ชื่อ มาคามยอคาส อยู่ ที่ ถนน แด
แนชเลอ.

เมื่อมองซิเออร์มาเซไปหา มาคามยอคาส
เล่าให้ ฟังว่า หลานของแกที่ ชื่อ เกลสเริ
ยอคาส นั้นแกไม่ได้พยสักสองเดือน แล้ว
เกลสเริเก็บเงินได้มากด้วย เป็น คน ธรรมดา ถึง

เห็นว มาตามยอศาลไป กับ มงชีเออร์
มาเขย้งสุสานแลเห็นยันว่า ฤง เท้า กับ ตัว
อีก ขร บัก ที่ แก เห็น นั้น เป็น ของ หลาน แก
แน่นอน.

เมื่อไ้ความเข่นใจเป็นอัน ควร เชื่อไ้
โดยปราศจากสงสัยว่า ชายที่ถูกล่ามตาย
นั้นคือ เกลิเร ครั้นแล้วมงชีเออร์มาเข
กับมาตามยอศาลจึงพากันไปยัง ห้อง ของ คน
ตายที่ถนนคอปัน ก็ไม่ พย เกลิเร จึง กัง
คาค ครั้นพึงประทุห้องเข้าไ้ก็ เห็นไ้ว่า
ท่อนอนไม่ไ้ถูกนอนเลย ผู้ นลของจับหนา
ตามเครื่องเรือน นอกจากนั้น หีบเหล็กใส่
ของมีราคาก็ถูกก และสมุกพกบรพ หนึ่ง
สี่หลักทวพ ซึ่งมีคนรู้เห็นหลาย คน ว่า
เคยเก็บไว้ ในหีบเหล็กนั้นไ้หายไป.

มงชีเออร์มาเข ทั้ง คน สี่หา ตัว วัว โย
ซึ่งสงสัยว่าเป็นผู้ร้ายรายนี้ ทราบข่าว ว่า
วัวโยย้ายจากห้อง ที่ ถนน มาหาแรงไป อยู่ ที่
ถนนลามาคิน แต่ครั้นเมื่อมงชีเออร์ มาเข
ไปถึงเข้าเจ้าวัวโยไ้หายไปเสียแล้ว ไ้
ถามจากคนเฝ้าประตูไ้ความว่าวัวโยเป็นคน
ใช้รายสุ่ยสุ่ยฟุ่มฟ้าย และมี คน เคย
ไ้ ยินวัวโยส่คงความ เกลียด ซึ่ง เกลิเรขอ
ศาล เพราะเหตุที่ไม่ให้มันยเงิน หมัน -
แฟรงก์ ข้ายิงพยหลัก ถาน สำคัญ อีก ข้อ

หนึ่งว่า วัวโยไ้หน้าใจแสร้งในอิศาเลียนส่ถือ
เป็นราคา ๕๐๐ แฟรงก์ยหนึ่ง ซึ่งปรากฏ
ว่าเป็นของยอศาลที่หายไป มาชำระค่าเข้า
ห้องทว.

เมื่อประกอบทว หลัก ถาน พอ เพียง อัน
ควรเชื่อไ้ว่าวัวโยเป็นคนร้ายฆ่ายอศาลแล้ว
มงชีเออร์มาเขก็ออกหมายจับ ต่อมาไม่
ช้านักตำรวจก็จับตัววัวโยไ้ ค้นใน กระ
เป๋าของผู้ร้ายพยตัวเรอ ซึ่งแสดงว่า เมื่อ
ถูกจับนั้นวัวโยไ้เตรียมตัว กำลัง จะ หนี ออก
ทะเล และเมื่อไปค้นห้องไ้พย กลุ่ม ยาน
ชนิดเดียวกับที่ผูกห่อผ้าห่อขาคนตาย ขวาน
ฆ่าวัวซึ่งมักเห็นใช้สำหรับตัดขาวัวขาย ๑ เล่ม
ที่ไ้ดอง ใบหนึ่งพยกระบ้องบรพ หนึ่งสี่ หลัก
ทวพยของยอศาลที่หายไป.

การนี้ไ้เหลือแต่ จะ พิสูจน์ว่า ขาขา
ออกจากตัวผู้ตายโดยอย่างไร? วัวโยใช้
วิธีการทำการอย่างใด? และเพื่อเหตุทั้ง
กล่าวมาแล้ว มงชีเออร์มาเขพร้อมทว
ตำรวจจึงเอาผู้ร้ายไปทวยังห้องเก่า ของ มัน
ที่ถนนมาหาแรง ข้ายผู้ร้ายนั่งลงบน เกอ
ระหว่างกลางตำรวจมองคนก็สย ทว สี่ หนา
อันชัน ยาน เหมือน หนึ่งมันไม่ไ้มีส่วน
เกี่ยวข้องทวในคดี.

ทั้งแต่อย่างเท่าเข้าในห้องในชั้นต้น มง-

ชีเออร์มาเซ ก็สังเกตเห็นสิ่งอันผิดปกติอย่าง ๑ คือพนักห้องที่เป็น กระเบื้อง เท จาก น้ำค้างข้างหนึ่งไปทำผา อีก ข้าง หนึ่ง ซึ่งเป็นท่งเคียนนอน และ เมื่อ สังเกตดู วิจิตรวางเครื่องเรือนที่อยู่ใน ห้อง ก็ เห็น ใด ว่า มีทิวาอันกว้างพอจะทำอะไรได้นัก อยู่ แห่ง เกือบในห้องนี้ คือรอบโต๊ะกลม ฉะนั้นการ ฆาตกรรมน่าจะกระทำณที่นี้ และการคิด ทอนซาออกจากร่างมนุษย์น่าจะได้อะไรทำ ย่น โต๊ะกลมเสียด้วยซ้ำ.

ครั้นเมื่อหีบเหยือกน้ำมาได้ ใบหนึ่งแล้ว มอซีเออร์มาเซก็ยกขึ้นและพบว่า.

“ฉันสังเกตว่าพนักห้องนั้นแท้ ฉะนั้นถ้า ใครเอาคนขึ้นคักขายนได้เน้ โลหิตก็จะออก มากแล้วคงไหลไปตามพนักเท น้ำในเหยือก นั้นถ้าเทลงบนโต๊ะก็จะไหลไปเช่น เกือบ กับ โลหิต ฉะนั้นลองเทน้ำนั้นดูว่ามีอะไรไหลไป ทางไหน ?”

ถ้อยคำทั้งนี้ทำให้ผู้ร้ายเปลี่ยนสีหน้าและ กิริยาทันที ยังเกิดความกลัวเป็นกำลัง คง

หน้าขาวซีด นัยน์ตาของตเหยือกน้ำ น้ำ ไหลจากโต๊ะข้างล่างลง แล้วไหลไปนอนอยู่ รวมกันที่เคียบนอนจนเป็นกองใหญ่ครั้นหมาย ทั่วแล้ว ก็เอาผ้าและพวงน้ำมาขยี้ น้ำให้ แห้ง แล้วเรียกช่างปูนมาอุดแผ่นกระเบื้องขึ้น ณที่โต๊ะกระเบื้องที่ร่อนขึ้นมาก่อนคำๆ เข้า ใจกันว่าเป็นโลหิตที่คงอยู่เป็นอันมาก เห็น ใดว่าเมื่อโลหิตไหลจากถ้วยชามชัชชากา ก็ซึมลงไปตามขอบกระเบื้องที่ต่อกัน ฉะนั้น ต่อมาจึงจะได้ เช็ก ล้าง ประการใด ก็ไม่

สามารถจะกำจัดโลหิตนั้นเสียได้ เป็น การ แสดงความบกพร่องของ ผู้ร้ายในเรื่อง กลย ร่องรอยส่วนหนึ่ง คือมากระเบื้อง และ ปูน ที่ซึมโชกไปด้วยโลหิตได้ ถูก ส่งไป ยิง กอง แยกอาชญา ซึ่งแจ้งว่าเป็นโลหิต มนุษย์โดย ไม่ต้องสงสัย.

หลักฐานสำคัญ ต่างๆ เหล่านี้ เมื่อ มาผะเจิญตะเพาะหน้าวัวโยเข้า ทำให้ มัน ยัง เกิดความหวาดหวั่น ถึงกับยอมมีสารภาพ ความผิดจนสิ้นเชิง

๒ คดีอีอีอี

เวลาอีกวันหนึ่ง ในเดือนธันวาคม มี ไปในโบสถ์แบ็บติสต์อันสถิตอยู่ ณนั้น ผู้พยากรณ์ชื่อ โคล นอน ตาย อยู่ใน ถนน ร่องรอยหรือหลักฐานของผู้ร้ายรายนที่ปรากฏ ขึ้นได้ ก็คือ หมวกปีกกว้างใบหนึ่ง ส่ว ๒ อัน กับลูกปืนที่ผ่าเอาออกจาก สมอง คน

คาย ในส่วนรูปพรรณของผู้ร้ายนั้น ก่อน
เกิดเหตุ ออกฉกรรจ์ ประมาณ ครึ่ง ชั่วโมง
ตำรวจสองคนได้เห็นชายคนหนึ่งสวมหมวก
ชนิกเคียวกยทักยมาได้ เกิน อยู่ในครอก
แถบศาลสถัน และมีหญิงสาวอีกคนหนึ่ง
เป็นคนเห็นเวลานานหมวกถูกทำร้าย หล่อน
เป็นผู้ร้องไวยววยวิ่งไป เรียกใคร ๆ มา ช่วย
แท้งวิ่งร้องรยบที่มีเค้ามูลพอจะสืบสาวเอา ตัว
ผู้ร้ายได้ ก็มี ฉะเถาะ คำว่า “ ร็อก ” อัน
จารกไวยนโยส่ว คำนพโยโยใช้กล้องขยาย
ทรวกฏ อาศรัยเค้าเงอนอันเล็กน้อยนเอง
สาวรอกกล้าสได้ทั้งหนาคังดาพยายามที่จะไข
ความลึกลับให้แจ่มแจ้งให้ได้.

อีกษรคำว่า “ ร็อก ” นั้นน่าจะได้ออก
จารกโดยช่างลัษผู้ใดคนหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องหมาย
สนทนนามเจ้าของเป็นแน่แท้ ก่อน
ไปสาวรอกกล้าสก็เริ่มค้นสืบเสาะไต่ถาม ตาม
โรงทำเครื่องมือ โรงช่างไม้ และโรงลัษ
มีคต่าง ๆ ตลอดบริเวณ ค่ายลศาลสถัน การ
สืบเสาะทุกหัว คะแกรง นี้ได้ สิ้นเวลาไปโดย
ไร้ผลลงหนึ่งขบเต็ม ๆ ภายหลังโดยความ
พากเพียรอาสาอย่างแรงกล้าจึงบรรลุถึงซึ่ง
บ้ำเห็นแจ่มทวิง คือหญิงแก่ผู้หนึ่งอาศรัย
อยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงลอนดอนจำได้ว่า

มีชายผู้หนึ่งนำส่วอันนี้ มาให้สามี่ ของ แกท
คายไปแล้วนั้นลัษให้คัม และ ตัว แกเอง
เป็นผู้จารกตัว อีกษร ที่ไวย ส่ว เจ้า ของ ส่ว
เป็นช่างไม้ ชื่อ “ ออรร็อก ”

ตำรวจพากันเที่ยวสืบเสาะค้นหาชายช่าง
ไม้ ชื่อ “ ออรร็อก ” ซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วไป
ในค่ายลศาลสถัน ไม่ช้าก็ไต่ ตัว ที่คุกโคล
บัทฟลัด เพราะเจ้านัก ศาล พิจารณาพิ
พากษาให้จำคุก ๑๒ เดือนฐานย่องเบา.

เมื่อได้ตัวแล้วครั้งนั้น การที่จะ คุกการ
แขวนคอมันก็ไม่ได้ลัษยาก ตำรวจ ๒ คน ยิน
จำได้ว่า เห็นชายคนนั้นใน เวลาใกล้จะ
เกิดเหตุที่ครอกศาลสถัน พรรคพวกของ
มัน ๒ คน ซึ่งไปคุยใน คืน วัน นั้นให้ การ
ชักทอคว่ำอ้ายออรร็อก เป็นผู้ ลง มือ ชาย
เจ้าของ ยิน พก ที่ ชายให้ ออรร็อกจำลุดย่นได้
และน้องสาวของมันเองให้การว่า ในคืน วัน
ที่เกิดเหตุออรร็อกกลับมาบ้านโดยไม่มี หมวก
กัยกางเกงขาขบย่น ลงท้าย ส่ว ก็ ถูก ส่ง
ไปให้ตำรวจอีกตัวกล้องขยายอย่างใหญ่กว่า
ที่แล้วมา ก็เห็นตัวอีกษร “ อ ” เลื่อน
เลื่อนข้างหน้า “ ร็อก ” อีกสองตัว เป็น
การครยคำว่า “ ออรร็อก ” ขยิบรณ

ฉบับนี้ได้ออกมาแล้ว

คห.ฉบับที่

ฉบับนี้ได้ออกมาแล้ว

วสันตดิถีเดือน ๑๔

๑ กษณอภิศตฤทศกาล
ท้าวพรหมทัตติย

๒ ทรงธรรมทศพิธธิปัตย์
ใหญ่ยิ่งกว่ากษัตริย์บุรพา

๓ มีมิ่งมทิยสุรพักตร์
นางจิณฺมามาณวิกพรหม

๔ สมนนฏยวิจิตร
ธฤตวิ, อโศก, วลัยรัฐ, วาม

๕ สมนันทร, สิทธรรณ, ศักดิ์
ธีรธรรมบาล, วินิจวมล

๖ ตรีภพทวยศสยคฤทธี
พระเกษประภาสุริยัน

รัฐปาลิกา

ขเลตถิถวัลยา

วรลัคคิมโทพาร

ยวิปุลณวโรคม

ยวลกษณวิรมย์ชม

ชาติยพอุยัค นาม

สิริ หิมนัสพันงาม

- เทพ, วิชัย, ชยันต์, รณ

อรอดสาธก, ธน

โมชนยวิสุทธจริย

สมิททิตศสยของคัล

พระคุณปกครองธุ

๑ เลียงโลกประชานิกรสุข

พราหมณ์ชู้ศูทรไวศยจรูญ

๑ พาวานศวีสิริสนุก

อุตุทวิปรกติกาล

สมณอุกฤษฏ

อุปถัมภฉิราภ

เปรี้ยบประภาภูเวรมา

นฤททชนวราภัย ฯ

กุสุมิตลดาเวสิตาฉน์ที่ ๑๘

๑ เขะวาระพระพรหมทศศิราฐเลกโกโร

สตีศย์อยู่ใน

อุชยาน

๑ กัษมเหยี่สวลักษณ์เหล่าขริวาร

มาตย์คักก็เลอसान

ทสัมฤทธิ

๑ อทรวงทฤษฏีวรวิลาศชนิษฐ

สิริโคณิษฐ์

คุษฏี

๑ พระองค์ทรงแสนโสมนัสสุทวิปริที

ประภาคพิ

กิตติวากย์

๑ ข้าแม่ผู้เจริญสิริสุริภาคัย

เพียบเพ็ญไพศาว

โมฆบุรณ

๑ พาสนามาเป็นบุพนิวาสนกุล

ร่วมรัชโอสุริย์

ร่วมฤทัย

๑ คายนพิภักโครอุปรณไม

ทวิทศไพ

จิตรวิรา

๑ อันพรโคซึ่งแม่โครคิกปาวานา

จักสฤษฏีวาทา

ประทานภา

อินทวชิรฉน์ที่ ๑๑

๑ เบื้องนั้นพระเทพ

สคัยพระพมา

นึ่งนิกคณิงการย์

ละโมภมุงประเวณิ

๑ ทุนสิสูงศักดิ์

ยังยอกรรณาวี

ปกเกล้าฯประชาชี

กอบยศและศฤงฆาร

๑ เอนกอุยโยค
โรคนภยฺญไพบาน

๑ รสวัณณวรรคินฺว
เปณวักถุยังคําคิ

๑ ออย่าเลยจักรวรวรค
สทาวสันโทษกรวง

บริโณคเสมอภาค

ขันณปรวณนาโค

สิโรอฺทรวคไฟ

ณภพนทคูปอง

สัจจท้าวเทกคฺคฺคอง

สมรวงคสมสนนาง ๑

ฉบับ ๑๖

๑ ทวิเสรั, นบนิวสันขิประนมวาง
นางกสันองวาทา

๑ อัสมเคธัสมมติเทพา
ข้าวยทณฺชอประณาม

๑ วัชฺฐลใส่เกล้าคัวความ
สิทธิวิโชคชัยผล

๑ ขอพระองคฺจงยื่นยาวชนม์
เปนทเชนมสํวัญญ

๑ อินฺชงพระจะประทาน
ให้ข้ากําทนทโกยจินท

๑ สิ่งใดข้าไม่ถวิล
แต่อย่ากระขอสคฺคยา

๑ ว่าแต่ณพระภววิภา
สนมทณฺทมนสพณ

๑ อีกเหล่าชาวแม่ก้านล
ในคิวัณณภพมณ

๑ สัจจันพระผ่านชมญ
ประทานแก่ข้าณชัยเทอญ ๑

คิโรจนกฺวณพลง

พระคณณกรุณา

นิยมนิยาม

ปกเกล้าสาเกต

พระพรโอฬาร

มุ่งมาตฺยลยิน

จักไม่ทักนา

กนิยค่างพณฺ

ไค้ไปวคเณนค

สัปดาห์ที่ ๒๑

๑ ทรงสยัมมธุรสนาง
สัมลัปปญญวังก์ประโลมวอน

๑ ออย่าม่ออย่างอินเอนกกรณ
อันสัถย์ยังอรอกฤษฐกรรม

๑ ฟเป็นจักรพรรดิราชัน
เทากยมทนทประคณชาย

๑ ผิวอ่อนหม่นแสนหากแม่นหมาบ
ฤเลอในกายก็กำลัน

พระตระหนกททยพลาง

พิภพประสิทธิประสาทพร

ยกสยัมมวรวกัญญ

สฤทธิคุโรอิปราย

กรุงคปาทฉนที่ ๑๒

๑ ตรีคำตรัสสยัคพิภพ
พระเจ้าเอ๋ยพิเปรยกุล

๑ พระคำรัสพระคำรง
แผ่นไคลสถลามันมี

๑ เมื่อประทานวโรภาศ
สยวริทสิ่งโคอัน

๑ ผ่าทัวข้าจักใครไต่
เพราะเพอมาครมโนรมย์

๑ แดเพียงนสยงชัค
กระนและพระวาท

๑ ออกเอ๋ยโอ้วว่าทิว
ชลอชัพพิณธรรม

๑ มุงพระเคชปกละเกล้า
ใคร่ข้าเห็นจเมตกามิ

๑ จะอยู่โยกระไรเล่า
ว่าพลางนางก็พุ่มพ่าย

พิลาปพิฬโวกุล

เสถียรทศสยัคธรรม

ทวารวักระคำ

ฤทธยาบลละลาบวรณ

แก้ข้าบาทบุคคล

ปรวณาคะหะสม

สัจพระประชิดชม

ว่าพระเกศกรณญา

ฤชอย่างอินจะเมตก

ที่วักอัยหนักกรณ

ทั้งทลักรพินธุ

สุริยและระกิก

ผดุงกิจน่าน

สิมาแหลกละลาญกลา

มิโปรกเกล้าก็จำดา

ชลเนตทโคกา

สัททูลลววิหิตะฉันท ๑๑

- ๑ ปางเมื่อสมเ็จพระพรหมทักขณัตริยา ทรงพึงวินิชา
พราพื่อ
- ๑ ให้อีกอันหฤทัยระทอภักปนอ เวียนปลอยให้
เปลี่ยนขอ อันแทน
- ๑ พระนางก็ไม่เชื่อฟังกลับลพโยคไครกแสน ห่มอุระประเทศ
แทน พำ
- ๑ และทอพระรัชกายเกลือกกลังกับยรรณิ เพียงว่าจักม้วย
ชี วิคตปราวณ
- ๑ พระยั้งกลัมลัทธกชกคิกคาวีหัตริกรการณ ฉวีภูทรมาน
พระนาง
- ๑ ฌวยพลากพลั้งวรรณุชสุกโถมชีวิตขวาง แสน์เสียบาย
สำอังก เลิกหา
- ๑ ออย่าเลยกุกิประสิทธิ์ประสาทพระสัคยา ผกุงเส้นหา
หักไ
- อุเปนทรวีเชียรฉันท ๑๑
- ๑ เลิกแม่อย่าไครกนถ อนุวณพิศตรจกเฝือกไป
เนคคินละไชมย จักชอกข้าวร่าคม
- ๑ พรกพพลักคิก อุกอาจิตคคนองลม
หยอกเข้าพยุชม ประเล่ห์หลนประลองใจ
- ๑ ครวสพลาถพระอุทาน อธิษฐานสุลาลัย
คิระสุเมรุไกร พินณอีกพรพหมา
- ๑ เกษพระเปนเจ้า ไพรคปกเกล้าฯ ๑ ๑ ๑
จักเทวิคตจ้าว ๑ ๑ ๑

- ๑ แก้วและทรายหน้า
จะไม่ให้หวน
๑ สการสันโย
เทพช่วยทนต์

อินทวงศ์ฉันท ๑๒

- ๑ แก้วล้ำนันทพรหม-
บริวาร

- ๑ รวมแห่งหม่นสพ
เชยชมภิรมย์

- ๑ เข้าคำล้ำสนุก
สพจิตพระนางจง

อมลฉันท ๑๒

- ๑ บุพกรรมจะนำสย
ประเทศยี่จันทลวง

- ๑ สมักรมประชุมใจ
พวกไพร่ราชหลายหลยพล

- ๑ เหล่าทหารทนายชัย
ทุกแค้นกายแต่ปรายไป

- ๑ หมูไพร่ก้านแหลกลาญชีพ
สิ้นเวก้นมีทนนาน

- ๑ ท่านสุมันครราชเสวก
ก็โยกยอกรอถวาท

ธาคมนิสถานที่ ๑๑

- ๑ เบื้องนั้นจึงพระราช
เคืองขันทนต์

- ๑ ให้เสร็จแต่ครู
สั่งสรรพภูมิ

- ชีพิตักข์แหลกลาญมรณ
ทนต์ยวใด
ภิรมย์ไปรคประจักษ์ใจ
ทิพย์สัจเทชญ ๑

- มัทิกก็ไม่ทนต์
นาฏกิดแห่งกิลศ
อภิสศิวทั่วประเทศ
แต่พระมหิษเือกองค์
นฤทุกซ์พระทัยปลง
เทณวรงษ์ยัยทรวง ๑

- ทศยุคประชาปวง
ชาชญาาลาล
กระโหลกปล้นนิกรชน
อพยพชยาคถัย
ก็ย้อยยัยปราชัย
ยัสยสงศักพาล
ทอกรียสละฐาน
เล่าถลงข่าวโจรา
สลับตกททยา
แก่พระพรหมทักปลัน ๑

- สคัยกจากลึงงัน
อภิสัยให้คโยชัย
พุกพวงทวงรวดิ
เสกเจ้าที่ประมณ ๑

สัททราจันท์ ๒๒

๑ ลกพระองค์ลงประทับแท่นไฟ-

ประภาศพนใจ

๑ มิ่งแม่ขวัญนัยเนคจิตตมาน

พิ้งใจไปราญ

๑ เสรีก็กระวบบลัขโกลลขโว

กิกห้วงฮาลย

๑ สดจิตศกจากพรากดวงสมร

คู่พิศมรณ

สัททราจันท์ ๒๑

๑ บักรึงพระวรรณภูเทวี

กาลฤทิประหว่นพณใจ

๑ เสี้ยกยบรสเสนหรีวโกล

ชุกคิกไครโกลเสกักร

๑ ควรมิควรได้ ไพรกโทษกณ

ขอไครรรโกลเสกักรคลา

๑ ยามสุขยามเศร้าพระเศชา

สฤทักหาไครพงเฮาการ

๑ ออย่าเลยแม่การศิกรอนราญ

พิ้งพวานอย่าโศกเศวไ

๑ กลางบ่หาความสุขที่เห็น

ถึงพิ้งไปไม่เนิ่นจักมา

สวางคณางค์ ๒๑

๑ เพียรกล่าววาจา

ข่มแรงหนักหนา

ก็ไม่เช้อพิ้ง

นางจะไปด้วย

ทุนหันชิงชัง

พระปลอยพระหวง

เมตตาอาว

-วิธวมนขวลย

คคการบ

อญสขสิรวาร

อริวย

อย่าทุกขระทศสคใจ

อรวารณ

สตรักสคหักท่างสกร

สวสสิ ๑

สคยบราชิกากค

วาคฤทธีลลิกักฤททิ

อญุ่เกียวยเปลี่ยวเปลี่ยอวารณอน

ปลกกระหม่อมปลกเกษเมตตา

ใช้กีย่อมกียบรุษชาญ

เอนกปัสสัคควโรคย

- ๑ ฝ่ายนางชายา เห็นภักดา ย่นคาง
ระกักทานัก กักรไม่กั นางจึงลื นย่นวทลไป
- ๑ ข้าอาภะขอ สัจะไว้ค้อ พระภวนัย
เมื่องพระไม่โปรค ให้ข้าคามาไป พระองค์จึงได้ แดลงแจ้งการณ
- ๑ ให้ข้าทราบะช และทราบความทกช ทรายเสร์การวณ
ครบโยชนมรรคา ระะวนานต์ พรหมทกชชัยชาญ กับชัยญา
- ๑ จึงสั่งหญิงศูทรี ออกไปเป้นทศ เชิญวลัยมา
ระผากนคร และผลากชายา คแลต่างทา ทกชลชโยภลย
- ๑ ศูทรีนั้นไปแจ้ง พุกาชแจ้ง วลัยทกนโค
ยคนรับสั่ง ระเบียบหาโดยไว ก็การณสิ่งไร ไปฟังข้อความ ๑

วังศูทรีวันที่ ๑๒

๑ ข้างเมือพระโพธิ-
เผ่าวลัยชูกักกีนาม

๑ สกกับรับสั่งท้าว
รับขันธ์

๑ เทิกถึงพระโรงคัล
เงยโสกลศกัม

๑ ทอดพระเนตเห็นอำ-
จึงมีพามา

๑ อำท่านผู้เจริญศักดิ์
คาบเนวาทักคลา

๑ ขอผลากอรรคเรศ
ช่วยคุณแลโยภลย

๑ บัดท่านโยโรหิต
คลานคัลยลดยออกมา

-สัคส์เสวยพระชาติมพทพราหมณ์
ยลยโรหิตกราชคร

๑ วิชาซึ่งพระสัพพัญญ
หรวกบทยทรวล

๑ อภิวันทนอยนบคุณ
ประสาทสงขยชญาณ ๑

-มาคยโยโรหิตหมอยกราน
รับสั่งผิงผากวาวา

๑ สุริยคัลชยา
คลาศจากพระนครไกล

๑ อิกพระวงษะน้อยใหญ่
กว่าจักไรเสร์จักกมา

๑ กับวิชาชยัญชา
จากพระโรงราชู

สถานีนี้วันที่ ๑๑

ละลิตฉันท ๑๒

๑. ครันสว่างเวทาศรวิเรือง
พระพนคนพลวงปลอยภคินี

๑. แล้วเสด็จลงจากพระที่แท่น
ไปโสทรสถานทิพย์ธำ-

๑. สุกนธรรวษระวนชนจิตต์
ทรงเครื่องวิจิตรสัประยุทธภณ-

๑. เสร์เจดีย์พระแสงสัทธิวิชาวุธ
ประทัยเกศษทันทรง

๑. ขวัญเมืองมิ่งแม่ขอกยุวเรศวร
รงค่อขอยเป็นสุขสวัสดิ์

๑. พรว้าพลางธกัเสด็จประทับ
ใต้เคลือนพยุหวิชัย

ลำนำขาน ๑๑

๑. ครันพันพระนิเวศน์
ปรากฏแก่ภูธร

๑. เทพไทยแต่คงเคศ
เป็นนางสีหชาญ

๑. ขึ้นหยดทิพยนาโกญ-
สู่กลองนัยนา

๑. บั๊กเคี่ยมมิไคผู้
เพลินกินตฤณธัญ

๑. ครันเห็นกลิ่นนึ่ง
ผ่ายพาลมฤทิ

รุ่งฟ้าส่องสี

ประโลมว่าลา

ชักชวนสุภา

-รเวียงร่วมกัน

ลุยไล้พัศตร์พรรณ

-ทาส้าหรัยองค์

จับกรอนงค์

ประภาศวิ

กุนเนตฤทิ

พิทักษ์กลาภไคล

กษเล็กไกร

ออกจากนคร ๑

ก็อาภกลางนิวรรณ

แต่ไพร่พลบ่ยลถวณ

นิมิตรเหตุขบถวิหณ

ประไพเลิกลักขณ

-นถ้องหิมว่า

ชีราชท้าวพรหมทัต

ทูลชาติทราวมลัต

มาไกลข้างนางราชสีห์

ทวยหอกกลลัณมิยชีวิ

ก็โคกไล่ขยับไปมา

๑ กิจนัยอย่างเกียวก้น
สิริกรรมวิจิ

๑ นัยสามสิบสองโยชน์
ราชขรรค์ว่องไว

๑ ทิพนึงซึ่งมาก่อน
แด่ลงพนา

สมุทโชนฉันท ๑๒

๑ ปางเมือวรรณาสภา
ต้องพลกัศศักร่วมฤทัย

๑ นิ่งนอนอยู่ในสิริอาศน์
ฉนิทริทเห็นผิวกุศุชา

๑ ราชครุสรวนฤทธิสกลย์
แ่วข่าวราชขรรค์เชียวชาญ

๑ ค้ำใจสั่งให้อัญญา
เข้าเฝ้าแก้ขยาชคนนิก

๑ กุราอำมาตย์
ยักนักร

๑ อ้าพระแม่เจ้า
ทุกซ์สุขสิ่งไร

๑ ท้าวขยาททราษ
พระแม่สำราญ

๑ ใช้อำมาตย์เอิบ
ครว้นข้าใจ

ระบะทางยกโยชี

แต่จากพระนครไป

จึงประสมขั้จันคัลย์

ก็ค่อต่อเวียงกันมา

ก็รีบเฝ้าพระชายา

ว่าพระสุขย์ทุกซ์ลัษ ๑

มึงกาคัสสุทวิลล

ก็เฝ้าแต่ปวิโรทา

ระคิรเสณที่มายา

ติเป็นสภากวิกลการ

แสวงกิจเวลียาพาล

จักเข้ามาส่งข่าวราช

แก่ราชขรรค์เสนา

ณะห้องไสยาคันฉัตถ์ขวร ๑

วิษุขมมาลาฉันท ๘

นำราชขุสร

ทุกซ์สุขฉันทโค

ขเฝ้าอาลัย

ยไค้มีพาน

ทราษทุกซ์ขันควาญ

อยู่ถาฉันทโค

ยเคยทุกซ์ลัษ

จะชาครอนรอน

๑. ตั้งแก้ทำวาระ

ลูกจากทันทอน

๑. เก้าขึ้นมาก

โกศลราช

๑. ความซื่อสัตย์

แทยแทนยวมาลัย

๑. เห็นกลมประหนึ่ง

เลือนลกขยดกา

หักจากพระนคร

ขโคโยธนา

ให้รู้โรค

ถูกต้องอาการ

อุบัตินิจาณที่ ๑๑

ราชขมยกลิตลน

เพ่งพินิจพระบาท

ก็หว่าดกรังพระอาญา

- ขขบยระกลยดง ๑

(ยังมีต่อไปหน้า)

๒๔. เป็นผู้ใหญ่มากกับผู้น้อยวางตนย่อมผิดกัน ผู้ใหญ่จะไม่เหลียวดูผู้น้อยเสียเลย
 ก็ไม่ได้ ผู้น้อยจะไม่ขำเลียงผู้ใหญ่ก็ไม่ได้ เพราะเปนกฎที่โยงถึงกัน
 ตั้งแต่เด็กด้าบรรพมาแล้ว.

ของ ค. ส. พิชญาทิ

เมื่อไม่นานมานี้มีนักแสดง แสดงว่า
ละครของกั เสียขมมีชกักทางขึ้นกั ก้อง
กลบโรง ทั้งนี้เป็นกาให้เกียรติยศหรือคำ
แสดงความพอใจของคนทุกตัวไปแก่นางเอก.

ทันที เจ้าหล่อน ก็เยี่ยมหน้าออก
มานอกม่านมีอาการยิ้มแย้ม ไฉนคำนี้มีขอบใจ
ผู้ให้เกียรติยศ และเสียขมมีชกั วรชัณ
ชกัเป็นวาระที่๒ แต่คงสั้นนึ่งกว่าเก่า.

ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่อยู่ในจำนวน พวกให้
เกียรติยศแก่เจ้าหล่อนด้วย เพราะเจ้าหล่อน
แสดงบทบาทจริง ๆ เรื่องที่แสดง ตอนนี้เป็น
บทโลก เจ้าหล่อนเป็นควมู้ได้รับทุกข
บทบาททำทางตลอดจนควงหน้า เจ้าหล่อน
ทำเหมือนว่าได้ รับทุกขจริง ๆ แม้เสีย กั

ร้องก็ครอบเครือ ทำเอาหัวใจผู้คน วรไป
ความเสีย เป็นแน่นอนว่าได้ มีผู้มา คารว
ตามเจ้าหล่อนหลายคน ไม่เฉพาะแต่คุณ
ยายแต่ๆ แม้ข้าพเจ้าผู้กำลังเป็นชายฉกรรจ์
ก็เกอย ๆ ไปเหมือนกัน.

เมื่อไม่นานมานี้มีนักแสดง แสดงว่า
ละครของกั เสียขมมีชกักทางขึ้นกั ก้อง
กลบโรง ทั้งนี้เป็นกาให้เกียรติยศหรือคำ
แสดงความพอใจของคนทุกตัวไปแก่นางเอก.

ทันที เจ้าหล่อน ก็เยี่ยมหน้าออก
มานอกม่านมีอาการยิ้มแย้ม ไฉนคำนี้มีขอบใจ
ผู้ให้เกียรติยศ และเสียขมมีชกั วรชัณ
ชกัเป็นวาระที่๒ แต่คงสั้นนึ่งกว่าเก่า.

ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่อยู่ในจำนวน พวกให้
เกียรติยศแก่เจ้าหล่อนด้วย เพราะเจ้าหล่อน
แสดงบทบาทจริง ๆ เรื่องที่แสดง ตอนนี้เป็น
บทโลก เจ้าหล่อนเป็นควมู้ได้รับทุกข
บทบาททำทางตลอดจนควงหน้า เจ้าหล่อน
ทำเหมือนว่าได้ รับทุกขจริง ๆ แม้เสีย กั

เพราะนิสัยของเรองที่แสดงว่า อธรรมนั้น
อธรรมนั้น ก็เป็นที่ต้องใจแห่งผู้สุจริตอยู่
แล้ว ยิ่งเมื่อผู้เป็นอธรรมะ แสดงยท
บาทสมใจด้วย ก็ย่อมเพิ่มความเบิกบานใจ
แห่งผู้ศรัทธาเป็นอรรคมหา เลี้ยง หัวเราะ
เลี้ยงฮาเลี้ยงคยมองเกิดขึ้นไม่ใคร่หยท.

ขณะนั้นสภาพขรุษผู้ ซึ่งนั่งอยู่เก้าอี้
แถวหน้าข้าพเจ้า ก็ลุกเดินไปยัง น้า เวท

นำพวงมาลัยดอกไม้มัดสลลยอย่างงดงามไป
สวมให้แก่เจ้าหล่อน นางเอก โดย แสดง
ความพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย ทันที ก็มี
เสียงทยมอสนันขึ้นอีก ทั้งนี้ จะ แสดง
เป็นพยานประกอบว่าสมควรแล้ว ถูกแล้ว.

ข้าพเจ้าก็พลอยคยมอสนันเขาด้วย แต่
มิได้ คิดมากมายไปว่าจะเป็นการแปลกอย่าง
ใด เพราะวิธีเช่นนี้ย่อมมีอยู่ ตามโรงละคร
ทั่วไป แต่ต่อ มาไม่ถึง ๒ นาที ก็ เห็น
ท่านสภาพขรุษผู้มี อายุ ซึ่ง นั่ง อยู่ไม่ห่าง กับ
สภาพขรุษหนุ่มคนก่อนนั้น ลุก เดิน ไปยัง
น้า เวทบ้าง - แล้วก็นอนบัตริวาคา ๓๐ บาท
ฉย ๓ ให้แก่แม่นางเอก.

เสียงทยมอสนันขึ้นอีก ทั้งนี้ จะ
หล่อนโค้งตัวลงคำนับท่านผู้เฒ่า ด้วย อาการ
อ่อนน้อมและน่านุช ท่านผู้เฒ่าก็มีสันทนา
เบิกบานยมแสนกลลยมาจนถึงเคม.

การให้รางวัล ตอน นี้ ทำให้ข้าพเจ้า
รู้สึกทงซนึนๆ และนอก จาก ข้าพเจ้าก็
คงมีคนอื่น ๆ ที่นั่งเช่นเดียวกับ กัน อีก เช่น
สภาพขรุษหนุ่มผู้ ให้พวงมาลัยเป็นคัน เขา
ก็มองท่านผู้ มี อายุ ด้วย ความ แสดง ว่า มี
ความทงใจสลลยอย่างโรพิกล ยิ่งเมื่อท่าน
ผู้เฒ่าหันไปยิ้มเป็นเชิงเยาะเขาด้วย ก็ก
เขามีสันทนาซกตงมากซน และเห็นพค ะไร
กระ ชวย กระ ชิบ กับ เพื่อน ของ เขา ที่นั่ง อยู่
ด้วยกัน.

๐ ๐ ๐ ๐ ๐
พอสักครู่ละครก็จบอีกองก์ ๓ แต่ไม่นาน
ก็คลงเคียวเคียวก็เป็คชอกอีก แล้วพวง
ระย้าก็ชอกแสดงสลลยฉาก.

พวงระย้าที่ ออก มา เดิน อยู่ ๕ - ๖ คน
ความจริงท่าทางทั้งระย้า แล้ว คล่อง ว่องไว
ก็ แต่ยังไม่มเสียคยมอให้เกยวคยค แต่
พอแม่นางเอกไล่ลชอกมาเท่านั้น อุปาทาน
ก็เฝ้ามอผู้ให้ กระทย กัน ทั้ง สัน น ขน ทน ที่
เจ้าหล่อนไล่คเ็นไวคกถึงทั้น ทมุนเวียน
เปลี่ยนท่านาชมบ่ง เสียงคนคกทั้งหญิงชาย
เขือฮาไปตามกัน ต่างลงความเห็น กัน ว่า
เจ้าหล่อนไม่ใช่วิเศษแต่ในทางแสดงยท ละคร
การเดินระย้าวิเศษล้ำเทมอื่นกัน.

ขณะทแม่นางเอก โค้งตัวอ่อนช้อยไป

ทางหลัง กุดจกจึงวิ่งพระจันทร์ครึ่งซีก และนางระบำอัน ๆ เค้น เช่น วง ร้อย แม่โถม เอกเปรียบกับท่งทองคาราหม่นร้อยดวงจันทร์นั้น พ่อพวงมาลัย (คือนามชายหนุ่ม ที่ ข้าพเจ้า สมมุติขึ้น) ก็เดินไปนำ เวที และบนธนยัตริ์ให้ลยขี ๑ ซึ่ง ข้าพเจ้า ทราบ ราคาไว้ว่า ๒๐ บาท เพราะเห็นลี้เชียวซึก.

นายพวงมาลัย ยังไม่ทัน กลับทันนั่ง เรียบร้อย เสียขมยมิยังไม้ทันหมดกักจวน ท่านแย้มก (ข้าพเจ้า ขอ สมมุติ เป็นนาม ท่านผู้เฒ่า) ก็ไปยืนอยู่หน้าเวที และบนธนยัตริ์ โดยคัสให้คน ๆ เห็น อย่าง ดังไร ราคา ๒๐ บาท ๑ ธนยัตริ์ให้แม่โถมเอก ด้วยอาการขมยข้อง.

เสียงขมยอีกกักจวใหญ่ ข้าเสียใจโยสนั้นไปด้วย แม่นางเอกบนหน้า ทำปากหมยหมยขอยใจ ท่าน แย้มก ด้วยอาการ หวานล้ำ ท่านแย้มก ก็ ขมย แก้ม แทะ ปลิเดินกลยมันนึ่ง ก็มิ รางวัล ทำ ว่า ข้า ต้องประมลกับเจ้า และซึ่งใครจะเอาชนะข้าได้ นั้นอย่าหวังเลย.

เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นดังนี้ คือแทนที่จะมาถูกลครโรงเคียวกลยระได่ก ถึง สอง โรง ใครย่างเล่าจะไม่กล้าข้าใจ ข้าพเจ้ารู้สึก มีรสแปลกยิ่งขึ้น เกือบ จะไม่ไ้ดู ลคร บน

เวทีเสียแล้ว เพราะมีพวงอยู่ ที่ ลคร นำเวที ประกับทั้งสองฝ่ายต่าง แน่ใจ กัน ขึ้นว่า คนต่างเป็นประกับต่อกัน และต่างคุมที่ทางที่ชวนโยกันยิ่งขึ้น ฝ่าย นายพวงมาลัยนั้นมิได้ถูกขยาอยู่คน ๑ ซึ่งเขาได้ถูกขยาชวยชยกันไม่หยก ส่วน ท่านแย้มก ด้วยคนเดียว แต่ก็มีได้ แสง อาการ ครุ่น ความลึกเท่าของโยเลย มีลี้ หน้า ขมย แฉ่ง เบิกบานใจ คงนึกมันว่า คนคงเอาชนะในทางรางวัลได้ และทั้ง ถ้า จะ มาไม่ นอกแก็กคงเอาชนะได้ ด้วยตระพร ตะเชียว ฟันในมือแก่นั่นอันไม่ใช่เล็กเลย.

ในฉากและองค์ต่อ ๆ มา การ รางวัล บังแข่งขันกัน สูง ขึ้น ทุก ที่ แต่ เป็นไปในระหว่าง พ่อพวงมาลัย กับ ท่าน แย้มก เท่านั้น คนอื่นไม่มีใครสมัคเข้าแข่งด้วยอีกเลย เพียงแต่คอยเสมออกกันทั่วไป ๆ เหมือนจะไม่มีใครทราบว่าคู่แข่งกันทั้งสองฝ่ายเป็นใคร แต่ข้าพเจ้าเคาว่านายพวงมาลัย คงเป็นผู้คนเคยกับแม่โถมเอกอยู่ก่อน จึงถึง กับเตรียมพวงมาลัยมารางวัล และเมื่อเห็นผู้มีประมล จึงเกิดมานะไม่ยอมแพ้ ส่วนท่านแย้มกนั้นน่าจะไมเคยคุ้นกับแม่โถมเอกตาม ที่ สังเกตดูอาการ แต่คงมาเกิดหวังขึ้นในขณะนั้นเอง

และ คง เป็นผู้มี กระเป๋าหนักไม่น้อย จึงไ้
มานะจะเอาชนะพอพูนให้ไ้ หรือ ว่า ที่
จริงท่านจะแพ้เปรียบพอพวงมาลัยใน ข้อ อายุ
เป็นหนุ่มกว่ากัน หน้าตา สดใส สวยงาม
กว่ากัน หรือจะเคยคุ้นกันมาก่อนก็ดี แต่
ก็ยังมั่นใจว่า ขุนอินมี ร่าง กาย แข็งแรง
อายุ เพียง ๕๐ ปี ปลายอย่าง ท่าน นั้น จะ
เทียบกว่า เฒ่า ที่ เคยว ก็ยัง หา ควร ไม่
และยังกระเช้าของท่านแข็งแรงกว่าด้วยแล้ว
ก็เชื่อว่าพอจะเป็นเครื่องชวนให้นามแม่สาวน้อย
ให้เห็นท่านเป็นเพียง ไม่หนุ่มไม่แก่ เท่า
นั้นก็เป็นไ้ และน้ำใจสโร ใจระวางใจ
ไ้ว่าเจ้าหล่อนจะรักแต่น้ำใจเหมือนกันทุกคน
ไป จะไม่มีหญิงคนใดที่รัก เพราะ เงิน ยัง
เทียบๆ.

๐ ๐ ๐

พอพอพวงมาลัยขุนอินมิตร โยละ ๓๐๐ บาท
ให้นางเอก ท่านแย่งกักปรากเข้าไ้ยืนให้
ข้าง “โยละ ๓๐๐ สองโย่ว” ท่านร้อง
นางเอกยิ้ม ยิ้ม อย่าง หวาน กับ ท่าน
แย่งกัก แล้วและฉายไฟฟ้าจากดวง คา เจ้า
หล่อน พุ่งตรงเข้ากระชอกคาท่าน ผู้ เฒ่า
เล่นเอาร่างอันล้ำสันของท่าน แทะย จะ อ่อน ลง
เป็นแย่ง เบียด ข้างเจ้าเอง อยู่ ออก ห่าง
แต่เพียงกระแสดแห่งเศวตวิฑูรย์ผ่านมากอด เล็ก

น้อยเท่านั้น ยิ่งรู้สึกชนลกชนพองใจคอย
ว้ายเสียวสรวนไปทั้งกาย เออ, แม่นางเอก
หล่อนสมควรเป็นนางเอกจริง ๆ.
เจ้าหล่อนพลาญค่อย ๆ รัยอนมิตร ทาก มือ
ท่านผู้เฒ่า แต่ดวงตาจกจกอยู่ตรง เบ่ง
ฝปากก็แย้มยิ้มละมัย ท่านแย่งกัก ยืนจึงจึง
ตลึงด้วยความปลื้มยศชายเข้าหัวใจ แม่
นางเอกค่อย ๆ ตรง กาย ขึ้น ขุนอินมิตร ใน มือ
แล้วหยิบกระดก แขง สีขาว ชื่นกด้วยพิศวง
แต่ทันทีที่เงยหน้าขึ้น ยิ้ม กับ ท่านแย่งกัก เจ้า
หล่อนโค้งคำนับอีกครั้งและ กล่าว ว่า “ขอ
ขอบพระคุณไ้เท่า ๆ เจ้า.....” เจ้า
หล่อนกล่าวไม่ตลอดโดยท่านแย่งกักมือขึ้น
เป็นเชิงห้าม แต่ทันทีที่ข้าพเจ้าไ้ เขาไ้ ว่า
กระชายนั้นคือ นามมิตร และ ท่านแย่งกัก
ก็คือ เจ้าคุณ แต่จะ เป็น เจ้า คุณ อะไ้นั้น
แหละไม่ทราบ เพราะไม่เคยรู้จัก ถึง
คนอื่น ๆ ข้าพเจ้าก็เชื่อว่าจะไม่ไ้ใครรู้จัก เช่น
กัน จึง สันนิษฐาน เอา ว่า ท่าน คง อยู่
หัวเมือง.

ตอนนี้ใครจะปลื้มเท่าท่านแย่งกักเป็นไ้มี
ท่านยิ้มหน้าบานเฝ้านางท่าอย่าง ภูมิ กลัย มา
นั่งที่เดิม มีหน้ายังหันไปยิ้มเป็น เชิง เหาะ
พอพวงมาลัยให้ อีก แล้วก็ไขว่ห้างกระดิก
ขาอยู่กัก ๆ เล่นเอาพอพวงมาลัยส่มองข่วน

หน้าตาเกรี้ยวกราดบอก ว่าโกรธอย่าง ะ ก็น
เนอเสียก็ได้ ถ้าไม่เกรงผิดกฎหมาย.

ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกยิ่งขึ้น เพราะยังเฝ้า
อยู่ใกล้ ได้เห็นกิริยาอาการของ ทั้ง สอง ฝ่าย
อย่างฉับพลัน แต่ก็คิด สงสาร พ่อพวงมาลัย
อยู่ข้าง ค้วยก ทำ กระเช้า ะ เกลี้ยง เสีย
แล้ว เห็นควักข้าง โนนท่ข้างนั้นข้า แต่
ก็ไม่เห็นมออะไร คิดขึ้นมา ประเดี๋ยวเขาก็
ซบซิบกับเพื่อน แล้วพอกันที่เป็นเพื่อนผสม
โรงค้วยนั้นก็ลุกออกไปนอกโรง ข้าพเจ้า
เคาะได้ ที่เกี่ยวว่าพี่แกหมดกระเช้าแล้ว และ
คงให้เพื่อนไปเอามาสัก อีก โอ, อันไหน
เขาเป็นข้าหรือ นี่เขา เอา การ รางวัล เป็น
การพนันหรือ และแม้ว่าเขาชนะเขาก็ ะ
ได้ประโยชน์ชดเชยแทนจริง ละ หรือ อ่า, นั้น
มันแล้วแต่น้ำใจแม่นางเอกต่างหาก อันใจ
มนุษย์ ข้างหลังไหล ก็เกือบไถ่จ่าย เช่น
นี้ใจพวกเธอ พ่อพวงมาลัยเอ๋ย ไม่ควรเอา
ตัว เอาชื่อเสียงเกียรติยศมาขายเสีย กลาง
โรง ลคร เพราะ แม่นาง ลครเช่น นี้เลย
ข้าพเจ้าเห็นกระเช้าไปผูกหาห้ามปรามเขา แต่
ซบซิบแล้วซบซิบเล่าก็ไม่ กล้า เกรง ว่า เขา
กำลังคิดเกือบอาจะ ลูก ชน ค่อย หน้า ข้าพเจ้า
เข้าไปให้ก็ได้.

ไม่แต่ข้าพเจ้าคนเดียวเห็นว่า พ่อพวง

มาลัยหมดกระเช้า ท่านแข่งก็ คง เห็น
เหมือนกัน ท่านจึงกระทำเขาระเบียบกับ ฅม
ใหญ่ คือชักเอาเข้าแะ ชนมาจาก กระเช้า ๑
ฉวยเกลี้ยงถือโยกไปโยกมาให้ พ่อหนุ่ม เห็น
แล้วนาน ๆ ก็ หิน หน้า ไป ยืม เขาระ เบียบ ที่ ๑
แสดงว่าเจ้าหมดกระเช้าแล้ว แต่ข้ายังมี
อยู่เดิม เจ้าหนุ่มน้อยเอ๋ย เจ้า จะ ชน สู้
ข้าผู้ซึ่งคงกระพันชาครเช่น ไหว ๆ แต่
พ่อพวงมาลัยเมื่อเห็นเช่นนั้น แทน ที่ ะ หน้า
ม้อยกลยักมีหน้าตาขมขาน คล้ายกับ ะ
เย้ยว่า ท่านผู้เฒ่าเอ๋ย อ้ายแะ ของ ท่านไป
นั้น มัน ะ ต้อง ตก เป็น ของ คน แะ ละ ท่าน
ข้าพเจ้าก็สงสัย ค้วยเชื่อว่าเพียง ๑๐๐ บาท
เขาก็ไม่มีสู้แล้ว เขาจะมี ๑๐๐๐ บาท มา สู้
อย่างไร อ้อ, หรือเขาได้ ให้เพื่อนไป เอา
มาอีกทีหนึ่ง ๆ แต่ถ้าเช่นนั้นเขาเป็นลูก
เจ้าสัวอะไรหนอ.

๐ ๐ ๐

สักครู่ใหญ่ ๆ เพื่อนเขาก็กลับมา พอ
ก็ไม่เข้าแม่นางเอก ย่อมมี เมื่อก่อน ข้าอีก
คนก็คิดมอเกินยกใหญ่จนโรงแทบพัง พ่อ
พวงมาลัยปรากฏถึงหน้าเวที เขายืน ฅนยัก
ให้แม่ โลมเอกอย่างช้า ๆ ที่ละ ฉวย คล้าย ะ
นัยให้คนเห็นทั่วกัน ข้าพเจ้า คง ใจ คุ โดย
ถนัด เห็นเป็นอันยุติฉวยละ ๑๐๐ บาท ๕

ฉวย ๒๐ บาท ๖ ฉวย ๑๐ บาท ๘ ฉวย รวม
เป็นเงิน ๘๐๐ บาท ซึ่งประมาณจำนวนเท่า ๆ
กับที่ แม่นางเอกได้ รับรางวัลไปแล้วใน ทน
ก่อน ๆ.

นางโคมเอก ค่อย ๆ น้อม คำขวัญ
รางวัลจากชายหนุ่ม และแสดงอาการขอ
โทษแทนไม่ น้อยกว่า ที่ให้ แก่ ท่านแย้งก
มีหน้าซ้ำเมื่อ พ่อหนุ่ม ยืน มี อ่อน ไป เพื่อ ขอ
สำผัส เจ้าหล่อนก็ส่งมืออ่อนอ่อน ซอย และ
น้อมน้อมให้แก่เขาโดยเต็มใจ พร้อมมีอาการ
เลสลับ อย่าง สนธิสนม ทำให้ พ่อ พวง มาลัย
หน้ายาน หวังชนะอย่างเต็มที่.

อาการทั้งนี้ ข้าพเจ้า เห็นใจ ที่เคยว่า
เป็นที่ยากใจที่ท่านเจ้าคุณอย่างแสนเจ็บ เพราะ
ความหวังชนะที่มีอยู่ในขั้นต้นจะไม่เป็นการ
แน่นอนเสียแล้ว และแน่ใจ อีกว่า เจ้า
แฉฉวยที่เจ้าคุณถือไว้อยู่นั้นจะต้องลอยเข้า
อยู่ในฝ่ามือของ ๆ หนุ่ม นมโคยไม่ ต้อง สงสัย
พิศดูหน้าท่านแย้งก ออกระฆังคงอยู่มาก
น่าจะเสียใจหน่อย ๆ ฉะนั้น ๆ ที่แม่นางงามใจ
ง่าย เกิน ไป ถึง ให้ อ่อน เนื่อ พ่อ พวง มาลัย
เช่นนั้น.

จริง ๆ, พอเสียงตมมือส่งลง พ่อ
พวงมาลัยก็ยืนยกไหล่หัวเราะ เบาะ ผ่าน หน้า
ท่านแย้งก ไปหนึ่งที่ ท่านเจ้าคุณแย้งก ก็ ยิ้ม

เหย ๆ ลุกขึ้นยืนยกไหล่ไปยืนหน้าเวทีข้าง.

“นี่ละ แม่นางเอก แม่นางงาม ฉันทน์
รางวัลหล่อนก็ฉวยฉวยด้วยแล้ว แต่มี
ราคา ๓๐๐๐ บาท เพื่อเป็นเครื่องหมาย ชม
เชยหล่อน และแสดงว่า ฉันทน์พอใจ หล่อน”
ท่านแย้งกกล่าวถึง ๆ ขณะนั้นฉวยก็ ให้.

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นคน ๆ คลั่ง อยู่ ทั้ง กัน
ที่ไปกระสยเหตุการณณ์มีราคาถึง ๓๐๐๐ บาท
ซึ่งแน่ว่านอกจาก ข้าพเจ้า จะไม่ มีใครได้ คิด
ถึงเลย แต่ที่เห็นเขาพา กัน ตม มือ แล ส่ง
เสียงไชโย เพื่อแสดงความยินดีทั่วกัน.

ท่านเจ้าคุณคงไม่แพ้พ่อหนุ่มจริง เพราะ
ข้าพเจ้าเห็นที่เกี่ยวกับ แม่สาวน้อย นางเอก
เจ้าหล่อนได้แสดงอาการทอแยแก่ ท่าน เจ้าคุณ
อย่างก็เลียดยิ่งกว่าที่ให้แก่ พ่อพวงมาลัย มาก
เจ้าหล่อน กล่าว ถึง ๆ ว่า “ก็ฉัน ขอ ขอ
พระคุณท่านเป็นที่ยิ่ง และ ก็ฉัน จะไม่ ลืม
คำพูดของท่านคำ ท้าย ” แล้ว เจ้าหล่อน
ก็ยื่นมือออกให้เจ้าคุณสัมผัส ก่อนที่ เกี่ยวกับ
ไม่ต้องรอให้ขออย่าง พ่อหนุ่ม ยิ่ง กว่านั้น
เจ้าหล่อนยังยก มือให้ สูง สูง จน เกือบ ๆ
แตะมูกท่านฉวย หรือ คล้ายจะ นำให้
เจ้าคุณคมกลืนมือเจ้าหล่อนนั่นเอง.

ถึงนี้ท่านเจ้าคุณจะมีอาการอย่างไร เห็น
จะไม่ต้องกล่าว ท่านแหงนหน้าทำคอลอย

คุณแม่นางเอก และจิมมีน้องชาย บียออย่าง
กระซิบจนคุณหมอนแรงไปจนเจ้าหล่อนรู้สึก
เจ็บทำหน้าม่อ.

คุณก็ช่วยผสมเสียงสัง สนั่นโรง แต่
คราวนี้คุณหมอนโรงของคุณ ออกจะมี
เสียงสังอย่าง ที่เรียก ว่า ซาฆ่า กลาย ๆ ด้วย
ท่านแย้งก็เค้นขมปลาวงศ์ ตกปลากลับ ที่ นิ่ง
แล้วหัวเราะใส่หน้าเข้บแก เผ็ด พ้อหนุ่ม ข้าง
แต่ก็ปลุกที่พอพวงมาลัยหาได้ แดง อากา
โกรธตอบไม่ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า เขา คงโกรธ
มากจน เพราะคราวนี้ถูกหักหน้าอย่างเจ็บ
ทั้งเงิน ๑๐๐ ก็คงเป็นไฟ ตัว สุก ท้าย ของเขา
แต่เขากลับมีอาการขมขื่นหัวเราะกันคิกคัก
กับเพื่อนอย่างว่าคนมีชัย ชนะ อย่าง เกิด เสี่ยง
อีก จึงทำให้ข้าพเจ้าคิดไปว่าเขา หมด หน
ทางสู้แล้ว ยอมแพ้ท่านแย้งแล้ว แต่
ทำเป็นขมขื่นเพื่อแก อายไปอย่างใด ๆ เท่า
นั้นเอง.

๐ ๐ ๐

ต่อมาสักครู ๑ พ้อหนุ่มกับเพื่อนก็พา
กันลุกออกจากโรงละครไป แต่ก่อนจะออก
เดินเขาได้หันหน้าไปยิ้มกับท่านแย้ง และ
ก็มีคำขบขัน ๆ เป็นเชิงค่านัย อย่าง ว่า
ฉันมีชัยต่อท่านแล้ว ขอลาท่านที่ ท่าน
ยังถือ และก็ทำให้ท่านแย้ง กว้าง ทำ สำทัย

หนักขึ้น อย่างจะว่า เจ้าหนุ่มก็อ้อ เจ้า
แพ้อแล้วจริงไหมละว่า คนอย่าง เจ้า
จะมาขึ้นสู้ กับคนคงแก่เรียนเช่นข้า แล้ว
ท่านเจ้าคุณก็มี อากา กริม กริม ขม แล้ง หัน
หน้าไปรอย ๆ ทั่ว คล้ายจะ คุย ว่า ใคร อีก
เล่าที่จะมาเป็นคู่แข่งกับข้า

ต่อมาไม่ช้าก็ครกเล็ก คน ๓ ต่าง พา
กันกลับ ข้าพเจ้าขึ้นรถวิ่งตรงอยู่คน ครี
ทำเพลงสรรเสริญพระบารมี แต่ พอ จะ
เดินออกพ้นประตู โรงละคร ก็ แล เห็น ท่าน
แย้งก็เดินเข้าไปยังห้องหลังยาว โดยรีบ ค่วน
ข้าพเจ้าเกิดความคิดขึ้นใหม่ อยากรจะทราบ
ว่าท่านแย้งเข้าไปทำไม ความจริง ห้อง
นั้นเป็นที่สำหรับเขาไปนั่งพักอารมณ์หรือเรียก
เครื่องขมมารับประทานอย่างไปเรื่อย บาง
ที่ท่านแย้งก็ต้องการ คุม กระมัง ข้าพเจ้า
จึงได้เข้าไปที่มุมยาวซึ่งแล เห็นใน ห้อง นั้น
ไว้ แต่ผิดคาดท่านแย้งก็ หาได้ มี เจตนา
จะดื่ม ไซคาหรือวิสกี้ไม่ แต่ท่านกำลังดื่ม
น้ำองุ่นซึ่งเป็นองุ่นสกอตินี่ โอชะอย่าง เลิศ ล้ำ
เสียด้วย คือท่านกำลังนั่งดื่มความสุขอยู่
สองต่อสองกับแม่นางเอกนั้นเอง.

ข้าพเจ้าเกิดทศุยาตันที เพราะ ความ
วิ่งน้ำใจข้าพเจ้านั้น มีใช้ระไม่มี อาลัยโย
ก็ต่อแม่โหมเอกเสียเลยก็หาไม่ ข้าพเจ้า

คงคิด ๆ อยากรจะทำความดีต่อกัน หรือ พก
ตรง ๆ ว่าเป็น คู่ รัก กับ เจ้าหล่อนเหมือนกัน
เพราะข้าพเจ้าคงชอบ หรือ พอใจ เจ้าหล่อนไม่
น้อยกว่าพ่อพวงมาลัยหรือท่านแย้มก็เลย แต่
ฐานะของข้าพเจ้าหรือท่านไม่ยอมที่จะให้ดำเนิน
ในวิถี แห่ง ชัน กับ เขาใน ทาง รวงวล เช่น นั้น
ข้าพเจ้าจึงต้องออกใจอยู่ แต่ขณั้มา เห็น ท่าน
ผู้เฒ่า ดำเนิน การไปไ้ได้อย่าง ไกล ไกล
ความสำเร็จคุณนี้หัวใจจึงไม่ ยอมให้ สงบ อยู่
ข้าพเจ้าอยากหรืออยากเห็นการกระทำของ ท่าน
ผู้ นี้ให้ฉันได้ เห็นมาถ้าจะเสียที่ก็ ะได้ คิด
ทำลายพิชิตคือเสียข้าง ทั้งนี้ ข้าพเจ้า จึง
ขยี้ให้ ไกลเข้าไปอีก เพื่อไ้ ยืนไ้ เห็น
อาการและคำพูดไ้ชัดเจน.

ท่านแย้มก็ก็ คงเป็น มนุษย์ และ มี ความ
เป็นไปอย่างบุรุษทั้งหลายนั่นเอง ดังนั้นการ
พูดจาในทันทีไม่ผิดไปจากธรรมชาติ จึงขอ
กล่าวแต่ใจความสำคัญ ที่ พูด กัน เพียง ย่อ ๆ
ดังนี้.

◎ ◎ ◎

“การละเล่นเค็นรำ เช่น นี้ เป็น การ
เห็นอวยแรงไม่น้อย และดูไม่มัน คง อย่าง
ไร ทั้งนี้ถ้าหล่อนตกลงตามฉันขอ คือ
ไปอยู่กับฉันเสีย ยัง บ้าน ของ ฉัน ที่ หัว เมือง
หล่อนก็จะไม่ต้องเห็นอวยเช่นนี้ และฉันรัย

รองว่า หล่อนจะไ้รับความสุขยิ่งกว่าเพื่อน
หญิงทั้งหลาย และเป็นการมั่นคงโดยไม
ต้องสงสัย” เจ้าคุณพูดอย่างหลักถาด.

“เป็นพระเกษพระคุณแล้วเจ้าคะ ก็ฉัน
เห็นความกรุณาของไ้เท่าเป็นอย่าง ยิง แล้ว
และ ทั้ง น้ำ ใจ ก็ มีไ้จริง เกียจ อย่าง ไ้เลย
แต่ ... แต่เป็นความ ชัด ช้อง ริง ๆ ที่
ปฏิบัติเช่นนั้นไม่ไ้ เพราะ...”

“เพราะ อะไร ละ หล่อน” เจ้า คุณ
รับทวง.

“เพราะที่ ฉัน มี ความ ชัด ช้อง เจ้า คะ”
หล่อนพูดแล้วมี.

“หล่อนมีความชัด ช้อง ชัดข้อง ...
เพราะว่าฉันแก่เช่นนั้นนี้” ท่านผู้เฒ่าถาม
อย่างโหม่นสิ.

“มิไ้เจ้าคะ เพราะเหตุ ่อ น คอก เจ้า
คะ” หล่อนพูดอย่างสงสาร.

“เหตุอะไร ไปบอกให้ฉันทราบหน่อยสิ”

เจ้าหล่อนยังมีทันทคอย เป็นแต่่อม ย้ม
ทำกรรมิต กระเมียนวังเวใจ อยู่ ก็ไ้ ยืน
เสียบเฝ้าคนเดินมา ข้าพเจ้าหลยเข้าเอย
คอยคุกตามเสียบ ก็เห็นพ่อพวงมาลัยกำลัง
เดินมาสู่อาการหน้าตาตึงตัง ใจข้าพเจ้า
หายวาย ก็คิดว่าเขาแล้วคงไ้เกิดมวยกัน
แน่ละคราวนี้ พ่อพวงมาลัยคงมาอาละวาด

ใหญ่แน่ แกคงทั้งโกรธทั้งอายที่แพ้ท่าน
แย่งกันในการแข่งขันรางวัล และคงมาเอา
ชนะในทางมวยหมัด เขาเดิน คงไม้เท้า
อย่างองอาจตรงท้อเข้าไปยัง ที่ สอง คน กำลัง
สนทนากันอยู่.

ท่านเจ้าคุณแย่งกัก คง เข้าใจได้ เหมือน
กัน ว่าพ่อหนุ่มน้อย คง มีได้ มา ก็ จึง
เห็นท่านขยี้มือกุมไม้ตะพดไว้ อย่าง กระชับ
และคงคิดว่า ถ้าเจ้าหนุ่ม อวด ก็ ก็ คงได้
เห็นถูกชกคนแก่กันละวันนั้ ส่วนแม่นางเอก
มิได้ มีอาการหวาดหวั่นผิวกปรกดิอย่างไรว มี
อาการเหมือนคงจะรู้อยู่แล้วว่าพ่อหนุ่มจะ มา
มีหน้ายังมีแย้มแย้มรับรองพ่อพวงมาลัยเสียอีก.

แต่เมื่อพ่อหนุ่มเข้าไปใกล้ท่านแย่งกัก
สองคอก เขาก็โค้งคำนับท่านผู้เฒ่าด้วย
อาการอ่อนน้อม ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าโดยมีรูปร่าง
เขาจะเกินแต่มีไหน คิดว่าเขาใจที่สมเป็น
นักเลงจริง นี่เขาคงทำ ควด อย่าง สุภาพ
บุรุษ แล้วได้ยินเขาพูดว่า.

“แม่วิลัย กลียบ้านเสียที นานพอ
แล้ว” ทันทิแม่แม่นางเอก ก็ ลุก ขึ้น กระทำ
เคารพท่านผู้เฒ่าก็ยกมือจะลาไป.

“ฮะ, เคียวก่อนสิหล่อน” ท่านแย่งกัก
ท้วง แล้วหันไปทางพ่อหนุ่ม “นี่หมาย
ความว่าอย่างไรกันพ่อ”

“หมายความว่าผม ต้อง คาร ให้แม่วิลัย
กลียบ้าน เพราะได้ ให้ โอกาสพ่อ เจ้าคุณ
พอควรแล้ว” พ่อหนุ่มยิ้มทออย่างเลสันย.

“แกมี อำนาจ อย่างไร แก เห็นไหม
ว่าฉันยังมีอะไรผูกพันอยู่” ท่านเจ้าคุณพูด
อย่างฉิว.

พ่อพวงมาลัยหัวเราะแล้วตอบว่า “รับ
ประทานได้เท่าเข้าใจผิดเสียแล้ว แต่...
ฮือ, เห็นะยังไม่มีรู้ ฉะนั้นจึง ควร ที่ ผม จะ
เรียนให้ทราบเสียว่า แม่วิลัยคนนั้” เขา
ชีนางเอก “เป็นภรรยาของผม”

ทันทีที่ข้าพเจ้า เห็น หน้า ท่านแย่งกัก ชัก ลง
อย่างคนจะตาย ท่านค่อยๆ หัน หน้า ไป ตาม
มือพ่อหนุ่มนี้ และไปร้องอยู่ตรง หน้า แม่
นางเอกด้วยอาการระหือย พลังพูด อย่าง
ตะกุก ตะกัก ว่า “จริง...จริง...ร...

“เจ้าคะ” แม่วิลัย คอย อยู่ใน ลำ คอ
ด้วยความสังเวชใจอย่างซึ่งเหมือนกัน แล้ว

เจ้าหล่อนก็เดินก้มหน้านำสามีของหล่อนออก
ไป ส่วนท่านผู้เฒ่าคงนั่งคอกคอก อยู่ โย

อย่าว่าแต่ท่านผู้เฒ่าเลย แม้ข้าพเจ้าเอง
ก็ยังงงวยในใจเหมือนกัน ด้วย เหตุ การ
กลียกลายไปอย่างมิได้ นักได้ผ่านเช่นนั้น แต่
เป็นอันได้เห็นความจริงปรากฏว่า การแข่ง

ชั้นรางวัล นั้นคืออะไร ท่านผู้เฒ่าลูกทมิ นั้นเป็นตำรวจที่ทำงานไว้อย่างขึ้นใจเรื่อง
 สุกอย่างไร ความเป็นไปครั้ง นั้นคงสอนให้ พอข้าพเจ้าขยับจะออกเดินกลับบ้าน ก็
 ท่านเลิกการแข่งขันเช่นนี้ต่อไป และข้าพเจ้า ยินเสียงท่านเจ้าคุณพิมพ์ว่า
 เองก็แน่นอนว่า ต้องถือเอาเหตุการณ์ครั้ง “นั้นบางกอก บางกอกกันเข่นเองนะ”

งานปริวรรต

๒๕. ท่านจงเป็นผู้กระหน้ดถวน แต่เมื่อถึงคราวที่ไม่ควรกระหน้ ท่านก็จง
 อย่ามีความกระหน้เลย เพราะทรัพย์สินเป็นของที่ต้องใช้ในโลก แต่
 ถ้าท่านไม่รู้จักใช้ ความยากจะมาถึงท่านฉับพลัน.

ของ ค. ส. พิษณุชาติ

เดือนนี้ท่านเกิด

มกราคม

วันรวม

เนื่องจากการที่ข้าพเจ้าได้อ่าน พย
คำราชการพยากรณ์ดวงชาลีสองราศี ของ
นางแม่หม่อมราชวงศ์หญิงชานชาลา
ในทางวิชาโหราศาสตร์ เห็นว่าคำทำนายเป็น
คำทำนายในการพยากรณ์ดวงชาลา จึงได้นำ
มาลงพิมพ์ไว้เพื่อเป็นเครื่องประจักษ์ความรู้
ของท่านผู้อ่านบ้างเล็กน้อย ผู้เรียบเรียง
ได้กล่าวคำทำนายไว้ตามความวิชาโหรา
ศาสตร์มาแล้ว ซึ่งเกี่ยวกับพยากรณ์ประจำ
ราศีของบุคคลทั้งหลาย ประกอบกับการ
ได้ส่วนทดลองดูตามภาคแห่งชีวิตของบุคคล
โดยมาก เป็นหลักฐานประกอบคำทำนายไว้
ที่ ครั้งแรกท่านจะต้องทราบวันเดือนปีเกิด
ของท่านก่อน และดูตามรายเดือนเกิดที่จะ
ปรากฏต่อไปนี้ ท่านก็จะทราบได้ว่าโชค
ของท่านในชีวิตจะเป็นประการใด

เดือนมกราคม

บุคคลผู้ใด กำเนิด ใน เดือน มกราคม นี้
มักจะเป็นผู้รักใคร่ใช้จ่าย เงินทองไปในทาง
เที่ยวเตร่ และชอบกระทำการจับผิดในทาง
การดำเนินทุกชนิด ไม่ใคร่จะได้รับความ
ผาสุกอันเกิดเนื่องมาจากวงศาคณาญาติ เป็น
ผู้ไม่ฝากใจในทางดำเนินอาชีพก่อกำน้อยนัก
บรูชหรือสตรีก็มักตกอยู่ใน ลักษณะ เช่นเดียวกับ
กัน นอกจากสตรีก็กระหว่างวันที่ ๑๐ และ ๒๗
จะเป็นผู้ ที่มิได้ฝากใจในการบ้านเรือนทั่วไป

เดือนกุมภาพันธ์

บุคคลผู้ใด กำเนิด ใน เดือน กุมภาพันธ์
ถ้าแม่ไปอยู่ตามต่างบ้านเกิดของตนตั้งแต่ใน
ปฐมวัยแล้ว มักจะเป็นผู้ มีโชคลาภทรัพย์สิน
ศฤงคารดี ถ้าบุคคลผู้ใด ไม่จากถิ่นฐาน
บ้านเกิดเสียก่อนแล้วจะได้ ได้รับความซัดสนใน

ลาภมากที่สุด แต่ฝ่ายบูรณนั้นจะเกิดวันใดก็ตามทั้งนี้ ไร ชัยคก็ถึงกล่าว เนื่องจากการได้รับทรัพย์ ชัยคอันเกิดแก่เจ้าสาวที่เกิดในเดือน พฤศจิกายน ใน วัน คัง ที่ ได้ แจ้ง แล้วข้างต้น

ถ้าสตรีใดกำเนิดก่อนวันที่ ๗ และกระทำการสมรสในเดือนพฤศจิกายนนี้ มักจะเกิดการทะเลาะวิวาทหมาง กับ สามิ ถึง กับ จะต้องร้างหย่ากันโดยเร็วพลัน

เดือนมิถุนายน

ถ้าบุรุษใดเกิดก่อนข้างคำ และสตรีผิวขาวสวยกำเนิดในเดือนนี้จะมีโชคลาภทรัพย์สินเงินทองมาก บุรุษผิวเนื้อก่อนข้างคำกำเนิดก่อนวันที่ ๗ มิถุนายน มักจะมีผลในการเลี้ยงชีพก็ถึงความประสงค์โดยเร็ว และจะได้รับทรัพย์สินเงินทองด้วยความพากเพียรของตนเอง ถ้ากระทำการติดต่อกับการช่างกลและเคียรทางไป เนื่อง ด้วย การการกลจักรแล้วจะเป็นผู้ ได้ รัย ผล เป็น ทรัพย์สิน ขึ้น แต่ต้องเป็นผู้ ที่เกิดก่อนวันที่ ๗ ถึงกล่าว สตรีผิวเนื้อขาวสวยซึ่งกำเนิดก่อนวันที่ ๗ มักจะได้กระทำการสมรสกับบุรุษที่ดีและมีทรัพย์ศฤงคารบริวารมาก

บุรุษผิวเนื้อขาวสวย สตรีผิวเนื้อก่อนข้างคำ ถ้ากำเนิดภายหลังวันที่ ๗ แล้ว

จะเป็นผู้ ที่ได้รับโชคอันรวยก็ ถ้าบุรุษผู้ใด กำเนิด ใน วัน อาทิตย์ เดือน มิถุนายนนี้ จะมี ทรัพย์สิน เงินทอง มากมาย ก่อน ที่จะถึงอายุ ๔๐ ปี และจะได้ รัยความศุขเนื่องจากการความรักอันบริสุทธิ์ด้วยประการทั้งปวง บุรุษหรือสตรีทุกคน ที่ กำเนิด ใน เดือน ที่ กล่าวนี้ แม้เล่นการพนัน ใดๆ ก็ ดี มัก จะ ไม่ มี โชคลาภอันใดเลย

เดือนกรกฎาคม

บุรุษผู้ใดกำเนิดในเดือนนี้ ถ้าเป็นคนยากจน หรือมีความชั่วร้ายสภาพเรียบร้อย และจะได้รัยความผาสุก อย่างยิ่งนัก บุรุษผู้ใดมีบิดามารดาเป็นคนขัดสนยากจน จะได้ทั้งคนเป็นคนมีสินทรัพย์ได้ ก่อนอายุ ล่วง ๓๐ ปี แต่ ต้อง กำเนิด ก่อน วัน กลางเดือน ที่กล่าวนี้ด้วยจึงจะดี

บุรุษสตรีใดกำเนิดในเดือน กรกฎาคมนี้ มักจะได้กระทำการสมรสกับ ผู้ ซึ่งมี ศักดิ์สูง กว่าตน และจะได้รัยความผาสุกมาก สตรีที่กำเนิดเดือนนี้ควรจะต้อง สวม แหวน เพชรพลอยเล็ก ๆ ไว้เสมอ ซึ่ง เป็น รัตนวาปี อันพึงระนำมาซึ่งผลดีโดยกาลลำดับ

เดือนสิงหาคม

บุรุษผู้ใดกำเนิดในเดือนสิงหาคมนี้ มักจะกระทำการสมรสแต่ยังหนุ่มคนของอยู่ หรือ

จะได้มีนัยหมายเป็นคู่เคียงกับสตรีที่พอใจและ
จะต้องเคียวทางไปต่างเมือง ด้วย สตรีที่
กำเนิดในเคื่อนนั้น จะมีนิสัยเปลี่ยนแปลง
และกังวลใจไม่เที่ยงตรง สตรีสาวรูป
สวยผู้ ซึ่งมีดวงตาคมคาย จะต้องกระทำ
การสมรสแต่ยังสาว ๆ หนึ่ง ๆ อยู่ และจะได้
กระทำการสมรสอีกเป็นครั้งที่สอง กับมัก
จะเกิดฉ้อขบถร้ายความถึงกับขึ้นโรงศาล เนื่อง
ด้วยการชู้สาวอีกด้วย

เคื่อนกนิยานน

บุตรสตรีผู้ใดกำเนิดในเคื่อน กนิยานน
จะเป็นผู้ที่ไ้ รัย ความสุข เป็นลำดับไปโดย
ยากที่ จะมี สิ่งมาขัดขวาง และดำเนินอาชีพ
เป็นการเรี่ยรายยักตอลก ผู้ที่มากเป็น
นางพยายาล คนใช้ หรือเสมียนจะได้ รัย
ความสำเริงสรวลใจทุกประการ ถ้าสตรี
คนใดกำเนิดระหว่างวันที่ ๓๐ และวันที่ ๒๐ เคื่อน
กนิยานนจะได้ รัยผลแห่ง ความ สม ประสงค์
ด้วยกิจการทั้งปวง สตรีที่เป็นหัวหน้าใน
กิจการใหญ่โตโดยมากมัก กำเนิดใน เคื่อนนี้
ถ้าและบุคคลผู้ใดกำเนิดระหว่างวันที่ ๓๐ และ
๓๐ ด้วยแล้วจะได้ รัย โชคลาภอันถึงงามยิ่งนัก

เคื่อนตุลาคม

บุคคลที่กำเนิดก่อนวันที่ ๓๐ เคื่อนตุลาคม
จะเป็นคนอายุยืนประกอบด้วยความสุข

อันยิ่งใหญ่ และเป็นผู้นำใจโดยชอบ อาริย
สามัคคีกับบุคคลทั่วไป ในคืนวันที่แลเห็น
พระ จันทร์ เติมดวงมักจะเกิด โชคลาภอันวย
ให้เสมอ แต่ในวันพระจันทร์แรกขึ้นนั้น
เป็นวันอัปมงคลยิ่งนัก บุรุษและสตรีใด
อย่าได้ เริ่ม กระทำการใน สามวันแรกที่ พระ
จันทร์พวงขึ้นเลย บุคคลผู้ใดเกิดภายหลัง
วันที่ ๓๐ มักได้รัย โชคในฝ่าย การชู้สาวในวัน
ปลายเคื่อนตุลาคมที่กำเนิดนั้นเสมอ สตรี
ใดที่กำเนิดใน เคื่อน ตุลาคม นี้ถ้า กระทำการ
สมรส จะเป็นคู่ มีความ รักใคร่อย่าง จริง
จังทีเดียว ปรากฏว่าเป็นสิ่งที่แน่นอนยิ่งนัก

เคื่อนพฤคิกายน

บุคคลผู้ใด กำเนิดใน เคื่อน พฤคิกายน
มักจะมามีภรรยาทั้งบุรุษและสตรีมาก และ
จะต้องกระทำการหมั้น ทั้งสอง หรือ สาม ครั้ง
ก่อนได้กระทำการสมรส ด้วยความถึงได้ไม่
มันใจนั่นเองเป็นนิสัย และมักชอยแตกร้าง
สามัคคีได้โดยรวดเร็ว สตรีใดที่กำเนิดใน
เคื่อนพฤคิกายนนี้ยากที่จะกระทำการสมรส
ได้ โดยเร็วพลันทันใจ อย่างช้าก็จะต้องมิ
การร้างหย่าและ โศกเสียใจภายในหนึ่งปี กับ
มักจะกระทำการหมั้น หมาย บุรุษผู้ หนึ่ง สิ้นไป
นางละครผู้ใดก็ตาม กำเนิดใน ระหว่างวันคั้น
เคื่อนกับ วันที่ ๒๐ จะ กระทำการในหน้าที่ สำเริง

ผลก็ แล่อย่าไ้กระทำให้สัญญาลงชื่อลายมือ
ในวันเกิดของคนเลยเป็นอันขาด สตรีที่เกิด
ในเดือนนั้นทุกคนควรสวมสร้อยหรือกำไลซึ่ง
ทำด้วยอำพันแท้ ไม่ ต้อง ชักเงาเสมอ จะ
กระทำให้ความรึกในบรุษผู้ ที่หวังใจมันคงยัง
ขึ้น เป็นลำดับไป

เดือนธันวาคม

บุรุษคนใดที่เกิดก่อนวันที่ ๒๓ ธันวาคม
มักจะต้องกระทำการหนักเพียงฝนทั้งเป็นเข็ม
จึงได้ มียศดวยบรรดาศักดิ์ และในคราวหนึ่ง
จะปรากฏไ้รู้ สักว่าเกิด การชักข้อ ยากไ้
ในการอาชีพ โดยมือปสรรคอย่างมา
กักขวางทางดำเนินเสีย สตรีคนใดที่เกิด
ภายหลังวันที่ ๒๓ จะไ้กระทำการสมรส
กับบรุษผู้ มีทรัพย์ แล่อย่าแก่กว่าตนมากเกินไป
ควร ก็จะมีความสุขประภอยทรัพย์สินเงิน
ทองมากหลาย สตรีที่กำเนิดภายหลังวันที่
๒๓ ควรสวมแหวนเพชร พลอย อัน เป็น สิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์จะนำมาซึ่งความผาสุกด้วยประการ
ทั้งปวง

สตรีผู้เฒ่าก่อนข้างคำ กำเนิดในเดือนนั้น
กระทำการด้วยความขยันขันแข็ง จะไ้ วยผล
อันงามและ มีโชคลาภใน ความ สว่าง หวัง
อย่างยิ่งนัก ทหารบกหรือทหารเรือก็ ถ้า
กำเนิดก่อนข้างปลายเดือนที่กล่าวนี้ มักจะ
ไ้ วยเกียรติยศและจะกระทำการสมรสอย่าง
น้อยถึงสองครั้ง

บรุษหรือสตรีใดกำเนิดในเวลาเที่ยง
คืน (นับแต่เวลาเที่ยงวันถึงเที่ยงคืน) ใน
เดือนใด ๆ ก็ไ้ มักจะตกอยู่ในอำนาจแห่ง
จิตต์ไร้เสมอ

บรุษ หรือ สตรีใด กำเนิด เวลา ภายหลัง
เที่ยงคืน (นับแต่เวลาเที่ยงคืนถึงเที่ยงวัน)
ในเดือนใด ๆ ก็ไ้ มักจะตกอยู่ในอำนาจแห่ง
สมองความคิด แต่ไ้ไม่มีอำนาจยิ่งเลยไป
กว่าบรุษและสตรีใดที่กำเนิดก่อน เวลา เที่ยง
คืนเท่าใดนัก

แค้น ลม แค้น

ของ

ค. เทศะแพทย์

ดูกรท่านทั้งหลาย ข้าเจ้าหวังใจ เล่าให้ฟังข้างแล้ว ถ้าข้าเจ้าจะ พรรณา
ว่าท่านยัง จะไม่ ลืม เสียหายใน ยุคโลกาหล ให้เลอียด ๑๐ เล่ม สมุทไทยก็ ไม่ สิ้น พระ
เมื่อพุทธศักราช ๒๓๐๐ ปุณณพศก เวรอัน เจ้าอริจะทรงตั้งแต่ง เนเมียวสีดิมังฆมา
เพียงใด! เจ็บช้ำน้ำใจเพียงใด! ครากคว่ำ นรทาเข้ามาชิมลงในสยาม ประเทศ จน
ล้าซากเพียงใด! ทุกซุเวทนาเพียงใด! ถึง ล่วงเลยประชิดติดพระนครนั้น พระองค์คง
ท่านจะได้พบด้วยตนเอง ก็ คง จะได้ มี คน ไม่ทรงทราบว่า ชุนนางทั้งสองที่กล่าวนาม

นี่ เป็นมนุษย์ที่โง่โง่พิสดาร ถ้าทรง
ทราบ ว่า มากระทำ การ บุก วิถี ใน เชิง ปล้น
สดมภ์ พระองค์ คงไม่ พอ พระราชหฤทัย
การที่ประกอบทราตรกรรมต่าง ๆ ที่แล้วมานั้น
เป็นนิสัยกักขฬะของ ขุนนาง ทั้ง สอง ซึ่ง
เต็มไปด้วย อันทพาล สันดาน หยาบ โลภ วิต
ครอบงำ ทุกสิ่งหมิ่นพระพุทธศาสนา นัยว่า
กรรมของชาวไทย เมื่อเขาเป็นฝ่ายข้า
ฝ่าย แพ้ ก็ ต้อง ย่อ ยับ อีกราก ไป ตาม
ยถากรรม.

๐ ๐ ๐

ข้อแค้น! ของข้าเจ้าที่ จะกล่าว ต่อ
ไปนี้ เป็นข้อควร แค้น! ข้าเจ้าได้
สนองแค้น สม ถัด ข้าง ข้าเจ้า แค้น! ข้าเจ้า
เป็นคนสิ้นไร้ ไม่ตก หมดใจ เปลา นาย
เมื่อละ อ้ายมชอน ผู้ ทน รอน มา พัง
พระบรมโพธิ์สมภารร่วมเป็นเกลียว มาช้านาน
พระกรณานิคมยังไม่ชุ่มเกล้าฯคุณิ ควรละ
ที่มันคึกทระยค ขยดแค้นกิน เอาใจไปใส่
แก่ไท่ต่างดาวทั่วทั้งแดน ผละ เอา คน
ออกหากฝากคนกับ พม่า ข้าศึก อาษาฆ่า คน
ไทยเสียนี้ไม่ถ้วน นายใหม่เขาก็ เลี่ยง
เจ้าในเมื่อเขาต้องการใช้ ความทรยศของ
มันรุ่งเรือง จนทำให้ นายใหม่ ทั้ง มัน เป็น
“ลูก” ก่อนที่ข้าเจ้าจะเล่าถึง “สนอง

แค้น” จะต้องขอแจ้งให้ทราบว่า อ้าย
ซอนคนนี้เป็นคนที่ชอบพอ กันเคย กับ ข้าเจ้า
ข้าเจ้าเคยหยิบยื่นเงินทอง ให้รับ ร่ายใช้สอย
มันเป็น คนใช้ คล่อง ข้าเจ้า พอใจ มันใน
งานที่มันขยันขันแข็ง ตก ปาก สิ่งใด เป็น
สำเร็จ พอถึงยุคที่มันเป็น “ลูก” ข้าเจ้า
ตกเป็นเชลยไปอยู่ที่ค่ายโพธิ์สามต้น มัน
ขยันขง โสไม่รู้จัก ซึ่งเขา ๆ เป็นนายกอง
ในไม่ช้ามันให้ข้าเจ้าใส่เข้า ซึ่ง! ผล ของ
การเป็นเชลยเมื่อสมผลแล้ว ตำแหน่ง
ทนายกรรมกรก็ย่อมบังเกิดขึ้นเป็นธรรมดา.

ในระหว่างสี่เจ้า เคยมี สี่ หัก ตัว
ข้าเจ้าหงายไปโดนตัวมัน ล้ม ลงไป ด้วย กัน
แหม! ท่านทั้งหลาย อ้ายซอน อ้ายมน้อย
ใจก็ขี้ มันเอาทวนทอหลังข้าเจ้าสาม
ที่ ยังมีหน้า ขำ ขำ ข้าเจ้าไป เมือ อยู่กับ สี่
และพูดว่า อ้ายสี่ตัวรอก ไม่คู่ ไม่ แล เคียว
พ่อทวนเสียอีก มันผูกเคื่องคล้องไป ตาม
ภาษาของมัน.

ซึ่ง! ไม่ได้แล้ว ท่าน ทั้ง หลาย
ไม่มี สิ่งใด มา หัก ความ อาฆาต ของ ข้าเจ้า
ข้าเจ้า ไม่ ให้อภัย จะว่า “อา-ลา มัน
เคย เป็น ทาย ไม่ เคย เป็น ไทย ลก ขึ้น โข ขึ้น
ซาก” ก็มีโยมันจะซากให้คอแตก แค้น
มันเขียนฉิ่งตะ รวากับ ลูก เกิด ใน เรือน

เขี่ยเสี้ยค่าหัวเขาไฟ จะยอม ไท่ ทั้ไหน ก็
ละ! อ้ายซอนสั๊ก ท่านผู้ ฟัง คุ หลัง
ข้าเจ้า ปรบ ๒ ปรบนี้ อ้าย ซอน ติ ข้าเจ้าใน
คราวนั้น มันคากว่าคนไทยหมกพิง จึง
มาลงซอนกับ อ้ายมัน สอยขาว คนอย่าง
อ้ายมันไม่ยอมง่าย ๆ นี่แหละครณที่ข้าเจ้า
แค้น! แค้น! ไม่รู้หา.

● ● ●
พวกที่อยู่ในเวลานั้น ต้องเห็น ทุกคน
ว่า “สั๊ก” ทางโย ไปหลายวัน แต่มัน
คงไม่บอกความจริง ว่าถูกอะไร คง
แก้ตัวว่าตกน้ำหรือมาไปเซ็ด คันไม้ ด้ว ฟาก
ลงไป ความจริงต้องอยู่ที่ข้าเจ้า นอก
จากนั้นไม่มีใครจะล่วงรู้.

ในไม่ช้าเห็นเมื่อยลียก ทัพ กลับ มอ
ธารธะให้สั๊ก ตั้งอัยยวรวอมผู้คนที่ แยก
สถานเช่นเช่นคอยเก็บเชนของทัพมาขึ้นเขาไป
ไม่ไต่หรือหลงหลงตา คนยกย่อง เวียก
อ้ายซอนว่า พระนายกอง คุณพระยัง
ทัพมณฑลขึ้น ท่านอย่าคิดว่าข้าเจ้า ผู้ มี
นามว่าอ้ายมันจะเจอนความแค้น มัน! อย่าง
ซื่อ ข้าเจ้า.

ในวันสองวันเอง มันจับ เสวยผู้ คน
หนึ่งมา เขียน ขั้ว ว่าเขา เงินไป ผังไว้ ทั้ไหน
เจ้าทุกขทนผลหายไม่ไหวจง ออก ทั ผังให้มัน

เจ้าทมิฬักให้พวกคนไทยไปชก พอพวกนั้น
ไปสักครูใหญ่ ๆ มันก็สั่งให้คนผูกม้า มัน
สกดรอยไปกว่าพวก ที่ ชุค จะ ยก ทอพิย
หรือไม.

โอกาศได้มาถึง แล้วไง ท่าน ข้าเจ้า
ไม่รอให้เวลาล่วงไปจนถึถล่ม รียจกแจง
แยะเอาย่ำฉวยเข้าตากได้ แล้วเล็ดลอด
ออกจากค่ายมาคอยกักอยู่คั่นทางที่ มัน จะไป
ในไม่ช้ามันก็มาถึงคาค พอ ม้า เลียด มา
ใกล้ ข้าเจ้าผู้มีสมญาว่า “สอยขาว”
นั่น เพราะเหตุใด? เนื่อง ทั้วย ข้าเจ้า
สูงใหญ่เนื้อเองไม่เป็นการลำบาก เลยใน การ
ที่ข้าเจ้าจะเหินยว ด้ว อ้าย สั๊ก ลง มา จาก
หลังม้าคำแรกที่ข้าเจ้าถาม.

“มึงรู้จักกูไหม! อ้ายมะซอน”

มันมอง ข้าเจ้าทั้วย ความโกรธ ระคน ทั้วย
ความส่นเค็ด เพราะเหตุ ว่า ตั้ง แต่มันได้
เป็น สั๊ก ยังไม่มีใครพยายามนำหน้านั้น ผล
ของการทมนเคยข่มขู่ คน มานาน จึง ทำ
ให้คลั่งพลั่งเพลิดไป.

“ทำไมกูจะไม่รู้จัก มึงไม่เซ็ดหรือที่
กูเขียน” มันตอบ ทั้วย ความโกรธ จน
เสียงสั่น.

“ไม่ใช่เวลาที่ข้าเป็นเชลยของเจ้าอยู่นี้!
เมื่อก่อนนั้น” ข้าเจ้าถามซ้ำ “ความ

เป็นใหญ่เป็นโต ขี้ตาเลี้ยแล้วละมัง ?”

มันทำเป็น แสร้ง นึก “โอ้! ขี้ตา
คกเป็นเคี้ยวล้มคุดเกล็ด เลี้ย แล้ว” ข้าเจ้า
พ้อด้วยความแค้น.

“ข้าเจ้าไ้ละ แล้วเองจะต้อง การอะไร
ที่ข้า ทา ยอกมา ข้ายมัน” มัน เน้น
สำเนียงเคล้งคล่างตาม.

ท่านทั้งหลายฟังอ้ายชาติกั้งกำซี้ แค
ก่อนมันไม่เคยใช้คำน่ำกับข้าเจ้า ว่า ขี้ตาเลี้ย
เวียกน่ายไม่ตกปาก ข้าเจ้ากลั่นโทโยอันแสน
ร้าย เณกลายเปนหิวร้อยรูลั่นก็ยั้งขึ้นหน้า
เรนตาวิ้ง จึ่งเอ๋ยไปว่า.

“ฮะ! กูจะฟังไปบุญอะไรกับมัง มังทำ
กัยกวันนั้น กูอยากจะแก้แค้นมัง กูมัน
เลื้อสนยา ข้า ส่นเจ้า” ข้าเจ้า เค้น ตรง
ร้เข้าไ้พหามัน ไม่รอฟังมันคอย กำยัน
เงอสุกแรงเกิด โคนเข้าที่ แก้ม สอง ครั้ง
เลื้อคกรมูกะปากออกเเนอ ไปขึ้นมา ตาม ห้มค
มันผลวล้ม ลุก ขึ้น ชัก คาย หิว ปลา หลก
ข้าเจ้าเตะกระดูกข้อมือ คายกระเณ ทัวมันชวน
ล้มลงอีก ข้าเจ้า ตรง สลักไปใกล้ ออก
คำสั่ง “อย่าลุด! ข้ายทรพล รู้สำนึกหรือ
ยัง ? นกกระเจียวี่ฆ่าช้างไ้ ข้าหมดชีวิต
แล้ว ความแค้น ทำให้ข้าล้ม ความ คาย
ข้าไม่ฆ่าเจ้าคอก มังจงตายใน คายน่า ผล

ของการทรยศ ขยด แผ่นดิน จะ สนอง มัง ลง
อวยบุญมิในวันหนึ่ง”

มันมองดูข้าเจ้า ทั่ว คาย อัน เคื่อง ช่นแค
ไม่กล้าลุก มัน เหลียว ดู คาย ที่ กระเณ

“มัง ต้อง การ คาย มา ฟัน คอ มัง อีก
กระมัง”!

ข้าเจ้าขยับไปหยิบ คาย มัน ถี่ ลุก ขึ้น ชัก
มิกชูบ “อ้ายซอนเองอย่าเก่งเลยอยู่เพน
นายคนท่นกกว่า ข้าเชื่อว่าค้อไปเองจะไม่
ยักชยถึงให้ลูกน้องตามจับข้า”

ทำไม ? กูจะไม่ให้จับ มังมันหมา
ลอบกัก.

ข้าเจ้ากล่าวเย้ยประชด “อย่าบ้านะ!
พระนายกอง สู้กับคู้ตัวค้อตัวควร หรือ ?
ว่าลอบกักกล้าสู้ชนให้ลูกน้องจับข้าสักไ้เอง
จับข้าไ้ ข้าก็ยอมคาย ความที่ข้าทชนเจ้า
ก็ระเลื่อลือ ว่า เจ้า ถูก เซลย มัน คย
หน้า พระนาย กอง มี เสือม อำนาจ หรือ ?
ครองชี ! เจ้ามันทาชัยบุญญาพิงจะได้ เป็น
พระนายกองเกียกกา กะ ทำอะไร ต้องใช้
วิจารณ์ะ มิฉนั้นชัยบุญญาของทาชจะเข้าครอบ
ครองบานหิวอีก”

มันออกจะเห็นจริง แต่ปาก แข็ง “มัง
แก้แค้นกูไ้กูจะค้องฆ่ามังยัง”

“อย่า! คุณพระเกียกกา” ข้าเจ้า

ใจค่อยเหือกโทโย เพราะได้ ทำ สม แค้น
แล้ว “มิกของสู่มั่นสั้นกว่าคายเล่มในมือ
ข้านัก หรือระลองก” ข้าเจ้าทั้ง คาย
“มาซิ สูเจ้ามีมิกขุขามือเปล่า มา! มา!
เข้ามา! ข้าหมกชีวิตแล้ว”

สุก ชงกักรักครอง คุณาระยัง รัก
ความเป็นใหญ่ และรักความ โลก เจตนา
เลยพูดเสียงอ่อน ๆ ว่า “เอาละทีสุพูดมือ
กักักจวน”

“นั่น เป็น ของ คว” ข้าเจ้าสอ
และพูดต่อ “สูเจ้าระ สูวิม คม มีอ กัย คน
อย่างข้านักก็ไม่คู่ควร ระคงแค่นอะไรหนัก
หนา สูเจ้าทำข้า คุข้ากทำคอยเจ้า เวร
สนองเวร มันหนักนักเขาหน้อยก็อภัยกันเสีย

ก็แล้วกัน แต่ข้าจะขอยอกกัยเจ้าว่า คน
ที่ร้ายการยิ่งกว่าข้ายังมีใน ค่ายเจ้าอีก มาก
อย่าหลู คน ว่าไม่ใช่ คน ความเป็นใหญ่
ของสู่มั่นพอแล้ว ทำให้คนทั้งรักทั้ง กลัว
ดีกว่าที่จะทำให้ทั้งกลัวทั้งเกลียด แน่! มี
คนขี้ม้ามากค่าย คุชนั้นออกคยไป ข้า
ระไปละ! ข้าเจ้าคัมมาทมน ชให้วัง เกล็ดไป
ส่วนข้าเจ้า ก็หลยเข้าป่า มุ่ง ลงได้หมาย ตรง
เมืองธนบุรี ค่ายกลางกอก.

นั่นและท่าน ยมที่หลังสองยม คือรอย
หววยของสูกมันคัสตามที่แคแผลหลายสนทเลัย
รอยหนึ่ง เรืองนเป็นเรืองหนึ่งท ข้าเจ้าก
กรรมของเวร และหวังใว่า มัน คงจะไม่
ก่อเวรให้ข้าเจ้า ของ กรรมอีก.

กำไลอบทวิ

หมู่ เก้า อันม
วางอยู่ชดทหนึ่ง
พร้อม ค้วยขัน

เงินลายเทพนมซึ่งมีบน
หน้าชา วาง อยู่ ภายใน ที่
บุหรี กระโดนถม และ
แก้ว น้ำ เย็น สิ่ง เหล่านี้
วางเตรียมไว้พร้อม

ตามเคย พอชายหนุ่ม
เข้ามา นั่ง พักได้ สักครู่

ท่านเจ้าของบ้านซึ่งฟังกลัจากกิจธุระในตอน
ดึกได้ ไม่ นานนัก ก็เข้ามาในห้อง พร้อมค้วย
บุตรีสาว

พระวรสมันนิยาโรยเนื่องด้วยออกนอนเป็น
เหตุ ทำทางเกลือกกลนชวนให้ พิศวงเป็น
อย่างยิ่ง พอรู้สึกว่ประชันหน้าเข้ากับนาย
ชลอ ก็ สุกข์ เบิก ขัน ทั้งตัว แล้วรีบเปลี่ยน

(ต่อจากหน้า ๘๐๐ ฉบับ กันยายน)

กิริยา อัน น่า
ปลาบทให้หายไป
โดยเร็ว ความ

จริง การ ที่ หาย ไป จาก
เวลาปรกติเช่นนั้น ก็ทำให้
บุตรี สาว พิศวง อยู่ แล้ว
แต่ ยัง เห็น ซาก ยี่ กิริยา
เหล่านั้นเพิ่มเข้าอีก เจ้า
หล่อนก็เต็มไปด้วยความ
ปลาบทใจทันที

เมื่อนายจินดาได้แนะนำตนเองและสหาย
ให้รู้จัก เป็นการเบิกโรงแล้ว คุณพระวร
จึงถามว่า “ขอโทษ คุณ มี กิจ ธุระ อะไร
ไม่ทราบ”

นายจินดา ของหน้า นายชลอ แล้วตอบว่า
“ไม่มีกิจธุระอะไรมิได้ขอรับ เป็นแต่ผม
นำกำไลของข้า -- ของ ---”

พระจรัสวาท “อ้าว! ฉันลืมนะไป ขอแนะนำให้เขารู้จักอัมพวันบุตรสาวของ
ฉันด้วย”

นางสาว อัมพวัน ยกมือไหว้บุคคลที่บิดาแนะนำให้รู้จัก และฉะกัณโศกสายตาอันคม

ปลายทั้งคู่ของเจ้าหล่อนก็ประสานกับดวงตาของนายจินดา ในขณะที่เจ้าหล่อนขม้ายมามอง สายตาของเจ้าหล่อนจะมีพิศสงปานใดก็ตาม แต่ได้ทำให้นายจินดาใจหายวายตัวเหนือชักสั่นคล้ายคนเป็นไข้ จนเป็นครูใหญ่จึงได้พยายามข่มสติอารมณ์ให้เป็นปรกติได้

“ไหนละ กำไล หีบขันมาซิ” นาย
ชลดเตือนขึ้น เมื่อได้เห็นความตกตลึงพร่ง
เพิร์ตของนายจินกา

“อะไร... อ้า... เอ๊ย... กำ... กำไล
ร...” นายจินกาพุดระกักตักคล้ายคนเป็น
ข้าง แล้วหีบกำไลออกจากกระเป๋าสอดด้วย
กิริยาเขินๆ

นายชลดเห็นสหายของตนเกิดโรควิด
ขันในหัวใจเสียแล้ว จึงฉวยกำไลมาเสียจาก
มือ พุดขึ้นว่า

“กำไลอันนี้ แผลงขอรบ ที่จินกาเขาแย่ง
มาจากไอผู้ร้ายเมื่อก่อน ผมเข้าใจว่าคงเป็น
ของอ้า... ของบุตรสาวไค้เท้า”

พระรสีมด้วยความพอใจ พลงย่นมือ
มารับเอากำไลไปพิจารณา “เห็นจะใช้
แต่ทำไม คุณจึง ทราบล่ะ ว่าเป็นของ บุตรสาว
ผม”

“เป็นเพราะผมได้... อ้า... ได้... นาย
จินกาแจ้งใจเอ๋ยขึ้น แต่ถูกนายชลดยื่นเท้า
ลอคได้ ไต่ไปเชยเจ้าเต็มแรง จึงไต่ปล้อย
ให้คำพูดของคนค้างคั่งอยู่กลางคัน

“อ้อ จินกาเจ้าเลชทำยารถไค้ครับ”
นายชลดซึ่งคอยด้วยสีหน้าขมขื่น “เขา
ขอร้องให้ผมช่วยกันคุ้จะเขี้ยวรถ และเมื่อ
ทราบว่าเขยรถบ้านไค้เท้า จึงเข้าใจว่าคง

เป็นของบุตรสาวไค้เท้ามากกว่าคนอื่น”

พระรสีม “ขอใจ ขอใจเธอทั้งสอง
ที่อุตส่าห์ช่วยเป็นธุระ ฉันไม่มีอะไรจะตอบแทนเธอ นอกจากความขอใจและความ
หวังดี แต่อย่าเกรงใจเลย ถ้าหากว่าเธอจะ
มีอะไรอะไรจะบอกมาเถอะ ฉันยินดีจะช่วย
เหลือทุกอย่าง”

“ขอรบ, เป็นพระเดชพระคุณที่สุด”
นายชลดกล่าวตอบ

พระรสีม วัฒนนาการ ส่งกำไลให้บุตรสาว
แล้วหีบขอรบขึ้นทูลสย ส่วนนางสาวอัมพวัน
ลบลำ กำไลกำนัแข็งผ่องเพ็ชร ของเจ้าที่ล่อน
อยู่สักครู่จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เพราะที่คนกระคุณพ่อ ที่คุณจินกาเธอ
มาช่วยทันท่วงที ถ้าหาไม่มันคงจะแย่งเอา
ของอย่างอื่นอีกเป็นแน่ที่เคียด”

พระรสีม พยักหน้า แสดง อาการลงความ
เห็นด้วย พลงเอนตัวไปพึ่งพนักเก้าอี้ แล้ว
ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง

“ขอโทษ คุณรับราชการที่ไหนนะ?”
พระรสีมถามนายจินกา

จินกา “กระทรวงการต่างประเทศครับ”
“อ้อ! เป็นอย่างไร สบายก็หรือกรั?”

พอนายจินกาขยับจะตอบ ก็ถูกนายชลด
ยื่นเท้ามาเชยเขยอีก พร้อมกันซึ่งพุดเสีย

ก่อนว่า

“เต็มทีครับ” มาขึ้นกับผมว่าอยากจะทำ
ออก แต่ยังไม่ทำยังไม่”

“อ้าวครับ! เหมาะที่เดียว” พระจรัส
“ฉันก็

กำลังต้องการอยู่เหมือนกัน” ขอโทษเถอะ
อย่าหาว่าถูกดูหมิ่นเลย

“ฉันก็
เป็นเลขาณการของฉัน” ส่วนผลประโยชน์
นั้นฉันจะคิดให้ตามความพอใจเที่ยว” ยังไม่
ตกลงไหม?”

นาย ชลธ อัม ค้วย ความ สมหมาย อะไร
อย่างหนึ่ง” ลอยให้ตากับนายจินคาเป็นที่ว่า
ให้รับเถอะ” ซึ่งนายจินคาก็ไม่รีรอตอบอย่าง
ไรถูก เลยแข็งใจพอสั่งๆ ออกไปว่า “จะ
อย่างไรอยู่กระมังครับ” ใต้เท้าพญารัฐภณมณีน
เอง”

พระจรัส “อ้อ, ไม่เป็นไรข้อนั้น แต่
ลักษณะของเธอ มันบอก ชัดคือว่า เหมาะกับ
การงานของฉัน” ฉันจึงอยากได้เธอไว้เป็น
ผู้ช่วยเหลือ ถ้าเธอปฏิเสธฉันจะเสียใจมาก
ทีเดียว”

อย่างไรก็ดี นายจินคา เห็นว่า ควรรีบมาก
กว่าควรปฏิเสธ แต่การที่ควรรับนั้น นาย
จินคาจะเข้าใจว่า เป็น เพราะได้ ผล ประโยชน์
งามหรือ จะเป็น ด้วยเหตุ อนุที่สุกๆ จะค่าได้

ที่เดียว

“นั่นแหละครับ ผมไม่รังเกียจอะไรเลย
ในการที่ได้เข้ามาความกรุณาผมอย่างนั้น แต่
ผมคิดว่าได้เท่านี้รู้จักผมน้อยนัก” เกรงว่า
ต่อไปภายหลังผมไปพลาดทำอะไรเข้าได้เท่า
จะว่าผมได้” นายจินคาพูดเป็นเชิงออกตัว
ด้วยกิริยาเรียบร้อย

“อ้าว! อย่างกลัวเลย ข้อนั้นฉันรับรอง
เต็มประตูเที่ยว” พระจรัสตอบ พลาญยก
แก้วน้ำเย็นชื่นดื่ม” “เอาเป็นตกลงนะ พรุ่ง
นี้เวลา ๑๐ นาฬิกาจะมาหาฉัน”

ชายหนุ่ม ทั้งสอง กล่าวรับรอง ด้วยความ
เต็มใจ และเมื่อได้มีการสนทนาค่อไปอีก
บ้างเล็กน้อยตามสมควรแล้ว ต่างก็ลาท่าน
เจ้าของบ้านกลับ

ขณะที่กลับมาตามทาง นายชลธอมสิ
หน้าค่อนข้างเบิกบานมาก แต่นายจินคาก็
ยิ้มด้วยความหัวเสีย เพราะนอกจากจะไม่
เข้าใจในการสนทนาที่ได้เป็นไปแล้ว ตนเอง
ยังชักจะ เคืองๆ นายชลธ ที่แย่งพูด เสียโดย
มากด้วย นายชลธรู้สึกอึดอัดของตัวเคือง
จึงเอ่ยขึ้นอย่างขบขันว่า

“ชะ” ถ้ายาเธอไม่ยกก็เคืองด้วย?”
นายจินคาหาหน้าง “ยิ่งกว่านั้นนะนา แก
เล่นแย่งพูดเสียคนทีเดียว”

นายชลอหัวเราะ “แกมันบ้า ไม่รู้จัก
ความผิดของมัน”

นายจินดา “ถูกละ แต่เมื่อแกไม่อธิบาย
ให้กันเข้าใจมันรู้ได้อย่างไร กันรู้แล้วว่า
แกคงมีความหมายอะไรอย่างทศตายนั่น
กันงั้นได้ ขอมเป็น ตัวหุ่นให้แก เช็ก เล่น ตาม
สหาย หาไม่กันก็คงไม่ขอมอย่างนั้นหรือ”

นายชลอ “เฮ้! ถ้างั้นคอยฟัง กัน
จะอธิบาย ชันแวงเมื่อแกเห็นก่าไลอันนั้น
ก็ยแวงก็แกล้งให้ฟัง กันก็รู้สึกละอยู่แล้ว
แกเมื่อเห็น ได้เห็น ก่าไลอันหนึ่ง ซึ่งเหมือนกัย
อันที่หายไป ราวกับพิมพ์ลายกัน วางตั้งอยู่ใน
ห้องคุณพ่อ กันก็ยั้งใจใหญ่ และลงความ
เห็นได้ทันทีว่า เรืองนคง ต้องมันย อยู่นักย
เป็นแน่ มันน่าปลากใหม่ละที่ก่าไลสองอัน
นั้นเหมือนกัน แกรู้ใหม่ว่าคุณพ่อมันตาย
เพราะอะไร”

“ไม่รู้ นอกจากจะรู้แต่เพียงว่าถูกแทง
ด้วยมีดซุช

“ง่ายนิดเดียว คุณพ่อมันตายเพราะ
ก่าไลอันนั้น ใช้ผู้ร้ายมันจะแข่งก่าไลอันนั้น
เองเป็นเหตุ และการที่ฆ่ากันเสียก็เพื่อจะ
ยักยอกไม่ให้ทาน เผยเรื่อง ลักลอบ ของ ก่าไล
ได้ ทำไมนะ ก่าไลสองอันซึ่งเป็นของคุณ
พ่อมันอันหนึ่ง จึงไปมีลักษณะเหมือนกันของ

คุณพระวรวิธเข้า และใช้ผู้ร้ายก็มันจะแข่ง
เหมือนกันด้วย ชันแวงเป็นสิ่งที่ทศตยึก อย่าง
ไรก็ที่คุณพระวรวิธ คงต้องมีเรื่อง เกี่ยวข้องอยู่
กับคุณพ่อมันด้วยเป็นแน่ แกไม่ได้สังเกต
อย่างหรือทศตยึกว่า คุณพระวรวิธพบเราเข้ามี
อาการอย่างไร?”

“ไม่ได้สังเกตเลย”

“นั่นเป็นเพราะแกไปตลึงบ้าๆอะไรเสีย
ความจริง คุณพระวรวิธคนนั้น ไม่ได้ ทำราชการ
แกหากินโดยทางค้าขาย และนอกจากหา
กินในทางนี้ มันก็ว่าแกคงมีทางหาเงินทาง
อื่นอีกเป็นทางลับ เมื่อเป็นเช่นนั้นแกสอง
นักก็ทศตยึกว่า คุณพระวรวิธจะทำงานดังสองหน้า
ก็ไหวไหม?”

“คงไม่ไหวเป็นแน่”

“นั่นเป็นเช่นนั้น เมื่อทำไม่ไหวมันก็
ต้องคิดหาเลขาทำการมาช่วยทำงาน เพื่อแก
จะได้ปลักตัวไปทำงานลับของแกอีกทางหนึ่ง
ได้ โดยสะดวก กันรู้ว่าแกมีความประสงค์
อย่างนี้ และพอมองปรากฏก็ยักก็เห็นได้ว่า
พระวรวิธชอบแก มันจึงเลยพูดว่า แกจะออก
ทำงานแต่ยังหางานทำยังไม่ได้ ซึ่งคุณพระ
วรวิธก็ วิตกระบายแกเข้าไว้ทันที เพราะฉะนั้น
แกจึงเดินเข้ามาในกัยของเรอย่างสบาย”

“แปลว่าแกสงสัยอะไรบางอย่างในส่วน

ตัวคุณพระวรสังขาร ?”

“แน่นอน เค้าเฝ้าจนเห็นการมาคกรรม ของคุณพ่อท่านอยู่ที่คุณพระวรสัง และกำไล ปลาก่อนนั้น แกล้งบอกคุณชู้ แม่ผู้มีพินิจ แยกกำไลเมื่อคนนั้น คุณพ่อท่านถูกมาคกรรม ทำร้ายปลากลอกได้ประคุด กำไลบนโต๊ะหาย และ สิ่งอื่น ๆ อีก เหล่านี้มันเป็นเรื่องเกี่ยว กันทั้งนั้น ไม่ใช่คนละเรื่องกันเลย ”

“ คุณเห็นข้างแล้ว แค่นี้ก็บอกว่าคุณจะ ออกจากงานนะ คุณคงเหนื่อย เพราะคุณไม่รู้ตัวเลยสักนิดเดียว ”

“ นั่นกัน หวังใน ความช่วยเหลือ ของแก ความ มุ่งหมาย ของกัน จะใช้ ให้แก เป็นสาย คอยสืบความประพฤติของคุณพระวรสังต่าง ทาก กันนั้นกว่าอย่างไรแกก็คงไม่ปรี๊ดเสื่อ เพราะนอกจากจะมีแม่เหล็กดูดแกเข้าไปที่นั่น เงินเคียน ของแก ก็คงไม่ อยากรู้ให้แกทำงาน นัก วังไหมละ ”

“ วังนะ วังหรือก แต่กันไม่ได้ นั่นถึง ซ่อนกัน กันคิดแต่จะช่วยเหลืออะไรของแกทุก อย่าง เพื่อสืบสวนคดีมาคกรรมของเจ้าคุณ พ่อแกให้ถึงที่สุดต่างหาก แค่นี้เขาละ แกล จะใช้อะไรกันก็ใช้ ไม่ต้องเกรงใจ ”

“ ขอบใจแก พ่อเพื่อนยาก แค่นี้ละกัน ขอให้แกรีบงานของคุณพระวรสังได้แล้วกัน แล้ว

ส่งใบลาออกกันไปที่กระทรวงมหาดไทย กันทั้ง โจรข้าราชการ ความลับอันนี้ให้แตกกระจาย ให้ได้ ” นายชลอพูดด้วยความมั่นใจ แสดง ความตั้งใจจริงอย่างแน่วแน่

หลังจากการ มรณะของ พระยา ประเสริฐ ธิราชวงศ์ ๓ สืบคดีที่บ้านจินตปรีชา ได้มี การประชุมอำมาตย์กรมกันขึ้น บุคคลที่ เข้าอยู่ในวงแห่งการประชุมครั้งนี้ นอกจาก ทหารมี ชายหนุ่ม เจ้าของ บ้านและหลวง เขียว ชาวญะเลพร้อมด้วยหลานสาวแล้ว ยังมี

คุณพระวรสังขึ้นมาการ นางสาวอัมพวัน และนายจินตเลขาการของคุณพระอัครวิชัย บุคคล เหล่านี้ เป็นผู้ที่ ได้รับเชิญจากนายชลอ เจ้าของบ้าน โดยขอรับรองให้มาช่วยนั่งเป็น ประจักษ์ ซึ่งคุณพระและบุตรสาวได้ยืนยัน รับรองด้วยความเต็มใจเป็นอย่างยิ่ง ในเรื่อง ความสนิทสนมกลมเกลียวกัน นั้น ถึงแม้จะเป็นแค่เพียงชั่ว ๓ สัปดาห์แรก ก็ไม่นับผิดหา ว่าจะไม่เจริญขึ้นโดยรวดเร็ว เพราะความ วังจึงได้แก้วนุ่งขึ้นที่นายจินตไปรับหน้าที่การ งานจากคุณพระ ก็ถูกห้ามความสนิทสนม จะเริ่มขึ้นเสียแล้ว ซึ่งเป็นการตรงกับความ ประสงค์ของนายชลอทีเดียว

นางสาววงเยาว์ นภาวรรณ, สตรีคู่หมั้น ของนายชลอ เป็น หญิงสาว รูปร่าง แซ่ม้าซื่อ

กระทักรัก ไบหนาร์ไปใช้รับกับเส้นเกวียน
ทำก ก ฝวนเอวเผลอของกุฏกรวดคิฉะเมอ
ยามแผ่วคิมืออยู่ในท่ามกลางนภาภาค พวก
แก้มทั้งสองข้าง เกร็งคั่งย้วยย้อย ขวนให้นาสีเน
หาเป็นอย่างยิ่ง เจ้าหล่อนนั่งสนทนากันนาง
สาวอัมพวันซึ่งนายชลดอได้แนะนำให้รู้จักด้วย
อาการสนิทสนม เห็นได้ ว่าความไมตรีของ
สองสาวคน กำลังดำเนินไปด้วยมิตรภาพเป็น
อย่างนี้

การสนทนาภายในห้องได้ถูกขัดขวางขึ้น
ในเมื่อ นาฬิกา ชาร์ค เรือนใหญ่ ใต้ ๘ ล.ท.
แล้วสักครู่ โดยที่ประตูห้องเปิดกว้างออก
ร่างของชายผู้หนึ่งปรากฏเข้ามา ในมือของ
เขาถือ กระเป๋าสตางค์สีเหลืองมัว ทำด้วยหนัง
จรเข้สีดำมาด้วยใบหนึ่ง พอชายหนุ่มเจ้า
ของบ้าน แลเห็น ก็ทรง เข้าต้อนรับ ด้วยความ
ยินดี พลางพูดว่า

“อ้อ! ท่านขุน มาตรงเวลาพอดีเที่ยว
เชิญเข้ามาพักข้างในให้สบาย เสียก่อน เดี๋ยว
ประเดี๋ยวจึงคอยคังคนก็ได้”

บุรุษผู้ถูกออกนามว่า “ท่านขุน” น้อม
ศีรษะให้นายชลดอด้วยความเคารพ และเมื่อ

การแนะนำให้รู้จักบุคคลภายในห้อง ผ่านพ้น
ไปแล้ว ก็เกิดตรงเข้าไปหาหลวงเชียว ผู้
ซึ่งดูเหมือนจะรู้จักกันมาก่อน แล้วสนทนา

กันด้วยอาการสนิทสนม

ความจริงบุคคลผู้ นั้น คือ ขุนศรีราชสุภา
ทนายความประจำกระทรวงพระยาประเสริฐ
สุนทรา ฐูปรังสูงสันทิพย์โยธินภักดิ์เยี่ยม ฝวน
เนือคัลลกว่าธรรมคยาบังเล็ดกันยิบ ทำทาง
เป็นคนเจ้าความคึก ชดะที่สนทนากันหลวง
เชียว มักขยายคา อันคม กุศคาเหี้ยบว มาทาง
นางสาวนางเยาว์น้อย ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้เจ้า
หล่อนลอบคังกันด้วยความไม่พอใจ

การประชุม เยี่ยมของ พินัยกรรม ในคืนนั้น
คงเป็นไปโดยเรียบร้อยตลอด คราวเท่าจน
ถึงสมัยสุดท้ายซึ่งในตอนหนึ่ง ขุนศรีไกรบ้าน
ด้วยเสียงแรมใสและชัดเจนว่า บรรดาทพีย
ทั้งมวล ที่ถูก เปนกรรมสิทธิ์ ของนายชลดอนั้น
ถ้านายชลดอ ถึง แก่กรรม ในขณะ ที่ยัง ไม่ได้
แต่งงานก็ให้ยกเป็นสิทธิ์ แก่หลวงเชียวชาญ
ทะเลผู้เป็นน้องทั้งนั้น แต่หลวงเชียวจึงคิด
มีกำไร ก้านแข็ง ผังเพ็ชร ลูกน้ามากแสดงแก่
ขุนศรีราชสุภาผู้ซึ่งจะมีรองว่าถูกต้องด้วย จึง
จะไต่ทพีย สมัยที่ คาม พินัยกรรม นั้น ทั้งหมัด
มีฉะนั้นให้ยกให้ แก่ผู้หนึ่ง ผู้ใดพอจะ นำหลัก
ถานอันนั้นมาแสดงได้ แต่ถ้านายชลดอนั้นยังมีถึง
แก่กรรมและมีผู้นำหลักถานมาแสดง ก็ให้
แบ่งทพียสมัยที่ คคมพินัยกรรม ออกให้ ครึ่ง
หนึ่ง ถ้าไล่ถานแข็งนั้นท่านขุนศรีราชสุภา

“จะเป็นผู้รับรองว่าถูกต้องหรือไม่”

เมื่อจบ ข้อความ อันนั้น ซึ่งเขียน ข้อสรุป หาย
แต่พินัยกรรมแล้ว ท่านขุนศรีจึงเขียนว่า

“ข้อความในพินัยกรรมนั้นผมหวังว่าทุก
ทุกคนที่ ประชุมอยู่ในที่นี้ คงเข้าใจตลอดแล้ว
เพราะฉะนั้นก็ไม่มีอะไรที่จะต้องพูดอีก นอก
จากบรรดาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดจะต้องตกเป็น
ของคุณชวลิตคนเดียว.....”

ทุกๆ คนที่นั่งล้อมโต๊ะประชุมภายในห้อง
นี้มี แต่เป็นยี่มค้วยอาการต่าง ๆ กัน

“แต่ถ้าใครมีกำไรได้กำไรแข่งฝั่งเพื่อชวลิต
มาให้ผม” ขุนศรีพูดต่อไป “ผมก็จะได้
จัดการให้เป็นไปคามความในพินัยกรรม...”

“เอ้า, ถ้าอย่างนั้นผมมีละ” หลวง
เชียวร้องซัดขึ้นอย่างมีชัย พลางล้วงหยิบ
กำไลกำแหงฝั่งเพื่อชวลิตออกจากกระเป๋าสี
ขอให้แข่งมรดกให้ผมตามพินัยกรรมนั้นละ

บุคคล ชายหญิง ภายในห้อง หันไปมอง
หลวงเชียวด้วยความปลื้มใจ แต่คุณพระ
เจ้าถึงกับสั่น และร้องอุแวระอาภาว
ปลื้มใจนั้นอย่างคลั่งๆ

ขุนศรี หนายความ รีบกำไล มา พิจารณา
แล้วพบว่า

“คุณหลวงเชียวเป็นผู้มีกำไรมาแต่
เป็นหลักฐาน เพราะฉะนั้นผมจำเป็นต้อง

การแบ่งทรัพย์สินสมบัติให้ตามคำขอจริง”

ข้าก่อน โอ้กาโลบายาหวนั้นของผมนี่”
พระเจ้าสกลชนอินทิดำ “ถ้าผมจะยกให้
คุณชวลิตคุณพระว่าอย่างไร?”

หลวงเชียวคลั่ง แต่แล้วกลับเปลี่ยน
สีหน้าเป็นขมขื่นบอกบุญไม่รับ ส่วนขุนศรีพูด
เรียบๆ ว่า

“ผมก็ต้องคิดสินอีกว่า อันไหนจะเป็น
อันแท้ เพราะมันจะมีสองอันไม่ได้เป็นอัน
ขาด”

พระเจ้าสกล “ตกลง ถ้าฉันจะไปเอา
เกี้ยวนี้แหละ ไปทออะไรเกี้ยวละ”

พระเจ้าสกลมาพูดเอาในภายหลังสองสาม
คำ และสั่งเสวยพระสาวให้ออกอยู่ก่อน แล้ว
ก็รีบออกจากห้องไปโดยเร็ว

ขณะนั้นภายในห้อง คงแยกออก เป็นสอง
พวก พวกหนึ่งคือนายชวลิตพร้อมด้วยนาง
สาวนางเยาว์นายจินดาและ นางสาวซิมพวันขึ้น
จับกลุ่มทออีกกันอยู่ทางหนึ่ง อีกพวกหนึ่ง
คือหลวงเชียวชาญพระเลกกับขุนศรีทนายความ
หลวงเชียว ออกระมี อาการ รื่นร่น ผิด ปกติ
แยกกระซิบกับขุนศรีว่า

“นั่นผมจะทำยังงั้น อีตาพระนั้นเลือก
จริง”

ขุนศรียิ้มอย่างมีเล่ห์มึน “ง่ายนิดเดียว

พาผมไปที่เครื่องโทรศัพท์หน่อยซี”

หลวงเชียวไม่ใช่คนโง่พอที่จะไม่รู้วิธีการ
ใช้ของพ่อทนายความเจ้าเล่ห์ทั้งนั้น ก็พากัน
ขอโทษท่านเจ้าของบ้าน และรีบ ออกนอกห้อง
ไปโดยเร็ว

“ฝ่าชี อ้าวของกันกับอีกตาทนายความ
นั่นมันลกลนซอบกล” นายชโลเอ่ยขึ้นอย่าง
สนิทใจ” จินดา แกล้งเป็นเพื่อนแม่่งเข่าว
กับแม่อัมพวันหน่อยเถอะ กันจะสกลรอบไป
ทุก”

พอนายจินดาเรียกแล้ว นายชโลก็รีบ
ติดตามบุตรทั้งสองไปโดยเร็ว

หลวงเชียวพาขุนศรีไปที่เครื่องโทรศัพท์
ในห้องกลาง แล้วขุนศรีก็รีบขึ้นหุคไปยัง
ออฟฟิศกลางว่า

“คือ word ยะ”

“นี่ไปสักครู่นี้พวกว่า

“นั่นที่ไหน ? สำนักงานวิ-โครพค-หา-
อ้อ ! เจ้าแกงมือเหล็กว-อ้อ-คัส-เฮียแกง-
เองพาพวกสัก ๒-๓ คนไปที่บ้านพระจรตี่เถอะ
วะ-เออ-อยู่ที่เชิงสะพาน นารจรจรตี่ ถนนนคร
สวรรค์นะ-เออ-นั่นแหละ-แย่งเอากำไลกัน

แข็งไว้ ให้ไว้-เออ-เออ-เร็ว ๆ นะ-เออ-เลิก
กัน”

ขุนศรีแฉวนหูโทรศัพท์แล้วหันมายิ้มย่อง
ว่า

“ไม่กังวลอีกหรอก ผมส่งลูกสมุนให้
จัดการแล้ว

แทนคำตอบของหลวงเชียว กลยมีเสียง
หนึ่งถึงตลอดประตู วิมบันใดที่ค่อย ๆ เบียดออก
ช้า ๆ ว่า

“นี่ ! ถ้างั้นก็ขอกำไลอันนั้นให้ข้า !”

มนุษย์เจ้าเล่ห์ทั้งสอง สดุ้งเลือกขึ้นทั้งตัว
และค่อย ๆ หันขวับไปโดยเร็ว ภาพที่ประสพ
แก่คลองจิกยูนนั้นแทบจะทำให้หลวงเชียวต้อง
ร้องขึ้นด้วยความตกใจ เพราะเจ้าของเสียง
นั้นคือโสมนุษย์อุบาทว์ผู้มีฉายาว่า “โสมมีด
ซึ่งได้กระทำ การฆาตกรรม พระยา ประเสริฐ
อนสารถึงแก่ชีวิตแล้วนั่นเอง ในมือข้างขวา
ของมันเป็นพดลศำ เป็นเงาเลื่อมจึงตรงมา
ยังชายคนด้วยความมีชัย พละมามีค่อย ๆ
ก้าวล้ำเข้ามาในห้องช้า ๆ พร้อมกับเปล่ง
เสียงขึงคิยออกมาอีกว่า

“ส่งกำไลอันนั้นมาให้ข้า อย่าว่าไร !”

จบบทที่สี่

อ้ายมีดมนุษย์อุบาทว์ผู้ก่อปรไป ด้วยความลึกลับคือใคร ?

เชิญอ่านบทที่สามในตอนหน้า

๓๒ ตัดตเหล็ดดฆ

โดย ฉาญญไมษ

(ต่อจากหน้า ๑๑๘ ฉบับต้น)

บรรพที่ ๔

การสิ้นสติวิญญูปภาพของข้าพเจ้า
นั้นเนื่องจากการของสัตว์ลอบกระทำร้าย
ทางเบื้องหลังนั้น จะเป็นเวลานานเท่าใด
ข้าพเจ้าก็หาอาจทราบได้ไม่ ต่อมาเมื่อ
ข้าพเจ้ารู้สึกตัวคืนความทรงจำได้ และนอน
ลืมตาทุกอย่างพิศวงนั้น ถ้าจะให้ประมาณ
เวลาในอากาศเวลานั้น ข้าพเจ้าคาดคะเน
เอาไว้ว่า ตกอยู่ในราว ๆ เพนแล้ว เห็นจะได้
ณบัดนี้ ทิวสรีร่างกายของข้าพเจ้า รู้สึกว่า
ปวดเมื่อยเป็นกำลัง และทั้งล้าคอกแห้งผาก
แทบจะเป็นผกด้วยความกระหายน้ำ ที่ศีรษะ
ของข้าพเจ้า เกละขมุกขมูย คุณพระ คุ้มเกรงรักษา

หาเป็นอันทราบไม่ แต่ว่ายังมีอาการปวด
ร้าวอยู่ยังก็จะแตกออกไปสัก ๘ เสี่ยง อัน
สถานที่ ๆ ข้าพเจ้านอนอยู่นั้น เป็นห้องแคบ ๆ
รูปร่างเกือจะเป็นสี่เหลี่ยม ไม่มีเครื่องตก
แต่งอะไรมากมายนัก ด้านฝาทางหนึ่งจัก
เป็นเตียงไม้ทึบ ๆ น่ากลัวจะเกิดเลือด แต่
ว่าสอาดหมดจดก็ ไปด้วยที่นอนคล้าย ๆ หลุม
หรือบ่ออย่างอ่อนนุ่มสระสรวาย ซึ่งข้าพเจ้า
ได้นอนอยู่เวลานั้น จะอย่างไรก็ตาม
เท่าที่ข้าพเจ้าสังเกต เห็นได้ว่า เกละน้อย ๆ
นั้น จะต้องมีความสกปรก เกละอเนก อยู่ด้วย
เพราะเหตุที่ว่า ทั้งทั้งบริเวณห้องนั้น

มีสภาพอันโชนแอน ชัน ๆ ลง ๆ ไปเองด้วย
อำนาจแห่งธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่งบังคับ
ให้เป็นไป จนปรากฏว่า แสงแดดที่ทอดผ่าน
เข้ามาทางช่องหน้าต่างกระรอกคานหัตถ์นั้น
จับอยู่ที่ฝาไม้เป็นที่แน่นอน ฉายวอยแวบไป
มา อยู่วอย ๆ ข้าพเจ้า ลุก ขึ้น เกิน ครัว
ประมาณสัก ๒ รอบ ก็ตื่นขึ้นจากที่ที่เคี้ยว
ว่า มันไม่ค่อยสู้ระแฉ่งแรงมันคงจะไวนัก
เมื่อลองเอามือจับฝาก็ รู้สึกว่าอกระสัน ๆ
และ ประตูก็ไม่นั่นหนา ถึง แม้ เสาจะไค่ ต้น
กุ่มแจ เล็บ เรียบร้อย แล้ว ก็ดี พอ กระทย
ความกระเทือน เข้าสักหน่อย เท่านั้น ยาน
เกวียนก็อ่อนอยู่วอย ๆ ซึ่งขณะนั้นข้าพเจ้า
ก็ทรวายไค่ไค่ว่า ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในภาวะ
เป็นเชลยของสัตว์คนใดคนหนึ่ง ได้นำเอามา
กักขังไว้ เพื่ออะไรไซ้จะไรสักอย่างหนึ่ง
แต่ว่าการคุมขังวิงวอน ไม่สู้จะเข้มนงวควค
ขึ้นมากเกินไปเท่านั้น เป็นที่น่าพิศวงใน
ความอวี้ของสัตว์ว่า วิถีทุกสิ่งทุกอย่าง
ซึ่งมีอยู่ในที่นั้น เป็นของอันมีค่ายิ่งทั้งนั้น
เช่นเตียงนอน ซึ่งผูกด้วยฟูกอ่อน ลากด้วย
แพรไหมเทศ มุ้ง ผ้ามี่ว่ง เมล็ดพริกไทย
หมอนหนุนแลหมอนข้าง ติกระบายลูกไม้
งดงามยิ่งนักมาจัดไว้เป็นสถานทวีของเชลย
เช่นข้าพเจ้าด้วยเหตุผลประการใด ข้าพเจ้า

ทั้งตัวลงนอนแล้วก็นึกได้ว่า ท้ายเขี้ยวอัน
ไค่ ไค่ แต่พอว่าจะลงพยายามคืนประค
ออกไปดูภายนอกว่า ข้าพเจ้า อยู่ยังที่ใด ก็
พอที่ ข้าพเจ้าเห็นแว่วไค่ ยืนเหมือนเสียงมี
คนมาไขกุญแจที่ประตูห้อง ข้าพเจ้าจึง
แกล้งทำเป็นนอนนิ่งหลับตาคอยที่อยู่อ
ข้าพเจ้าพึ่งทราบเคยตนเอง ถึงว่าทำไมตัว
ทั้งห้องจึง โชนแอนไปมาไม่ รู้จักหยดจึกหย่อน
ทั้งนี้ ที่แท้ก็เพราะเหตุว่า ที่ ๆ ข้าพเจ้า
ตกมาอยู่นั้น มัน เป็นเรือ ลำหนึ่ง ซึ่งกำลัง
แล่นอยู่ณะกลางพระมหาสมุทร อันกว้างใหญ่
ไพศาลนั่นเอง พอเจ้าอาคันตุกะเบียดประค
โผล่เข้ามา ลมทะเลก็พัดกระโชกซัดเข้า
มาตึงหน้าเยนเยือก รู้สึกเย็นใจจริง ๆ เขา
ขึ้นขึ้นไปยกประตูเลียบเรียบเรียบร้อยแล้ว ก็เดิน
เข้ามาถามหน้าลงพิจารณาข้าพเจ้า จนเรา
ทั้งสองหน้าเกือประประชิดกัน นึกว่าเป็น
ใครที่ไหน ก็คือเจ้าวเลิกลูกผู้มโหฬารยัย
นั่นเอง หน้าตายังเป็นรอยฟกช้ำดำเขียว
และแตกแตกเอาสาลีฟากไว้เป็นทาง ๆ ทั้งนั้น
ข้าพเจ้าแสร้งทำเป็นตกใจล้มตาค้นขึ้น และ
ขมึงตาค้นหน้าเขา คล้ายกับข้าพเจ้ามีความ
สงสัยอยู่เต็มที เขายิ้มแฉ่งด้วยใจความ
พอใจ และแหงนหน้าขึ้นชนเพดาน พลาง
ก็เอามือยกขึ้นแตะหู ทำปากขมขมยี่ซึ่ง

ข้าพเจ้าได้ยินว่า “ขอยใจพระเจ้า” แล้วก็
ถอนหายใจยาว กลับหันหลังมามองข้าพเจ้า
ความเค็ม แลถามข้าพเจ้า ๆ ว่า

“ท่านชื่อใหม่”

“ฉันต้องกรรมนี้” ข้าพเจ้าว่า “ท่าน
คือใคร”

“ที่แล้ว, ถ้าท่านหิว” เขาพูดแล้วก็
ยกมือขึ้น ๓ ครั้ง

ครั้นนั้นมีลูกเรือคนหนึ่งยกเอาเคียว
ซึ่งเต็มไปด้วยอาหารและน้ำ ถ้วยลูกไม้ต่าง ๆ
เข้ามาทั้งให้แล้วก็ออกไป

“ท่านลูกขึ้นได้ไหม” เขาถามพลวง
ก็เข้ามาทั้งที่จะประคอง

“ต้องเถิด” ข้าพเจ้าคอยเขาพร้อมด้วย
ยกมือขึ้นบอกห้าม “ฉันจะลองพยายามดู
ก่อน ขอยใจท่านแล้ว” พลวงข้าพเจ้าก็ลุก
ขึ้นนั่ง “ทำไมท่านไม่ตอบว่าท่านคือใคร”

“ท่านจงชำระหน้าตา และรับประทาน
อาหารเถิด ก่อน แล้วเราจะคุยพูดากัน
ฉันมีธุระมากมายที่จะต้องพูดกับท่าน เสด็จ
ท่านถามสหายเถิด” เขาพูดแล้วก็ลุกขึ้น
เข้าประตูออกไป

ยุบผู้ใด อันดูกับสามารถได้ ไปสู่คาง
อศุยาศรัยโพธิ์ มาแล้ว เมื่อคืนวันวิสาข
บูชาที่เมืองหลวง แต่มาเปลี่ยนนิสัยใจคน

เป็นคนสุภาพเรียบร้อยมีคารวะ แสดงกิริยา
อ่อนโยน เต็มไปด้วย ความ เมตตาการุณาให้
เห็นถึงปานนั้น ย่อมจะเป็นบรรพตักดาน

สอนใจชาย ซากิทธา ผู้ใดใน เกียรติยศนั้น
ไท่เป็นอันดีกว่า จักควร แก่สกลนโค แก่เขาผู้นั้น
นายหมู่ขวัญ ย่อม จะ มีแว พอ จะ รู้จัก เล่ห์
กะเท่ห์ของสัตว์มาได้ เป็นอันดี แต่ไหน แต่ไร
แล้ว

หากเคยขมุกคนให้ ใคร ล้อลวงตบตา
เล่นไต่ท้าย ๆ ไม่ แต่ถึงกระนั้นก็ นาย
หมู่ขวัญ ก็ไม่เคยปกิเสดการคั่นรับขวัญ
สัตว์ โดยแม้จะรู้ก่อนว่าเป็นอุบายอย่าง
ร้อยคกพันโก่งเพียงใดก็ตาม ก็ยังพยายาม
สงวนสิทธิ์ ความ ไม่ควร ใด ไม่ให้ เสื่อม สูญ
อย่างใด ผู้ชายที่เคียว

อันอาหารที่เขาจัดเอามาให้ ข้าพเจ้ารับ
ประทานนั้น ถ้าจะนับว่าก็เลิศเลอที่เกียวก
ยังไม่ไต่ แต่ข้าพเจ้าขอสรวลว่าผมมันก็

ออกจะมีโอชะอยู่บ้าง หรือจะเป็นด้วย
กำลังหิวก็เป็นได้ เช่นปลานนทรีขุขไช
ทอดก็น่าปลุก ๆ แม้ทอดอย่างอ่อนนุ่ม
เป็นแผ่นใช้แทนค่างข้าว เนอกระเย็นก็เค็มแล
ปลาทูหมักสดคั้นเหล่าน มันได้ทั้งประโยชน์

ให้แก่กระเพาะอาหารของ ข้าพเจ้า อย่าง น่า
ขอยใจ ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนแต่เป็นของ
ทะเลทั้งนั้น ของทอดถูกไม้ ถัดพลูขึ้นแล

ผลเกิด สด กับ กล้วยหอม ลำไยแห้ง เป็นต้น ซึ่งทั้งขาวทั้งหวาน ข้าพเจ้าทำได้ ๑ พอใช้ มีหนำข้าพเจ้ายังไฉไลยาเส้นอย่างคุณก็กับ

กลิ้งไม้ซอ ๆ เสียอย่างสบายใจด้วย กำลังวังชาที่กลิ้งคนเขาสู้ กล้ามเนื้อทุก ๆ มัดก็แข็งงุ่มมันคงชื่นทั้งเค็ม อาหารมันทั้งคั้รณะก็เหือกหายไ้เป็นปรกติ ครู่หนึ่งเขาผู้อยู่ในระหว่างมีครกกับสครของข้าพเจ้าก็เดินกรวยเข้ามาด้วยกิริยาอันยิ้มแย้มแลพูดว่า

“อา! ท่านผู้กล้าหาญ ในที่สถของท่านก็สบายก็” เขาพูดแล้ว ก็นั่งลงที่ข้าง ๆ ข้าพเจ้า

“ถูกแล้ว, ข้าพเจ้าสบายขึ้นบ้าง แต่ข้าพเจ้าอยู่ที่ใด” ข้าพเจ้าถาม

“อ้อ, ท่านคือ เรือกำนันไป ซอเป็กนา ซึ่ง กำลัง แล่น อยู่กลาง ทะเล ห่าง จากฝั่งประมาณ ๓๐๐ ไมล์” เขาอธิบาย

“แล้ว ทำไม ข้าพเจ้า จึง ต้อง มา อยู่ ที่นี้ด้วย”

“ฉันไปนำเอาท่านมาเอง แต่ - ขอโทษ ท่านผู้กล้าหาญ ที่เราต้องทำความเจ็บปวดให้แก่ท่านอย่างสาหัสขึ้น เพราะความจำเป็นจริง ๆ” เขายกมือขึ้นแตะหมวกทำความเคารพขอโทษ

“อ้อ ท่านหรือเป็นคนดีข้าพเจ้า แต่ข้าง

เด็ก เมื่อท่านขอโทษแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่โกรธเคืองท่าน” ข้าพเจ้าแค้นย้มออกมากด้วยความขมขื่น

“อา! ท่านช่างกล้าหาญสมควรเป็นทหารเอกจริง ท่าน มีความพอใจ อยู่หรือที่ตกมาอยู่ที่นี่ เขาพูดเรื่อย ๆ

“ถ้าข้าพเจ้า มี สิทธิ จะไปไหน ก็ไปได้ เหมือนท่าน ข้าพเจ้าก็พอใจ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะตกไปอยู่ยังสวาทใด ๆ ก็ตาม”

“แต่ - ท่านผู้กล้าหาญ ถ้าท่านรับปากไว้ว่า หนึ่ง ท่าน จะช่วยทำธุระ ของเราทั้งสองให้คำปฏิญาณแก่ฉันว่า จะไม่พยายามหนี ท่าน ก็ มี สิทธิ ได้ ทั่วไปใน เรือ ลำนี้”

“ท่านคือใคร” ข้าพเจ้าถามถึงนามของเขา

“ก็ท่านละ” เขากลยย้อนถามข้าง

“ข้าพเจ้าชื่อทนายกา ซาติทนาย” ข้าพเจ้ากล่าวว่า

“ฉันชื่อ คาทีโอ ลูเป็ล เป็นเล็อกกริก

ผสมคอซิกา ไม่ใช่โปรตุเกส แต่ฉันว่าท่านไม่ใช่ชื่อทนายกา แลเป็นทนาย” พลังเขาก็หัวเราะขึ้นก้องห้อง “ฉันจำท่านได้”

เขาพูดต่อ “ท่านเป็นไทยต่างหาก ท่าน ชื่อนายหมู่ขวัญทหารกาย นายของท่าน ขอขมท่านให้ ชำ นายทหารญวนคนหนึ่งตาย

และท่านเองก็ไม่รู้ ถึงคนอื่น ๆ ก็ไม่รู้ว่า
เป็นอุบาย แล้วแกล้งส่งท่านเนรเทศเข้า
มาในเมืองทวาย เพื่อให้สืบราชการลับ”

“หยุด! หยุด!!” ข้าพเจ้าร้องพลาง
เอามือยกขึ้นห้ามเป็นเชิงขึงคิ้วย “ท่านอย่า
พูดเรื่องนี้อีกต่อไป ท่านไม่ควรจะเอา
การเมืองมาเป็นเครื่องสมานไมตรีกัน จะ
ขัดใจกันเปล่า ๆ”

“อย่าโกรธฉันเลยท่านผู้กล้าหาญ” เขา
พูดพลางหัวเราะพลาง แล้วเอามือคลำยาค
แปลกหน้า “แต่ท่านชกต่อยฉันเสียจนยับ
เยินเช่นนั้น ฉันก็ยังไม่คิดจะคิดใจโกรธเคือง
ท่านเลย ฉันก็ถือเครื่องมือของเจ้าแผ่นดิน
รวมผู้คนหนึ่งเหมือนกัน อันยทกลซึ่งต่าง
มีหน้าที่อย่างเช่นเดียวกัน ย่อมพอจะรู้จัก
ทางดำเนินของกันและกันอยู่ได้ก็ ท่านไม่
รู้หรือว่ากิตติศัพท์ความกล้าหาญของท่าน ได้
แผ่ส่วนไปทั่วทุกทิศแล้ว ฉันขอยืนยันว่า
ท่านเป็นคนโปรกที่สุก ของ ท่าน ออกพระราช
มานู ท่านอย่าปรีเสอเลย”

“ถ้าข้าพเจ้ารับว่าใช่ ท่าน จะ มีความ
ประสงค์อย่างไรต่อไปอีก”

“เปล่า ๆ ฉันไม่ไ้คิดงใจจะนำท่านมา
เพื่อสอยความรู้ ในหน้าที่ของผู้ สืบราชการลับ
อันสำหรับการณ์ ก็ คือ เราต้องการ จะผูกความ

ไมตรีในกิจธุระบางอย่างของเราเท่านั้น”

“กิจธุระของท่านคืออะไร”

“คือการครอบครองเรือลำนแม่ผู้เดียว”

“อ้อ ท่านไม่ใช่เป็นเจ้า ของ เรือ คอก
หรือ”

“ในนามของฉันก็เป็นอยู่บ้าง”

“หมายความว่าท่านไม่ใช่ นายเรือ”

“ฉันเป็นที่สอง”

“แล้วมันเกี่ยว ถึง จูระ ะไร ของข้าพเจ้า
ด้วย”

“เกี่ยว ด้วยความอิศรภาพ ของ ท่านเอง
ท่านผู้กล้าหาญ คือถ้าท่านจะร่วมมือกับ
นายเรือของเรา โดยวิธีทำพินคายกับเขา
ตัวต่อตัว ซึ่งท่านจะต้องเป็นผู้พาลหาเหตุ
กับเขา ให้เป็นการวิวาทไต่ ท่านจะได้รับ
ผลคอยแทนสองประการ คือหนึ่งจะอยู่หรือ
จะไปจากถิ่นนี้ก็ได้ โดย ข้าพเจ้า จะ ความริบ
ตามสั่งให้ตามพอใจ สองทรัพย์สินสมบัติใน
เรือลำนแม่อยู่ประมาณ ๕ แสนเหรียญ ท่านจะ
ไต่ รัย เป็น ของ ขวัญ ๒๕ เปอร์เซนต์ ซึ่ง
ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านจะต้องไต่รับความชัยชนะ
เป็นแน่นอน”

“ถ้าข้าพเจ้าจะปรีเสอล่ะ”

“ท่าน ก็ คง จะ สมัค เกิด เข้า สู่ หน ทาง
อันตราย”

“ข้าพเจ้าไม่เคยฆ่าใครง่าย ๆ เมื่อไม่มีเหตุผลเพียงพอ”

“ก็ฉันบอกท่านอยู่เดี๋ยวนี้ว่า เพื่อความอิสระของท่าน และบ้านนี้ที่เรากำลังเป็นส่วนแบ่งนั้นอย่างไร ไม่ใช่เป็นเหตุผลอีกหรือ”

“ก็เมื่อท่านพอใจจะฆ่าแกงกัน ทำไมจึงไม่ทำการกันเอง จะให้ข้าพเจ้าเป็นคนฆ่าเขาทำไม”

“การต่อสู้กันอย่างยุติธรรม ไม่เป็นทางทหารของคนที่ทั่วไป ท่านก็ยอมรับรู้ อยู่แล้ว อันที่เราเป็นคนกดขี่คนอื่นด้วยกัน จะฆ่ากันเอง ธรรมดาฉันเป็นของไม่ใช่จะเหมาะอยู่ หรือท่านรังเกียจในอัตราบ้านนี้ว่าน้อยไป เอ้า, ข้าพเจ้าเพิ่มให้อีก ๕ เปอร์เซ็นต์ รวมเป็น ๓๐ งาม พอใช้ อยู่แล้ว”

“ท่านอย่าพูด ถึงเรื่อง เงินสินบลให้รัก หุ่นย่อยเลย ข้าพเจ้ารำคาญนัก ถ้าท่านไม่เลิกทั้งใจจะประมาทข้าพเจ้าแล้ว ก็จงระมัดระวังไว้ก่อน ข้าพเจ้าอยากพูดว่าถ้าไม่ฆ่ากันเสียเลยมันจะมีค่ากว่าหรือ”

“แต่ฉันต้องการอำนาจ แลโลกทรัพย์สินในเวลานี้ ซึ่งมีทั้งวิญญาณแล้วก็ต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิต”

“คาทอลิ ข้าพเจ้า ขอ บอก กับ ท่าน ว่า

ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะมีกับท่านด้วย ในการชั่วร้ายเช่นนั้น เพราะข้าพเจ้ายังรู้จักว่า เกียรติยศ ของข้าพเจ้า เป็นอย่างไร” ข้าพเจ้าจึงตัดบท ท้ายออก รู้สึกรำคาญใจ

“แปลความว่า ท่านจะยินดีแสดงกิริยากับชาวทะเลกระนั้นหรือ” เขาเซะโงกหน้าถามด้วยสีหน้าอันหม่นม่าน

“ข้าพเจ้าบอก กับ ท่าน ก็ ครัง แล้ว ว่า ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ว่าความกลัวว่าเป็นอย่างไร” ข้าพเจ้าหัวเราะลั่นเพราะขบขันใจ

“นี่ เป็นคำสุดท้ายของท่านหรือ” เขาร้องเสียงลั่นเพราะเกิดโทษะ “อา! ภายหลังท่านรู้สึกเสียใจกระมัง” เขายึดตัวขึ้นถอนไถยาว

“ฟัง, คาทอลิ ท่านอย่าพึ่งเข้าใจผิดไปมากนัก อันนิสัยชายชาติทหารเช่นข้าพเจ้านี้ ถ้าจะลงมือ ทำการ สิ่งใด ก็ต้อง ย่อม จะ ระคนไป ด้วย เกียรติยศ หวังชื่อเสียงให้เป็นเกียรติยศของชนทั่วไป ไม่มีนิสัยสันดานพาลละโมภ เหมือน กิริยาของสัตว์ร้าย ซึ่งเห็นโคแค่ฝ่ายเดียวเป็นประมาท อันชีวิตร มนุษย์ แล สัตว์โคเรณ จะได้ ฆ่าเล่นได้ด้วยใจเย็น ส่วนท่านสิหาได้มีนิสัยถึงเช่น ข้าพเจ้าไม่ ไยเล่า จะมามัด คอ ล้อ คอ

เตียงกัน ซึ่งโดยท่านถืออำนาจมาก และ
จะใช้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือ ข้าพเจ้าเกรง
ว่าท่านหวังไว้นั้น มันจะผิดไปเสียแล้ว
เอาเด็กเมื่อจะเกิดเป็นภียอย่างใด แก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็จะขอรับไว้ด้วยความภาคภูมิใจ ที่
ไม่ได้ร่วมมือ กระทำ ความ สกปรก พร้อม กับ
ท่าน ให้มือของข้าพเจ้าเยือนโลหิตอันแสน
จะน่าอับอายคนนั้นด้วย”

“ก็แล้วฉันขอใจ ฉันได้ตั้งใจ คอยรับ
ท่าน เท่ากับ เป็นสหาย คนหนึ่ง และ ก็ได้
พยายาม ที่จะลืมเหตุการณ์ ที่ ท่านได้ กระทำ
แก่ฉันอย่างสาหัสเมื่อคืนวานนี้ แต่ท่านก็
ยังเป็นคนที่ถือคติไม่ยอมจะรับมือกับฉัน เพราะ
ความถูกต้อง ข้า เอาจึงเมื่อท่านพอใจจะเป็น
สัตว์ก็ถือว่าเป็นมิตร ก็จะเป็นไปได้ ข้าพเจ้า
ขอปฏิญาณว่า เมื่อท่านต้องการก่อกรรม
มันก็ย่อมจะต้องมีเวรสนองเป็นธรรมดา ท่าน
จงเตรียมตัวไว้ เพื่อคอยผลบุญกับชาวทะเล
เด็ก ที่ว่าสวัสดิ์ ท่านผู้กล้าหาญ” เขา
ลุก ขึ้น กับ ตัว ทำความเคารพ เป็น เจริญ เยาว
แล้วก็ออกไป

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้เห็นท่าทางของเขา
ว่า เขางาน เอาการ และได้ยิน ถ้อยคำ ชูเชิญ
อย่างจริงจังถึงเพียงนั้น ข้าพเจ้าก็หวังลึก
หวนหวนก่อนจะนอนหลับเสียใจไม่ สบาย

ย่อมมีอยู่ว่า “ถึงที่ตายก็จะต้องวายชีวิตก
ไม่ถึงขนาดแล้วชีวิตจะไม่ปลื้มสุข”

“ไหน ๆ อ้ายผู้ร้าย อยู่ไหน” เป็น
สำเนียง หัว ๆ ของ คน ๆ หนึ่ง ซึ่ง พกอยู่ที่
ภายนอกประตู “มัน ถูกขัง อยู่ไหน หรือ”
ทันใดนั้นประตูห้องก็ถูกเปิดผางออกทันที

“อา! คาทีโอ ที่รัก แก่ได้ปฏิบัติหน้าที่
ของแก เรียบร้อย ดีมาก” บุรุษ ผู้ หนึ่ง ใน
หมู่ชนชาติโปรตุเกสตั้งเกือบสิบคน ซึ่งยืน
มองข้าพเจ้าอยู่ที่ประตูได้ พก ออก มา กัง
คล้ายกับเสื้อคลุม

เขา ผู้ นั้น มีอายุอยู่ในวัยหนุ่มกลางคน ตก
แต่งร่างกาย เป็นพิเศษ ยิ่ง กว่า คน ทั้งหลาย
ใส่เสื้อแพรพริ้วทึม ยาว คลุม คาค เข็มขัด
นอกเสื้อและเหน็บมีด คัดผมบั้นท้ายผู้นั้น
สีแดงโดยรอบศีรษะ สวมรองเท้าแผ่นหนัง
แถบ ๆ เพียงข้อเท้า แต่หน้าเสื้อมีเข็มขัดคล้าย
เหมือนคนนอนโรค ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจเอาเอง
ว่าเขาคงจะเป็นนายเรือเย่คนำด่าน จึงรีบ
ชิงตักเขาขึ้นก่อนว่า

“ท่าน สุ หรั่ง ท่านไม่ มี อำนาจ ตาม
กฎหมายระหว่างประเทศ ที่ จะมา ยึด เขา
เราไว้ ใน เรือ ของท่าน ใน ด่าน เป็นเขต
อย่างใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะ เรา เป็น คนต่าง
ประเทศ”

“แต่เจ้าก็ได้ฆ่าลูกเรือของเราเสียถึง ๓๒ คน พิจารไปคนหนึ่ง กฎหมายอะไรที่จะคุ้มครองเจ้าได้ ให้บอกมา” เขายืนเท้าเสวยยื่นข้อหา

“เรากระทำมาตกรรมคนของท่าน ก็จริงอยู่ แต่ที่เราผิดไป ก็เพราะไม่มีความประสงค์ที่จะใคร่เห็นความทารุณโหดร้ายของบุคคลผู้พยายามล้างผลาญลัทธินิยมอันเกี่ยวกับพระศาสนาของเรา” ข้าพเจ้าตอบแก้เถียง

“แต่เจ้าก็ต้องรู้ว่า ยักันความพยายามไต่ยังเกิดขึ้นแล้ว เจ้าจะว่าอย่างไร” เขาพูดเรื่อย ๆ

“ข้าพเจ้าไม่ขัดขวาง ในการกระทำเพื่อตอบแทนของพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ในการที่ได้ตกมาอยู่ในที่นี้ ก็ไม่ได้มีความผิดหรือกรรมพ้ออยู่แล้ว”

“ไม่จริง, ท่านกียัน” คาทิโฮร้องแซงขึ้น “พวกเราไป ถูกฆ่าตาย เหมือนลูกแกะ ที่หลงทางพลัดเข้าไปอยู่ในฝูงสุนัขบ้า มันไม่มีความปรานีเราเลย”

“กียัน มีชีวิตที่เหลือมาได้ ก็เพราะการทนทั้งนั้น” เจ้านายเรือพูดต่อ “ซึ่งทุกคนได้มี อาการ เข้มบอวย มาด้วยกันทั้งนั้น นี่หรือเป็นความผิดหรือกรรมสำหรับพวกเจ้า”

“ข้อนั้นข้าพเจ้าไม่เถียง เป็นแต่ข้าพเจ้าอยากให้นายสุทนต์เอาใจของท่านมาครองดูบ้าง ว่าถ้าท่านเป็นอย่างพวกเรา ได้ไปถูกความเกลียดแค้นต่าง ๆ นา ๆ จากคนทำพวกหนึ่งจำพวกใด ก็ตาม และเหตุอันใด ลามลามไป เพื่อหมิ่นสาบศาสนาด้วยแล้ว ท่านจะคิดเห็นเป็นอย่างไร” ข้าพเจ้าตะเบ็งเสียงเถียงกับวิธีสักอองกระเคื่องขึ้นมาอย่างแล้ว

“กฎหมายย่อมต้องเป็นกฎหมาย ใครผิดใครถูก ก็ ต้อง ว่ากล่าวกันไป ตาม กระบิลเมือง-” เจ้านายเรือเอาช้างเข้าดู

“แต่ - ข้าพเจ้า ถูก ยั่ว” ข้าพเจ้าตะโกนขึ้น

“เคียว อย่าฟังเถียง” เจ้านายเรือว่า ยกมือขึ้นห้าม “นั่นเจ้าคิดสินเอาเองจนเกินไปกว่าเหตุผลที่ควรผู้คิดจะได้ยิน ฉะนั้นในหน้าที่ของข้าผู้ปกครองคนจำพวกนี้” เขาชี้ที่หมื่นคน “ซึ่งเจ้าได้เป็นผู้ว่าพัน้องของเขา เจ้าต้องพิจารณาด้วยตัวเอง ว่า จะใช้ โทษให้แกเขาอย่างไร”

“บทยัญญัตติของชาวทะเล” อ้ายพวกกระหายเลือดทั้งหมด พวกกันร้องขึ้น เป็นเสียงเคียว พร้อมกัยคาทิโฮลเบ๊ส พอได้ยินดังนั้น ข้าพเจ้าก็ขยับกางเกงทันที แล ดอยหลังให้ติดฝาไว้ พลงกัฟุด

ว่า “ท่านสุหรั่ง, ข้าพเจ้าเป็นชาติทวาย ท่านต้องส่งเราไปยังเจ้าหน่อกษัตริย์เมืองนั้น เพื่อเขาจะได้ใช้คุณูปการความควรแก่ไทยนานไทย ซึ่งท่านจะมาปลุกศรัทธาเคียดขี้ความเขาโดยพลการตนเองเช่นนี้ไม่ได้”

“อ้ายโกทก, เช็งเป็นคนไทยต่างหาก”
 คาทิลโอ ซุหน่าข้าพเจ้ายินยอม

“โอ- ข้าเสียใจ ทางเค็นเรือของเราได้ทิ้งเข็ม จะไปยังเมืองหามาเก่าเสียแล้ว”
 เจ้านายเรือว่า

“อย่าขอม” อ้ายพวกลูกเรือพากันร้องขึ้นอีก

“ถึงท่านจะไปไหนก็ตาม ข้าพเจ้าเชื่อ ว่าท่านเป็นสุภาพบุรุษ” ข้าพเจ้าว่า

“สุภาพบุรุษหรือ อยากเห็นความยุติธรรมหรือ” เจ้านายเรือแสร้งยิ้มถาม แล้วก็หันหน้าไปทางลูกเรือและมีขี้น้ำว่า “เร็ว, ร็ว เอาควมันออกไปข้างนอก”

พอขาดคำ อ้ายกางเขรวาดก ๔ คน ก็โผนเข้ามาหาข้าพเจ้าทันที จริงอยู่สำหรับข้าพเจ้าได้เคยผจญภัยมาแล้ว จนยังไม่ถนัดครั้ง แต่ครั้งใดจะมาขี้น้ำขึ้นนมจนถึงคราวนี้ ก็หาไม่ อันการที่จะรอกผมอยู่ใกล้ๆ ไปได้ อย่างลอบย่นวนนั้น มันเป็นการเกินความสามารถของทเวระคาไปเสียอีก อย่างนี้

ประสาจะว่าเป็นคนๆ อย่างข้าพเจ้าน้อยเลย ชั่งขึ้นแก้ตัวรู้สึกเท่าปลายเข็ม ก็หาทั้งยาก สักครู่ได้เก็บขี้น้ำไปเสียหมดสิ้น แต่ใช้การที่ นายหมู่ขวัญ จะยอมยกค้อมีออกคืนให้ สักครู่ก็ไปพลาแกงเล่น อย่างกับขี้น้ำหมดนั้น ก็เป็นการนำอัครจริยเกินไป อยู่สักหน่อยเหมือนกัน ข้าพเจ้าเป็นไม่วางใจเป็นอันขาด ผิดถูกอย่างไร ก็แสดงวิชาตามสมควรให้ เห็นประจักษ์แก่ตาเจ้าสุหรั่ง ข้าเลือกเสียข้างดำภายหลัง เมื่อเพลิงพลาลงไป ประการใดก็แล้วแต่การเกิด

เพราะฉะนั้น, เมื่อเจ้าคนหนึ่งใน ๔ มนุษย์ที่กำลังกางมือเข้ามาในท่าล้อมจับได้ ยืนหน้า แผลมออกมาเกินกว่าเพื่อน จึงได้วัลล่าแข็งของข้าพเจ้าฟาดโผนเข้าที่หน้าอย่างโอชาวรส ล้มแผลวกระเด็นไปเหมือนกับใบไม้ร่วง โลหิตไหลออกทั้งมูกและปากฟอดๆ

“เข้าไปอีก ๒ คน” เจ้านายเรือร้องสั่ง ทั้ง ๕ คนเรียงเข้ามาอีก แต่ที่หน้าซัดเสียแล้ว มีอ้ายขี้น้ำมากกว่าคนๆ หนึ่ง โผนตัวเข้ามาจะทุ่มข้าพเจ้าเอาคอๆ แต่ก็ต้องกระเด็นออกไปเพราะกำลังแห่งหมัดทวายทั้งสอง ชนิดหลุนมาน แยก แทน กัน กระแทกลงกับพื้น พียง เขา มีชื่อคำ คาง อยู่

น้อย ไม่ยักลุกขึ้นมาอีก ทันทีถึง ๔ คน
มันปรากฏเข้ามามีอย่างซื่อๆ อ้ายคนหนึ่ง
เข้าข้างหน้า ข้าพเจ้าอปลายเท้า ระวัง ยศ
ออก แต่มันหลบต่ำลง มา เลย พลาด
ไปถูกเอาคอ หอย เข้า เสียง ร้อง ทิ้ง ออก
ล้มลงบิคว์เอียงๆ ออก รู้สึก เวทนา เหลือ
เกิน เจ้าคนที่เข้าข้างขวา พอถึง ตัว ก็
พุ่งหมักคอยข้าพเจ้าทันที ข้าพเจ้า ชัก กาย
รับ เลยเบี่ยงตัว เลี้ยว หน้า พลิ้ว มัน
ค้อยฝ่าเข้าเปรี้ยงใหญ่ มันชักไปสยค้อย
ร่อยๆ แลค่าลั่น ทันทีเจ้าคนข้างซ้ายอีก ๒
คนได้ช่องก็เข้ากอดขาข้าพเจ้าไว้แน่น หาย
ไปแทบไม่ออก ข้าพเจ้าเห็นดำระไม่ได้ก้าว
จึงต้องใช้วิธีตะพายแหกช่อง คือต้องกระ
ยานลงไปให้คนละที่ ๒ ที่เลือกโทรมหน้าหลัง
หนีออกไปเอง.

“เอาชีพวกเร” คาทิโอร้องขึ้น

“คาทิโอ, ข้าพเจ้าได้ไว้ ชีวิตรันทมนาน
ครึ่งหนึ่งแล้วนา” ข้าพเจ้าร้องประกาศ

“ไม่เข้าใจ” มันว่า แล้วหันไปทาง
ลูกน้อง “ทั้งหมดเข้ามาลงมือพร้อม กับ
ฉัน” พอคำสั่งหลุดออกจาก ปาก คาทิโอ
เจ้าลูกสมุนต่างๆ ก็พากันวิ่ง หลุนๆ เข้า มา
จนเกือบจะเต็มห้อง ซึ่งลั่นแล้วแต่ มี รูป
ร่างไม่ผิดกับเข้าไปลักคนเคยว มัน พา กัน

แสบขี้มึนในภักษาทหารที่ระเขียบอแย่ง กัน เล่น
อย่างสนุก

“ซูเร” คาทิโอร้องขึ้นเป็นสัญญาณ
แล้วก็กระโดดเข้าประล้าข้อ กับ ข้าพเจ้า ทันที
ฝ่ายเจ้าสุนักซ้ายก็พุ่งก็เข้ากลุ่มมุ่มเล่นงาน
ข้าพเจ้าทั้งหน้าหลังเป็นพลวนอย่างเหมือน กัน

ข้าพเจ้าต้องใช้ทั้งค้อย ดอง ทูย เคาะ เคาะ
และเหินยถึยทุกๆ ทำในเชิงมวย แต่ มัน
จะได้ยินระย้อยตอร์สชาติอื่นเผ็ดร้อนนั้นๆ ก็ทำ
ไม่ ตั้งหน้าระ พยายาม จับ ข้าพเจ้าให้ ได้
ถ้ายเคียว อันสำนึก ที่อยู่ใน ห้อง ทั้งหมด
ทั่วทุกซอกแลทุกมุม ก็กลาย เป็น สนาม
มวยเถื่อน ซึ่งในโลกนี้ ยังไม่ มีใครได้เคย
จักให้ มีขึ้น ฟันห้องแลฝ่าผองแทบจะ พัง
ทลายลงเพราะความกระตือรือร้นอยู่โครม
คราม บรรดา มึงหมอนที่นอน เคียง ก็
ก็นำเอามาใช้เป็นอาวุธเข้า สับระยทุย ยุทธนา
การกันๆ ไม่ผิดกับคนบ้า แต่เป็นอยู่อย่าง
นี้ไม่ใช่เป็นเวลาแต่เพียงนึกเหนื่อย พวกมัน
ก็ยั้งหาจับข้าพเจ้าได้ ไม่ ดังรอยล้มที่ข้าพเจ้า
เสียหลักเอาหลังลงไปไว้กับพื้นห้อง แต่พวก
มันก็ไม่มีความเข้ามาอีก คราวที่ ข้าพเจ้าได้ จน
สักครั้งเดียว ทุกๆ ครั้งที่มีมัน พา กันโถม
เข้ามา ก็ได้รับความเจ็บปวดอย่างปางตาย
กลับหน้าไปทุกคน การแสดง ฝีมือ มวย

ประชิดกับสัตว์มาแล้วแต่ครั้งใด จะไต่ซอก
กำลังและความคึกจน รอย ตัว หรือใช้ ขวี่วะ
ให้ ถึงหักหาญเหมือนครั้งนั้นก็ไม่ทำ ทุกๆ
ครั้งองค์ข้าพเจ้าจะหรือค่อย จะไต่ซอก
ยังข้อลำทำแต่พอเป็น พิช ก็ไม่ได้ มี ผละ
เพียงใด ก็ปล่อยไปจนสุดแรงเลิกที่เคียว
เป็นท่าวนขึ้นในขณะ ที่ ข้าพเจ้า รีย อ้าย คน หิว
หยิกเป็นเชิงคนหนึ่งยกขึ้น ท่ม ลงไปใน พวก
ของมัน เจ้าคาทิโอก็ลึงออก วิ่งไป นอก
ห้อง และตะโกนกับข้าพเจ้าว่า

“ ออก มา ข้าง นอก เถอะ ข้าง ใน
แค่นัก ”

“ ก็ไต่คาทิโอ ”

ข้าพเจ้าร้องตอบแล้วก็เผลอข้ามฮ้าย คน ที่
กำลังนอน รุกอยู่อย่างระเนระนาดนั้นออกไป

“ ไปบอกกลาสีให้มา ทั้งหมด ” เจ้า

นายเรือส่งลูกน้องคนหนึ่ง “ เอา เหลือไว้
แต่คนประจำการจริง ๆ เท่านั้น อ้าย คน นั้น
มีอาวุธรอบตัว ” มันหันมาคำรามกับข้าพเจ้า

ไม่ช้าทั้งหน้าหลังข้าพเจ้าก็ เค็มไป ด้วย
สัตว์อันมีรูปเป็นมหายักษ์ถึง ๓๐ คน จะเข้า
มาทำการจับข้าพเจ้า ออกจากห้องไปการคลุม
บอนก็บังเกิดขึ้นทั่วไปทั้งปากเรือ ข้าพเจ้า
ไต่ โถภาศพ้อมันเพื่อซอก ค่อย เล่น ตาม ชอบ
ใจ โดยประเดี๋ยว ๆ ข้าพเจ้าวิ่งไป ทาง หิว

เรือ แล้วก็กลับย้ายไปทางท้ายเรือ กลาง
ลำเหล่านี้อย่างหลายสิบครั้ง ซึ่งในที่สุดของ
การนี้ ข้าพเจ้าไม่มีอาการเจ็บ บ่อย อะไรเลย
แม้แต่ปลายเล็บของสัตว์ซ่อน เว้นแต่เลือด
อย่างของทวายซึ่งข้าพเจ้ากำลังสรวมอยู่ เเท่า
นั้น ที่ขาคว้นไปล้นโดยสุกความ สามารถ
ที่จะรักษาเอาไว้ได้.

ครั้นข้าพเจ้าเห็นว่าการลงโทษชนผู้ มั่น
ใจในทวิศคึกมีขอบ พอ ควร แก่ การ แล้ว ก็
แกล้งทำเป็นอ้อมมือเสีย โดยเข้คช่องให้
พวกมันพากันเข้ารวมจับ ยี่ นั้น ไม่ว่า
นาย ว่า บ่าว ต่าง ๆ ไต่ เข้า คร่อม ซี่ ท้าย เอา
ข้าพเจ้าไว้จนแทบจะหายใจไม่ออก ช่วย กัน
มัดข้าพเจ้าเป็นจำลัดห้วน คล้ายกับจับหมู
วัด ซึ่งข้าพเจ้านอนนั้นกอดหัวเราะถึง ความ
มีชัยของมันไม่ได้

“ เอาชี - ขยมิญญัตติของชาวทะเล คา
ทิโอ ” เจ้านายเรือมการ

“ ประเดี๋ยวก่อนมาไว้ใน เราอยาก
พกระไรกับเชลยของเราสักหน่อยก่อน ” เขา
ว่าแล้วก็เดินเข้ามาหาข้าพเจ้า แลเอามือ
ซ้อนลูกค้ำงข้าพเจ้าให้หน้า แขนงขึ้น แล พก
สำคัญว่า “ เห็นไหม ว่าในที่สุด ท่าน
ก็ไต่พ้นจากอำนาจของเราไป ”

“ ก็ข้าพเจ้าเองหรือ ว่าข้าพเจ้าแพ้ ”

ไป ขำต้องการจะแสดงความสามารถของ
ข้าแผ่นดินต่างหาก” แล้วข้าพเจ้าก็หัวเราะ

“จะยอมเป็นพวกเคี้ยวกันไหม” คาทิ
โถมล้มลงมาระชิบที่ข้างหัวข้าพเจ้า

“บอกว่าเป็นอะไรนะ” ข้าพเจ้า
ควาก

“มันอยากคายกระมัง” เจ้านายเรือ
พาข้อพอกขึ้นลอยๆ “เร็วๆ เข้า เถอะ คา
ทิโอ” เขามันไปกัดการเคี้ยว

“ขอถามอีกคำสหายที่รัก ว่าไม่รัก
ชีวิตหรือ” คาทิโอจึงหันเร้าอีก

“เอ... อ้ายคน... เคี้ยวพ่อ ก็แยก
ความลับให้แค้นคนออก” ข้าพเจ้าว่า

“ความลับอะไร” เจ้านายเรือหันขวับ
มาถามทันที

“เปล่าๆ” คาทิโอจึงทอย
พลัน ก็ถูก เขา ข้าพเจ้าไป ทางท้าย เรือ

บรรดาคนเรือต่างก็พากันไปทำ แคม ทาง ขวา
ขึ้นกว่านั้นเอาปืนไม้ ซึ่ง เสี่ยง อยู่ ที่ ข้าง ๆ เรือ

อันหนึ่งออกมา มันเป็นไม้ชนิดหนึ่งซึ่งตาม
ธรรมดาของเรือสินค้าทั่วไป ต้อง มี ไว้ สำหรับ

ยิงของหนัก ๆ ที่ไม่เอาจะยกขึ้นได้ด้วยกำลัง
คน ในท่ามกลางไม้ ยืนจันในสมัยปัจจุบัน มัน

ก็แข็งแรงกว่าข้าพเจ้าผู้ถูกด้วยเชือก พรวน เส้น
ไม้สู่ระโตนก็ รัศตรง ยัน เอวไว้ ทาง หน้า

อย่างแน่นแข็งทอทางเชือกไปประมาณ๒๓แวน
ผูกเข้ากับปลายไม้ นั้น แล้วก็แก้ มัด ที่ มอ

แล้วเข้าข้าพเจ้าออก พลังก็หัน หมุน รอก
กว่านั้นให้ปลายปืนไม้ ยื่นออกไปนอกแคมเรือ

ซึ่งตัวข้าพเจ้าก็ ต้อง ห้อย ออกไป แกว่ง กวัก
อยู่โคงเคงยัง กลาง ทะเล โขบ ต้อง นอน

หงายชูศีรษะไว้ด้วยความอัน แสน จะ ลำบาก
ยิ่ง ท่านทั้งหลายผู้ พังคางจะ นึก เห็น เป็น

ภาพใด ก็แล้วมิใช่หรือว่า อัน การ ที่ ถูก
แขวนนอนหงายอยู่ยังกลางทะเล นั้น มัน

เป็นนิพาทที่น่า ทักน่าเพียงใดสำหรับผู้ที่ ถูก แต่
ถ้า เป็น ผู้ ถูก แขวน ก็ไม่ ต้อง สงสัย ว่า

จะไม่เป็นทุกข์ขามบ่เสียเลยมิใช่หรือ แต่
ก็จะกระทำอย่างใดได้เล่า ข้าพเจ้ายอมพลี

ชีวิตตนแก่เพื่อเห็นแก่เกียรติยศ ไม่ยอม
สมาคมกับการทุจริต ถ้า และ ข้าพเจ้า จะ

ต้องตายเสียเพราะอาชญากรรมทำของสัตว์ด้วย
ประการฉะนี้ถ้าเขาเลิก ข้าพเจ้า หารู้ สัก

สักตั้งเสถียรทอหวนไหม
นั้นและคือวิธีทรมาน อัน เป็นไป เพื่อ ความ

อาชญากรรมของชนชาติโปรตุเกสในท้อง
ทะเลหลวงเมื่อครั้งกระโน้น เขามักจะ ชอบ

ตั้งกฎหมายเออเงินใน ศาล เคีย เพื่อบังคับ
ความให้เป็นไปตาม ความ พอใจ ซึ่ง แล้ว

แต่โทษานุโทษของผู้ที่เป็นจำเลยจะไต่รับ นั้น

มีอาการต่าง ๆ กันไม่เป็นยุติ ตามที่ไต่ขึ้น
มาจากผู้เล่า ก็มีบ้าง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้
เห็นเอง เช่นนำเอาตัวนักโทษขึ้นไปผูกติด
ไว้กับยอกเสากระโคงในเวลาท้องทะเลเป็นมร
สมก็มี ใช้ครึ่งแขนขาให้เป็น เปราะ ๆ แล้ว
เขี่ยติดเข้ากับ ผืนใบ เรือ ซึ่ง กำลัง ทาง อยู่ใน
เวลาฝนตกและสุนัขยากคนองก็มี ซึ่ง มัน
ลั่นแล้วแต่เป็นการนำหาวาเลี้ยว ไม่เป็น
ของน้ำระควรรพควรรเห็น ทั้ง นั้น แต่ ฝ่าย
มันผู้มีตาแลใจอันเคย ชื่น ต่อ สิ่ง ที่ โทษ ร้าย
ทวธมาแล้วนับ ตั้ง เรือน ร้อย ๆ จึง กลัย
เห็นไปว่าเป็นของที่น่า สนุก สนาน ต่าง ๆ
พากันมายืนดูข้าพเจ้าอยู่จนเต็มแคมเรือ ทั้ง
เด็กและผู้ใหญ่ชายหญิง ลางคนก็ยิ้ม เหยาะ
และถ่มเซฟะลงมา ลางคนก็ร้องคำแล ชู
กำย่นส่งมาทางข้าพเจ้า ซึ่งมัน ทก ๆ คน
มีความประสงค์จะดูเงอเงอหนึ่ง ข้าพเจ้าได้
ทั้งนั้น

ครู่หนึ่งก็มีคน ๆ หนึ่ง นำ เอา ชีโครงโค
ซึ่งโคเงอเอาเนื้อไปสิ้นแล้วมาโยนทิ้ง ลงไป
ในทะเลข้าง ๆ กับตัวข้าพเจ้าห้อยอยู่ เป็น
ระยะ ๆ นาน ๆ ขึ้นหนึ่งเรื่อยไป ทั้ง นี้ระ ด้วย
เพราะเหตุผลเป็นประการใดของมันก็หาทราบ
ไม่ เมื่อโครูงกระดกโคโคไถ่หล่น ลงไปใน
ทะเลเป็นชั้นที่ ๔ ก็พอที่พวก มัน บน แคม

เรือ ต่างพากันโห่ร้องขึ้นองออด และ ชี
ไม่ ชมิ่อไปทันๆ ขณะนั้นข้าพเจ้าก็ไต่ ขึ้น
เสียงทพพ่นน้ำซ่า ๆ เหมือนลูกกลิ้ง กำลัง
กระทยกันถี่ ๆ ลูกไฟ นึก สงสัยใน กิริยา
ของพวกมันจึงแหงนหน้ากลยลงไปก็ ทะเล
ก็ประสยกับกลยอันร้ายกาจทันที ณะ ที่ พน
น้ำอันเป็นสี่เหลี่ยมคล้าย แล กำลัง มวน มน
อยู่อย่างชู้ชานัน ได้ มีปลาคลาตาม ตัว หนึ่ง
รูปร่างใหญ่โตจนคึกใจ กำลังโยกทาง วาง
ว่ายแหวกทะเลลือกคลันแข่งเข้าคู่มากับข้างเรือ
นับคาสีแดงเหมือนถ่านไฟของมันเพิ่งร้อง จี๊
อยู่ที่ตัวข้าพเจ้า ซึ่งตัวมัน คง จะ เข้าใจ ว่า
เป็นอาหาร จึงสำแดงถ้ำทางรำเรึง ผุด คำ
พ่นน้ำว่ายตามมาด้วยความปราโมทย์ใจ ถ้า
และว่าอัยยปลาร้ายเจ้ากรรมตัวนั้น มีอาการ
กระหายหิวโหย ก็ไม่ต้องสงสัยว่า มัน
จะต้องพยายามกระ โดกขึ้นมา คาบ เอา กลาง
ตัวข้าพเจ้าทันที เพราะเหตุว่าตัวของข้าพเจ้า
นั้นกำลังห้อยอยู่ห่างจากระดับน้ำในราว สัก ๒
แขนเศษ ๆ เท่านั้น ซึ่ง มันไม่ เกิน ความ
สามารถของปลาคลาตามทั่วไปเลย

แต่พอนึกเท่านั้น ยังไม่ทันจะงัดออก
ก็เลย เจ้าพณหน้าเดิมก็กระ โดกขึ้นมาจาก
ทะเลจริง ๆ เพราะตามธรรมชาติของเรือ
ซึ่งกำลังแล่นอยู่ในท้องพระมหาสมุทรย่อมไม่

มีสภาพที่ระเนนแวน้อยก็ให้เสมอไป ทั้ง
เช่นกับขยทยานอื่น ๆ ฝ่ายทางยก การโคลง
เคลงก็ คีโณ เอน ชื่น ๆ ลง ๆ ใน ลำเรือ ก็ คี
ย้อมระมีระยสูง ๆ คำ ๆ อยู่เสมอไป ทั่ว
อำนาจแห่งธรรมชาติของลูกกลืน ซึ่งแล้ว
แต่มีนระยทหนนเรือชนจนหัวเรือชี้ฟ้า หรือ
มวนลงไปจนคุเป็นเหว และ หัวเรือ ก็ ยก
ตามลงไปจนท้ายโค้ง เป็นอยู่ดังนี้เรื่อย
ไปโดยไม่มีเวลาหยุดหย่อน แล้วแต่กลืน
ลมระ มาก น้อย ตาม อากาศ ชาติ ระ ยันกาล
ฉนั้น, จึงเป็นช่องทางอันตรายอันระ เกิดขึ้น
แก่ข้าพเจ้า เพราะเจ้าปลาสดตามตัวนั้นอยู่
ทุก ๆ ลมหายใจเข้าออก อย่าง น่า หวาก
เสียวเป็นที่สุด แต่ที่ช่วง เป็น ขยูนัก ขยูน
หนา ที่ทุก ๆ ครั้ง ซึ่ง มัน กระโดด ขึ้น มา
จากน้ำ ก็ให้พันเอิญเป็นระยที่เรือถูก ลูก
กลืนยทหนนให้ล้อยสูงชันเสีย มันจึงห้าม
โอกาสระทำร้าย ข้าพเจ้าได้ ไม่ อันผล ที่
มันจะไรรยคอยแทนก็คืองคด ลงไปใน น้ำ
ตามเค็ม ในระย อัน สูง เกิน คาก จน
บางครั้งข้าพเจ้าเอนกขึ้นทมันเสียหลัก เขา
หลังฟ้าลงกยพันน้ำคิงเสียดคุมเปื้อนเรือ แต่
ถันนั้นและในที่สุดถันมันมีความ พยายาม ก็
ไม่ต้องสงสัย ว่ามันจะไม่ไ้ เป็นผู้ มี ขัย
กล่าวคือได้ขัยเคียวอาหารอันโอชะรสในกาย

ตัวของข้าพเจ้าเป็นแน่นอน ไม่ทันที่ ข้าพเจ้า
ระนักรยกันตัวด้วยสฐานใด นอกจากนั้น
นักภวานาเสียดขยูนเสียดกรรมอยู่นั้น คาทิโอ
ลยี้สก็เอาปากคายนักชายอง นอนพ้งพาย
เข้ากยไม่เส้าที่ข้าพเจ้าถูกแขวนอยู่นั้น และ
ค้อย ๆ กลานกระเจียดออก มา ที่ ละ น้อย ๆ จน
ถึงปลายไม้ และพุกกยข้าพเจ้าด้วยเสียด
ค้อย ๆ กลายกยกระชียว่า

“ขอมเป็นพวกเคียวกยฉนั้นหรือยัง”

“ข้าไม่ขอมยสินขล” ข้าพเจ้าคอย

“ท่านจะกัว่า เป็นการ ผัก ช้อม กัน
อย่างธรรมคาไม่ไ้หรือ”

“แต่ไ้มันคั้ง ว่าระเขา ชนะ ข้า
ไม่พ้งเสียด”

“ทำไ้ท่านจิงไม่ลาคหลัก ความ คาย
ท่านผู้กล้าหาญ”

“ข้าเห็นว่าอันการ คาย เพราะไ้ ขยิสุทธิ
มันมีเกียรคยค”

“ถ้าท่านหัวคิ ฉนั้นระคคเคียวเคียว
นี้รู้ไ้ใหม่” มันทำขยมีคคกเข้าที่เส้นเชือก

“ก็แล้ว, ตามไ้เจ้าเถิก”

พอมันไ้ยคกนั้น ก็ลงมีคเคียนเชือก
ทันที่ เสียดคยปัก รู้ สักว่าตัวกระเทือน
เพราะ ความ คย เทนขใน เสน ขนานไ้ ซาก
ระยออกไ้

“ว่าอย่างไร, เชือก ขาค ไป เกลียว
หนึ่งแล้ว” มันถามอีก

“ตามเดิมความตั้งใจของข้าไม่มีเปลี่ยนแปลง” ข้าพเจ้าตอบโดยเร็ว

มันก็จกมือลงเดินเชือกอีก ความมึน
ลึกครั้งที่ ๒ เหมือน กับ ครั้ง แรก เสียง
เชือกขาคังขลุ่ย ทนเจ้าคนที่ยืนแนม
เร็ว ตามที่กล่าวแล้วว่า มัน มา ยืน มุงดู
ข้าพเจ้าอยู่นิ่งก็เกิดเอียงคกกันเอะอะ เพื่อ
จะชิงกันชนหน้าให้เห็นปลาฉลามกิน ข้าพเจ้า
ให้ถนัด ยังก้ให้ร้องก้อกก็ใจอยู่เอ็ดอึ้ง

ภายในหมู่ทกลใจทำทั้งมวญ นั้น มี
เจ้าหนูน้อยคนหนึ่ง อายุ ประมาณ ลัก ๑๐ ขวบ
เคียวปร่างอ้วนร่ามำน่ารัก นัย คาสี ค้อน
ข้างคว่ำ ผมเหลืองเหมือนปูเป้เงยเข้าโพค
ยื่นคข้าพเจ้าหน้าซึกอยู่เพราะความตกใจ แล
เสียได้ เพราะความตายของ ข้าพเจ้า ยัง
อยู่ที่เชือกอีกเกลียวเดียวเท่านั้น พอคาทิโอ
จะเอามือกรกลงที่เชือกเพื่อจะ คัด อีก เค็ก
น้อยหน้าเ็นคนนั้น ก็เอามือขยหน้า กาย
ชวนเซหน้ามกเป็นลม ล้ม หัว ชก ลง มา จาก
แคมเรือ ตกลงไปในกลางทะเลดัง เสียง
โครม ทุก ๆ คนต่างพากันตาเหลือก ขว
จิกไปทางที่เกิดตกนั้นเป็นตา เกียว กัน หมก
เจ้านายเรือออกเดินเซ่น ตะโกนให้ลวกเรือ

กระโดดลงไปช่วย แต่ก็ไม่มีใคร กล้า
เสี่ยงชีวิต เพราะกลัว ปลาฉลาม จะ กิน
เสียด้วย คาทิโอ นั้นอ้าปากคาคังด้วยความ
ตลึง ข้าพเจ้าเห็นเป็นโอกาสที่จะ ช่วย ชีวิต
เค็กไว้ โดยถึงแม้ว่าจะต้อง ผ่า อินทรา
อย่างน่าสพึงกลัวเช่นนั้นก็ตาม ขณะมือ
ของคาทิโอข้างที่ถือมือคือนั้น กำลัง ห้อย
ลงมาหาข้าพเจ้า พอที่ข้าพเจ้าจะแย่งไค้
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเกร็งข้อมือ เชือก ขึ้น มา โดย
เร็ว เอา มือ ครอบ ข้อมือ คาทิโอไว้ มัน
ผ่ายมันกล่วะพลัดตก จึงจำเป็นต้อง เอา
มืออีกข้างหนึ่ง เหนี่ยวปลายเสาไว้ พร้อม
กับเอื้อมที่ต่องช่วย เกยวายเป็นพัลวัน แต่
เป็นการข้จันทันด่วน คาทิโอถูกข้าพเจ้า
ครอบเอาเวลากำลังผลอ จึงไม่มีโอกาส
จะทำการไค้เห็นวแน่นอนนัก แต่พอข้าพเจ้า
กระชากโดยแรง ๒ ครั้งเท่านั้น ก็เลยปฎิ
หารลงมาถึงที่ ส่วนเชือกซึ่งยัง เหลือ อีก
เกียวเดียว ทานน้ำหนัก ถึง ๒ คน ไม่ได้
ก็เลยชากออกจากขี้นเรือ ข้าพเจ้า พา กัน
ล่องลงไปในทะเล ซึ่งผ่าย ข้าพเจ้าไค้ รวย
ขาวจากคาทิโอเสียไค้ โดยง่ายกาย
เสียง โครม ครวม ที่ ข้าพเจ้า แล คาทิโอ
พลัดลงมาก็คง ๆ กันในระยที่เค็กน้อยตก นั้น
เจ้าสัตว์ละโมภในอาหารก็ลึงเลใจ ซึกห้วง

หน้าพระพลึง ในทำนองรักพี่เสียดายน้อง
พลึงก็โยกทางว่า่ยบ้อไปมา ข้าพเจ้า จึง
ว่า่ยบ้อไปพุงเพ็กนั้นไว้ได้ ซึ่ง ถ้าข้าพเจ้า
ลงมาช่วยไว้เข้าไปสักอีก อักโข เกี้ยว เท่านั้น
ถึงปลาไม่กินท้องทะเลก็คงจะ กลืนเสีย เป็น
แน่แล้ว ส่วนคาคาโหนดนั้น จึงอยู่เขาเป็น
ชาวทะเลสมชื่อ การว่า่ยบ้อพุงคัว เขา
ทำได้คล่องแคล่วมาก แต่ก้ สักเสียเอา
แต่ร้องให้ข้าพเจ้าช่วยจนเสียดขรม แน่ละ
มันก็เป็นน้ำที่ของข้าพเจ้า จะต้อง บ้องกัน
คัวของข้าพเจ้าเหมือนกัน เพราะข้าพเจ้า
มีมกพอที่จะทำให้เจ้าปลากร้าย นั้น ย่นระ
บ้อไก่ออยู่ ก็จึงอย่างว่า ถ้าไม่ใช่เพราะ
ข้าพเจ้าจึงแถมมันจน มีค้อม กัน ทุก ๆ ครั้ง
แล้ว เราทั้งมีครและสัตว์ก็จะไม่มี ชีวิต
ไก่อกลับคืนวัยไปไก่อเลยจนคนเกี้ยว เลือก
ปลาฉลามแวงสาครไประคนอยู่ในน้ำทะเลเป็น
แถวดอง แต่มันจะได้ลิ้มรสชาติความพยายาม
ก็หาไม่ คงยังว่า่ยบ้อโยกทางวนเวียนไป
มาอยู่รอบ ๆ จนกระทั่ง เวล เช้า น้ำราย
หย่อนเขาเรือกินเชือกลงน้ำ กลาสี คนหนึ่ง
ยกเขยขึ้นรูปร่างคล้าย ๆ พายบิงไปค้อมมันถึง
๒ ครั้ง เจ้าปลากร้ายนั้นจึงจมน้ำหายไป

“ขอบใจสวรรค์ พ่อหนุ่มน้อย” เจ้า
นาย เวล ซึ่งไก่อ มา ใน เวล กวเรเชิง คัว ยม

พุดและไก่อเป็นคนแรก ที่ เอ็ม มื่อ ลง มา ตก
ข้าพเจ้าชื่นจากน้ำ “ผิวเนื้อในร่างกาย ของ
ท่านค่าค่า เพราะเกิดในภูมิประเทศที่ร้อน
ก็จริง แต่ท่านมีหัวใจอันขาวบริสุทธิ์ถึง เมล็ด
ไข่มุก” พลึงเขาก็ยิ้ม มื่อ ข้าพเจ้า เขย่า
ไม่หยุดไม่หย่อน “อา- ข้าพเจ้าจะขอบ
ใจท่านไก่ออย่างไร จึงจะสมกับความคิดความ
กล้าหาญของท่านไก่อ เก่งนักอัยคน” เขา
ซิกเต็กซึ่งกำลังนอน ล้ม คาโพลง อยู่บน คัก
ของเขา เพราะหยาบคอกใจแล้ว “เขา
เป็น ลูก คน เกี้ยว ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง ข้าพเจ้า มี
ความรักใคร่เป็นที่สุด ท่านได้ล้างบาปใน
โทษที่ท่านทำกับคนคุดคุดเตียนมาแล้ว คุณ
ก็ไก่อลบล้างกันได้”

“ข้าพเจ้าไม่ได้ คิดใจสงสัยในคำพูดของ
ท่าน ท่านนาย เวล” ข้าพเจ้า ตอบ
“ท่านไม่จำเป็นจะต้องยกบุญคุณ ข้าพเจ้า
ด้วยเหตุการณ์แต่เพียงเล็กน้อยเท่านั้นให้มาก
มายเลย เพราะมันเป็น น้ำ ที่ ของ ข้าพเจ้า
ที่จำเป็นจะต้องช่วยเหลือชนทุกชนที่ไม่ ว่า จะ
เป็นมิตรหรือศัตรู เพราะเราก็คือ เป็น มนุษย์
อยู่ร่วมโลกเกี้ยวกันแท้ ๆ”

“ข้าพเจ้าขอสาธยายค่อหน้าสวรรค์ ท่าน
หนุ่มผู้มีหัวใจอันกล้าหาญ” เขา ยก มือ
ขึ้นเหนือศีรษะ “ท่านเป็น หน ุญคุณ แก่

ข้าพเจ้ามากมาย ข้าพเจ้าจะ ขอ เป็น มิตร
กับท่านจนตายชีวิตหรือไม่ ”

“ ขอใจท่านแล้ว ท่านนายเรือ เมื่อ
ท่านไม่มีมิตร ข้าพเจ้าก็ขอยืมมิตรใจ คอย
ท่านจงจำคำ ปณิธาน ของ ข้าพเจ้าไว้ ด้วย ”
ข้าพเจ้าออกรู้สึกพอใจในคำพูด ของ เขา เป็น
อันมาก

“ ท่านชื่ออะไร โปรดอย่าขี้ขลาดข้าพเจ้า
เลย ส่วนตัวข้าพเจ้า ชื่อ มารีโน ฟอลคอน
เป็นใหญ่ในเรือลำน้ําเคียว ”

ข้าพเจ้ามียศเป็น นายหมู่ชื่อ ขวัญ ทหาร
กาย ทหารเอกแห่งกรุงศรีอยุธยา ” พอ
ข้าพเจ้าพูดดังนั้น คำที่โอ้กึ่งก คับขัน
จากกระตือรือร้น และก็มีกับข้าพเจ้า อย่าง เลศ
นัย สักเกตุควาโรนฟอลคอนออกกระพริบ
ในศักดิ์ตระกูลของข้าพเจ้าเป็นอันมาก เมื่อ
ได้ไต่ถามโรนฟอลคอน เรือ เข็ม น้ำ เสร็จ แล้ว
มารีโน ก็สั่งให้ลูกน้อง นำ ข้าพเจ้าไป ผลัก
เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ห้าง ๆ หนึ่ง ซึ่ง
เจ้าพลเรือนนั้นได้คอยดูแลพิทักษ์ข้าพเจ้า เป็น
อันดี ครั้นหนึ่งเจ้าเบกนํ้าทะเล ก็ กาง โย ชน
พร้อมกันทั้งสามเส้า คันหน ค้าง เข็ม ออก
แล่นสักกั้วไปตามคลื่นต่อไป

วันแล้ววันเล่าล่วงเลยไปในความอ้างว้าง
วังเวงใจ ได้ ประสพ พบ เห็น แต่ ท้อง พ้า

โค้งครอบพินาศซึ่งเป็นสัณฐานจมอยู่ ประทุ
คังรูปอนันตทะเลอันไพศาลสุดสายตา มี
มวนหมุยกับยีนอันใด ชื่อว่า นก นางนวล
กำลัง โยยบินอยู่ว้าง วุ่น เป็น หมู ๆ ศัพท์
สำเนียงของคลื่นคลั่ง โถมกระแทกสัซาง เรือ
แลสากันขึ้นมาบนลำเรืออยู่พุ่ม พอง อีก
ทกครน ไครม อันหาชีวิตทางดำเนินชีวิต
แห่งวานิชนาวิ ข้อมหล่อแหลมต่อเคาะระที่
แล โชค กอปร ไป ด้วย อันตราย อยู่ รวย ข้าง
บุรุษผู้ไม่มีไม่เคยขึ้นต่อทุกข์ลำบากแล
หวน สักกั้วเกรงภัย ถ้า ผัว บุณย์ นำกรรม
สนองให้ต้องตกมาอยู่ในที่อันควรระสยคยของ
ย่ำเกรงฉนั้นแล้วไซ้ ก็น่าที่จะต้อง คั้น เค้น
กระหนกใจ เป็นไปคามสภาพแห่ง บุรุษ
นั้น ๆ เป็นที่เที่ยงแท้ เทียวและสหายเอ๋ย

ตลอดวันหนึ่งคนหนึ่งข้าพเจ้าได้ พบ ประ
กับตัวมารีโนฟอลคอน ประมาณครึ่งข้าง
๓ ครั้งข้างเท่านั้น เราไม่ใคร่จะได้มี เวลา
พุดจาปราสัยกันมากมายนัก เขามักรู้ยั้ง
อยู่ในเกียนา เรือ ส่วน คำที่ โอ นั้น เป็น
บางวันที่ข้าพเจ้าจะได้พบเห็นเขาสัก ครั้ง หนึ่ง
แต่ก็ชั่วประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น อัน กิริยา
อาการของเขา ก็ยังแสดงเป็นประกายเรื่อย ๆ
ในสถานที่ปากปราสัยหัวใจเชือกคอก ข้าพเจ้า
ย่อมรู้ และโดยมากถ้าข้าพเจ้าได้ มีโอกาส

เธอเขาคาวไร ก็มักจะไต่เห็นเขาเดินเกี้ยว
 แขนไปกับสตรีคนหนึ่งน่ายก่อนข้างสาว ซึ่ง
 ค่อมข้าพเจ้าถามเด็กฟารีฟอลคอน ที่ ช่วย
 ชีวิตไว้ บอกว่าเป็นมารดา เมื่อข้าพเจ้า
 ทราบดังนี้ ก็ออกนึกชมสารในไม่ หาย ที่
 เป็นวีรกรรมได้ ถิ่นหญ่าอ่อน คงจะมี ความ
 สุขชุ่มมื่นมิใช่น้อย แต่สำหรับ เด็ก ฟารี
 ฟอลคอนนั้นชอบพอกับข้าพเจ้ามาก เว้น
 ไปมาหาสู่ข้าพเจ้าอยู่เนืองๆ และทั้งข้าพเจ้า
 ก็รัก ถูก ชด ารักใคร่ เขา มาก เหมือน กัน
 เพราะเขาเป็นเด็กที่ช่างพูด และมี หนว
 ยกำมศายดี

คืนวันหนึ่งเมื่อไ้เขาตัวฟารีไปส่งให้กัย
 พเลียง เพื่อยังกัยให้นอนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็กลับเข้าห้องนอนตัวลงนอน แต่ยังไม่ทัน
 จะไ้หลับ ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็แว้วไ้ยิน
 เหมือนกัยเสียงคนพูดกันเบาๆ ที่ห้องนายเรด
 ซึ่งกัยค้อยู่กับห้องของข้าพเจ้า ความอยาก
 รั้ไม่สามารถจะอดใจนอนอยู่ไ้ จึงค่อยๆ
 ย่องไปคุดเขาลงกระแคงที่ฟัว้ว ความต้งอก
 ต้งใจ เสียงนั้นเบาเกินไป จน เกือบ จะ
 รั้ต้นสนปลายอะไรก็ไ้ไม่ไ้ แต่พอจะเคา
 ไ้ว่า ผู้ที่พค้อยู่ในนั้นทั้งสอง ต้อง มี เพท
 อันตรงกันข้ามเป็น แน่ นอน กล่าว คือใน
 ระหว่างผู้หญิงกัยผู้ชายกำลังไ้ต่อกันอย่าง

รวกเร็วตามภาษาของเขา ต่อ พัง อยู่ เปน
นานจึงได้บินเข้าคนผู้ชายพวกเป็นลำนึงบงค ๆ
ขึ้นว่า

“ถ้ามันเย็ดย่าง ว่าฉันชวนให้มันฆ่า
 ตัวหล่อน แล้วฉันจะอยู่ที่นั่นต่อไปได้อีก
 เสียงเขากายันถูกขมิ้นคองคาง แลลลล
 ร้องเท้าส่ายไปมาเสก ๆ

“ก็ทำไมไม่ขับปากมันเสียเล่า” นาง
ผู้หญิงแนะนำ

“ฉันก็พยายามอยู่แล้ว ไม่เห็นผล
สำเร็จ มันมีความสามารถเกินมนุษย์ มัน
อยู่ในเจ้าพวกซาตาน เมื่อตกมาถึงเวลานี้
เราจึงต้องเอาใจมัน เพราะว่าถ้ามันโกรธ
ฉันมาเวลาใด ก็ไม่ต้องสงสัย ว่ามัน
จะไม่จวนภัยความลับของฉันให้รู้ ของ หล่อน
พึ่งเปลี่ยนเจ้าผู้ขายชีวิตขาย

“คุณะลองพยายาม” นาง หัตถ์
พูดอย่างเชิดความสามารถในแว้ดทันที

“อย่าเลย! อย่าเลย!!” เจ้าชายร้อง
ห้าม “ทางทิศ^๑นี้ ก็คือเราพากันหนีไป
พร้อมกับหญิงของทนาย เพื่อไปหาความสุข^๒
ตอนมืดกว่าหรือ”

“ทำไม เธอกลัวคน” นางผู้หญิงคำถาม
 “ไม่ใช่ๆ หลยช้ เมอเราตกลงไปใน
 ทะเล เขาได้ไ้ของ กันชีวิตเรา แด

ฟาโรห์ของหล่อนไว้ เราเลิกของเวอร์เขา
เสียทีเถิด” เจ้าผู้ขายคาน

“เออจะไปอย่างไรจึงจะพ้นมารโน” นาง
ผู้หญิงสงสัยถาม

“เร็วเร็ว ลำที่ฉันใส่ไปไว้นั้นอย่างไร”
เจ้าผู้ขายหัวเราะบอก

“โอ— มันเล็กมากนัก น้ำกลวขึ้นควบ
และไม่น่าจะทนพ้น” นางผู้หญิงตอบ

“หลยซ์รัก” เจ้าผู้ขายว่า “อะไรๆ
หล่อนก็เชื่อฉันมาหมดแล้ว ทำไมจึงไม่
เชื่อฉันเสมอไป ว่าเร็วลำนั้นมันจะ เป็น
พาหนะ ที่จะพาเราไปสู่สถาน อันแสน ยรมสุข
ได้” ถึงมันจะเล็กนักก็ดีกว่านั่นก็”

“ฉันเชื่อๆ คาทิโอ” นางผู้หญิงออก
ซื้อผู้ขายแล้วหัวเราะอีก ๆ พุกถาม “แต่แล้ว
จะว่าอย่างไร เรื่องฟาโรห์ของฉัน”

“ฟิโร— หลยซ์เอ๋ย” เจ้าผู้ขายปลอบ
“ใช้ว่าฉันเป็นคนใจไม่ ใสระกำก็เปล่าทั้ง
สิ้น แต่มันลำบากแก่เด็กมากนัก ไปหา
เลี้ยงเขาข้างหน้าเถิด ฉันจะเซ็นใบสั่งจ่าย
ให้สำหรับตัวหล่อนครั้งไหลพอใหม่” มันว่า
แล้วก็หัวเราะๆ เพราะความขมขื่น

แล้วต่อไปก็เปลี่ยนเสียง พึมพำตามเค็มฟง
อะไรไม่ได้ศัพท์ ครู่หนึ่งเสียงประคุดักทั้ง
ยัง ข้าพเจ้าจึงออกไปแจ้งมือประคุดอกๆ มัน

คือคาทิโอผู้ยืนนั้นเอง ข้าพเจ้าเข้าใจความ
หมายในคำพูดของมันได้ ก็คลอกคันจนปลาย
ที่เดียว ด้วยความหวัง อย่างอุลามาถัน
เองที่คาทิโอจะใช้ ให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ฆ่า มารีโน
เสีย และมันจะได้ครองภรรยาเขาแลทรัพย์สิน
สมบัติในเรือลำนี้ ขอรบมารีโนฟอลคอน
ผู้เป็น ผู้ที่ ยิ่งด้วย ผมอ พนดาบ เป็น แน่นจน
คาทิโอ จะประหาร เสียเองก็ไม่ไว้ ใจตน ว่าจะ
ไคชัยชนะ จึงได้นำเอาข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้า
นึกไปแล้ว ก็เศร้า สลดใจ ด้วย มารีโน ยิ่งนัก
อนิจา ภานิก กล่าว ว่า “ข้าแก่แม่รัก”
ท่านไม่ให้ไว้ ใจ นั้นช่างเป็นของเที่ยงแท้
ที่เดียวหนอ

เขื่อนรุ่งขึ้น ในขณะที่เราจอดอยู่ที่เกาะ
แห่งหนึ่งไม่รู้จักชื่อ เวลานั้นข้าพเจ้าพางคน
แต่ยังไม่ทันจะลุกขึ้นล้างหน้า เสียงฟาโร
มายืนเคาะ ประตู ห้องร้องให้เรียกให้ข้าพเจ้า
เปิดรับอยู่เอื้อมกระโหลก ข้าพเจ้าตกใจนึกว่าเด็ก
เป็นอะไรไปปลั่งลุกไปเปิดออกดู เจ้าหนู
น้อยน่ารักกระโดดขึ้นกอดคอข้าพเจ้าแล้วร้อง
ให้หน้าตาไหลฟูมฟาย

“แม่ของหนูไปไหน ข้าพเจ้ามาซ่อนไว้
หรือ” เด็กซอๆ พุกพลาทั้งแลส่ายคาเข้า
มาในห้องข้าพเจ้าด้วยความสงสัย

“เปล่าๆ ข้าพเจ้าไม่ได้เฝ้ามาไว้” ข้าพเจ้า

กอกเขาเข้าไว้พลางก็ปล่อยมือไป “อยู่ใน
ห้องพ่อของหนูกระมัง” ทันทีข้าพเจ้าก็นึก
ถึงถ้อยคำคำพูดของ คาทิโธ แลหญิง คนเมือ
คนนั้นขึ้นมาได้เลยใจหายวาย

“ไม่ใช่อยู่คอกอาว พ่อก็กำลังเที่ยว
หา อยู่ เหมือน กัน” ฟาโร พูด พลาง ร้อง
ให้พลาง

พอข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้น ก็แน่ใจยิ่งขึ้น
อุ้มฟาโรขึ้นได้ก็พาไปยังห้อง ทำการ ของนาย
เรือ เห็นแก่กำลังหน้าเปรี๊ยะเป็นวงอยู่แล้ว
เคียววนเวียนอยู่ในห้องคล้ายชมค ฟาโร
ผลจากข้าพเจ้าจึงเข้าไปกอดคอคลอเคลาะถาม
ถึงแม่ ชายผู้เฒ่าเร่ร่อนที่ร้ายส่ายหน้าคอยคร
อย่างละห้อยละเหี่ยวใจ เป็นที่น่าสงสารอย่าง
ยิ่ง แต่พอเขาเหลียวมาเห็นเราข้าพเจ้าเข้า
ก็หันขวับมาร้องหน้าทันที

“อ้ายคาทิโธลูเฮ้ส ฟาเอาหลุยซ์เรียน
นาร์คไปเสียแล้ว พร้อมทั้ง ทองทราย อีก
คงหิ๊บ” มารโนฟอสคอนพูดจนล่อย ๆ คล้าย
กับคนเสียสติทอกลายตาตกอยู่กับพื้น

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว แต่จะทำอย่างไร
ได้มันเป็นเรื่องน่าเศร้าของท่าน” ข้าพเจ้ากล่าว
ปล่อยด้วยความจริงใจ

“แต่ฉันจะต้องตามไปให้พบกับเมียของ
ฉันให้จงได้ นายหนุ่มขวัญ”

“ข้าพเจ้าเสียใจด้วยท่านเป็นอย่างมากท่าน
นายเรือ ถึงท่านจะได้กลับคืนมาหาล่อนก็
ไม่มีวิธีท้อเสียแล้ว”

“ก็จริงอยู่ ทั่วกัน แต่จะทำอย่างไรได้
ฟาโรไม่มีความผิดสักนิด ขอให้เขาเป็นเด็ก
กำพร้ามารดาเสียหรือ”

“สิ่งนั้นก็จริงอยู่ แต่ท่านแน่ใจหรือว่า
ระทมความเขาพบ”

“ฉันทราบจากคนยามแล้ว ว่ามันไป
ตามทางที่ฉันรู้”

“ท้องทะเลออกกว้างขวางเช่นนั้น ข้าพเจ้า
ยังสงสัยอยู่นายเรือ”

“ฉันทราบประวัติ ของอ้าย คาทิโธได้ก็
รัก มันเป็นคนรักจ้างสืบราชการลับของเจ้า
แผ่นดิน รามัญ และ ฉัน เชื่อว่า มัน คงไป
ที่นั่น”

“ถ้าท่านมั่นใจเช่นนั้นก็แล้ว ในนาม
และเกียรติยศของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความ
ยินดีที่จะ ช่วยเหลือ ท่านในอะไรอย่าง บ้าง
เพื่อเห็นแก่ฟาโรหลานรักของข้าพเจ้า”

“ขอบใจท่านสหาย” เขารับมือข้าพเจ้า
เขย่าแล้วก็หันหน้าออกจากห้องไป

การติดตามคาทิโธลูเฮ้สแลหลุยซ์เลียว
นาร์ค นั้น มารโนฟอสคอนได้บอกมาขึ้นกับการ
การประจำเรืออย่างเคร่งครัด มิได้ให้ยก

พักผ่อนนั่งนอน ตั้งแต่เช้าจนเกือบจะค่ำ สิ้น
 ย่นผาผ่นกระแสนลมแลแสงแดด จนหน้าผาเือก
 ใหม่ ไม่ปรียาปากพากรากย์ผู้ใดทั้งนั้นหมก
 นอก จาก จะออก คำสั่งให้เดินเรือไป ขวาทหรือ
 ซ้าย คอยยกแก่งถล่มองศาเกี่ยวขนาบยาว
 ขึ้นสอทสอของอยู่สายไปมา

ขณะนั้น ทวัน จวนจะตกดิน อยู่ร่มมมระว่อ
 แล้ว คลื่นลมสงบเงียบ ท้องพระมหา
 สมุทราทรนกล้ายกขึ้นในสระ นวคัมแห่ง
 กวธาทิพย์ ซึ่งจับ ก้อนเมฆ เป็นแวววัง อยู่บน
 ไก่กระทอนสีลงมาทอพ่นน้ำทะเล เกิดเป็น
 ประกายแพรวพราวเงางาม ละเลื่อม น้ำพิศนา
 อย่างยิ่ง มารีโนลกลดลงจากตาอย่าง
 ซ้ำๆ กระทัยเทาซึมออกไปทางหน้า พลาง
 ก็ร้องคำแลสยทสาขาสอเค็ดขรม

“นายหมู่ขวัญ นายหมู่ขวัญ ชนมาบน
 ตะพานเร็ว” เขาตะโกนร้องเรียกข้าพเจ้า
 อยู่ไหนๆ “เร็วๆ เข้า เราไล่ตามมัน
 ทันแล้ว”

ข้าพเจ้า ก็ใจ กระโดด ขึ้นไปหา เขา ทันที
 เขารับส่งกลองให้ข้าพเจ้า ฟลางก็ซึม
 ไปยังที่หมายนั้น ข้าพเจ้าเพิ่งตาข่ายปาก
 กลองไปทวนผิวน้ำ เห็นเป็นเรือขาวๆ อยู่
 ไกลแสนไกลที่สุด เรือว่างคล้ายกับเปลือก
 มะพร้าว ซึ่งกำลังลอยน้ำอยู่

“เห็นไหมที่รัก” เขาดามข้าพเจ้าโดย
 เร็วเร็ว

ข้าพเจ้าพยักหน้าตอบ “แต่ว่ายังอยู่
 อีกไกลมาก จะใช้หรือมิใช่ก็ไม่รู้” ข้าพ
 เจ้าว่า

“ฉันเชื่อว่าใช่” เขาสำนอง “เดชะ
 ประเคียวคำ มั่นคงไม่เห็นที่เราตามมัน
 มา เพราะมันไม่มีกลอง พุ่งขึ้นตอง
 ทันกันในตอนบ่าย ไปกินอาหารด้วยกันเสีย
 ก่อนดีกว่า”

เขาพูด แล้วก็หันหน้าพาข้าพเจ้าลง จาก
 ตะพานไป ตั้งแต่ได้มาญุติก็กินกับมารีโน
 ฟอลคอนนายเรือเขื่อน้ำ ก็เป็นเวลาถึง ๑๐
 วันแล้ว เราทั้งสองต่างอยู่ต่างกิน หาเคย
 ได้รวมภาชนะกันไม่ แต่วันนี้เป็นวันทัก
 ไหโรก ในระหว่างครวยครวยทุกครั้งที่มารีโน
 จะพองพาศรัยได้ก็แต่ข้าพเจ้า ฉะนั้นข้าพเจ้า
 จึงได้มี เกียรติยศ เข้าร่วมโต๊ะอาหาร กับเขา
 ทั้งฟอลก

ขณะที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาส ลอยชมความ
 ตกแต่ง ห้องหับ ของเขา จนทั่วบริเวณได้ เป็น
 ครั้งแรก จนเป็นทางสนนฐานในใจข้าพเจ้า
 ได้ว่า มารีโนฟอลคอนนั้นไม่ชั่วแต่จะเป็น
 นายพินิจโดยปรกติภาพอย่างเกี่ยว ขรียบ
 ว่าพื้นเพเดิม คงจะได้ เคย ประพฤติการมีกิริยา

ข้าพเจ้าขี้ม แล้วขึ้นคันกระสุนเอาลูกเหล็กใส่ในวัง พลังก็เห็นขว้างสายทั้งตรง
หมายไปยังเรือคาทิโอ

“กระสุนปืนเร็วของท่าน ขนาดเท่าผล
มะนาวเล็ก ๆ พอมือยังงั้นหรือ”

“โอ - ผมเดี๋ยวของเรานี้ อยู่ทั้ง กระสุน
ท่านจะต้องการทำไมหรือ”

“ฉันต้องการเอามายังเรือลำนั้น” ข้าพ
เจ้าขมอไปที่เรือคาทไอ

“ไม่ได้ ๆ ทั่ว ๆ” เขาสิ้นคิริยะไม่เห็น
ด้วย “ฉันคิดแล้วอย่างนั้น แต่ฉันยัง
ไม่ได้ มันจะเป็นการร้ายกาจเพียงใดทั่ว ๆ
ถ้าอ้ายลูกขี้มนเจ้ากรรมนั้น มันไปพลากลูกเขา
หลุยซ์เข้า การติดตามของเราก็คงไม่เป็น
ประโยชน์เลย”

“แต่ถ้าท่านไว้วางใจฉัน ข้าพเจ้าก็จะใช้
มันให้เป็นประโยชน์สำหรับท่านแลฟาโรอย่าง
พอให้ที่เคียว” ข้าพเจ้ากล่าวบริบรวง

“ถ้าท่านบริบรวงได้ว่าหลุยซ์ จะไม่เป็นอัน
ตาย ฉันก็ไม่ขัดข้อง”

“ก็แล้วข้าพเจ้าจะไปเอามันเอง ไปรถ
ขอลูกกัญญาแให้แก่ข้าพเจ้าเถิด ถ้าเกิดเป็น
อันตรายเป็นชีวิตร์ของภรรยาท่าน ชีวิตร์
ของข้าพเจ้า ยังอยู่ท่านก็จงใช้ ทศแทนให้ สัม
ค่ากันเถิด”

เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ตกใจควัก
ลูก กัญญา แหออก สิ่งให้แก่ ข้าพเจ้าอย่างจำใจ
ข้าพเจ้า จึงนำมันไปใช้ เข้าไปใน ห้อง ของเขา

ทันที ไม่เป็นการยากที่ข้าพเจ้าจะคงมี
คันควายอยู่ช้านาน ครู่หนึ่ง ข้าพเจ้า ก็ได้

กระสุนเหล็กขนาดพอเหมาะกับความต้องการ
กับกระสุนไม้คันหนึ่งพร้อมทั้งสายแลว้งเสร็จ

นำออกมาหาเขาตามเดิม

“ฉันไม่เห็นว่ามันจะได้อย่างไร กับไอ้
ไม้พรรณอย่างนั้น คักคักของมันก็คักคักฟัน
อย่างแปลก ๆ อันหนึ่งเท่านั้น”

“อย่างนั้นหรือ” ข้าพเจ้าว่า “แต่
ข้าพเจ้า เห็นว่า มันดีกว่าปืนใน ระยะ ตั้งแต่ ๕
เส้นถึง ๖-๗ เส้นเสียด้วยซ้ำไป”

“ถ้าท่านช่วยฉันยิงหลุยซ์ ได้พร้อมทั้งอ้าย
คาทไอ เพราะไม่อนั้น เขาชักคันกระสุน
ฉันจะสมណาคุดท่านด้วยทองทวาย ๑๐ ทนนาน”

“คาทไอ นั้น ข้าพเจ้าไม่บริบรวงว่าจะได้ตัว
มัน แต่ส่วนของ ที่ท่าน จะให้ฉันนั้น ฉันขอ
มอมให้แก่ฟาโร”

ข้าพเจ้า ยิ้ม แล้ว ก็ขึ้น คัน กระสุน เสาลูก
เหล็กใส่ในวัง พลางก็เห็นยววังสายคักคัก
หมายไปยังเรือคาทไอ

“แหม - ท่านนั้นช่างแข็งแรงอะไรเช่นนั้น”
เขามองดูข้าพเจ้าอย่างพิศวง “ฉันได้เคย

ลองทำก็ ไม่เห็นมันอ่อนถ่วงเพียงงั้นเลย”

“ถ้า ก็การณ ของท่าน สำเร็จ ได้ ภรรยา
กลียคินมา ท่านคงจะให้ความอิศระแก่ข้าพเจ้า

นา ท่านนายเรือ” ข้าพเจ้าเอาสัญญา

“ฉันทะส่งท่านขึ้นฝั่ง ยิงทำเรือที่ใกล้
ที่สุด ทิ้ง” เขารับรับคำ

“ขอบใจ, ข้าพเจ้า เชื่อใน เกียรติยศ
วาจาของท่าน ฉันทะช่วยส่งกลองคู่ด้วย
ว่าข้าพเจ้าจะยังมีลูกหรือไม่”

“โอเถ่เด็ก, ฉันทะคอยดู” เขารับรับคำ
แล้วก็จับตาอยู่ที่กลองอย่างเคร่งครัด

ทันใดนั้น, ข้าพเจ้าก็ปล่อยกระสุนเหล็ก
ออกจากวังไปทันที กระแสเสียงของกระสุน
ซึ่งพุ่งผ่านไปใ้ในอากาศดัง สั่งเสียงคววณ
ควางเหมือนแมวร้อง มารี โนลกกลองลง
จากคลองจักขุ แล้วก็โลกเด่นหมุนตัวไป
มาอยู่รอบ ๆ พร้อมกับส่งเสียงเอะอะ
ด้วยความกลัว

“ถูกหรือ” ข้าพเจ้าหันไปถาม “ถูก
ที่ตรงไหน”

“ถูกตรงลูกเรือยกเสาเรือที่เคียว ท่าน
เก่งมาก เก่งมากนายหนุ่มขวัญ” เขาชม
ข้าพเจ้ายกใหญ่

“เปล่าๆ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายไป ที่ ตรง
นั้น กระสุนคันนี้กินสูงมาก เอ้า, คอย
ดูใหม่”

ข้าพเจ้าว่าแล้วก็ยิงไปอีกลูกหนึ่ง ทัน
ใดนั้น ก็เห็นตัวใบเรือพุ่งลง ผลอย ลงน้ำ

ทะเลไป ลำเรือหันขวางทะเลแข็งเอียงกะเท่
เร็ว ละลอกคลื่นหนุนยอออกไปมาแตะระว่า
แต่แทนที่มารี โนเรคนเค้นหรือทำโน่นผลสำเร็จ

แห่งความสามารถของข้าพเจ้า เมื่อใดเห็น
ดังนั้นกลับสั่นขึ้นทั้งตัว ทำหน้าซีดขาว
สิ้น ชวนเซเข้ามาเกาะแขนข้าพเจ้าไว้มัน

“หยุดๆๆ ที่รักพอที่ ท่านยิงถูกสาย
ลึงใบซากไปแล้วเห็นไหม ประเดี๋ยวเรือ
ก็จะล่ม และ - และ - หลุดๆ โอ -” เขา
ควางอย่างคนเสียสติ

ข้าพเจ้ารีบชิงเอากลองมาจากมือ มารี โน
แล้วส่งไปอยู่ที่เรือข้าง เพื่อต้องการระตราว
ทุกเหตุการณ์บางอย่างที่เวลานั้น แต่ไม่ใช่
เพราะ มีความ ประสงค์ ะดู ว่า เรือ จะ ล่ม ร่ม
อย่างไร ครั้นที่ข้าพเจ้าก็ไปประสยกับสิ่ง
ที่คาดไว้ ในใจนั้นไม่ผิด ในจำนวนลูกกระ
ลอก ที่ มวลมด และ บ้วนขึ้น ซัด สาก อยู่ เป็น
โกลาหลพ่น คาที่โอเจ้าเล่ห์กำลังเกาะซอน
ไม่ปล่อยตัวขึ้นไปตามกระแสน้ำนั้นด้วย ทั้ง
นั้นก็เพื่อระชิงหนีหน้า มารี โน เสียก่อน เรือก็
น่าจะไปถึงนั้นเอง ข้าพเจ้าห่มันได้ ใครที่
จะประหารชีวิตใครเสียเพื่อที่หน้า ฟาโรพอดคอน
ซึ่งจะได้รับความอับอาย เพราะมีมารีคา
ที่ชั่วเพราะอ้ายผู้ร้ายใจโหดมัน จึงวาง
กลองเสีย และยกคันกระสุนขึ้นยิงไปยัง

มันทันที มารีโนเข้าปากอึ้งกระโดดเข้ามา
กอดเขาเข้าเจ้าไว้แน่น พยายามชักขวาง
ไม่ให้กระทำ เพราะไม่ กระทบก่ เหตุผล
ระแเง

“ท่านอย่ายิ่งอีก อย่ายิ่งอีก ประเดี๋ยว
เรือจะล่ม เมื่อยฉนั้นจะจมน้ำตาย เพราะ
หล่อนว่ายน้ำไม่เป็น” เขาว่ำพลางก็ตรง
เข้า มา ยอแยง เอาคน กระสุนไปจาก ข้าพเจ้า
จนได้

ข้าพเจ้า ชั่วครู่ความ จึงแลงปล่อยให้ ไป
อุรุษผู้มีความสสารสัน โทษด้วยภรรยาถอนใจ
ยาว เพราะความโง่อก ยกเอาคนกระสุน
ขึ้นอีกครึ่งหนึ่ง แล้วก็เอาเหวี่ยงลงทะเล
ไป แลเข้ามาขออภัยโทษแก่ข้าพเจ้าด้วย
วาจาอันอ่อนหวาน เป็นที่น่าสงสารอย่างยิ่ง
เกินน้อยฟ้าไรกระ โดกขึ้นจากพื้น เอาสอง
มือกระหวัดรอยคอข้าพเจ้า และ เอา ปาก

น้อย ๆ รุกแก้ม ข้าพเจ้า ทั้งชายชวา ช่าง
แสนน่ารักที่รู้จักแสงกตัญญูรักคุณ

ในขณะนั้นก็มี แห่งที่ก่ ในภาคใต้ ล่วงลับ
มลง ใน พระมหาสมุทร สิ้นแล้ว ยัง ความ
สนทยากาลมาแทนที่ พันทองนกลดัย การ
คายไปด้วยดวงทวารใหญ่น้อย ส่งแสงสี
ซีงแพรพราวพราวพราว เป็นที่น่าเจริญ
ตาขยันทัก

ต่อมาเมื่ออีกครั้งหนึ่ง เจ้านกเข้คนักก็
เข้าทำการ บัดคร่ำที่ เจ้าจึงเหลน ทะเลไว้ เป็น
ทะเลย ก็กิจการณรายวันไปอย่างง่ายคาย
มารีโนลงกรรเซียงไปรับเอาหลุยส์เลียวนาร์ก
สัตว์ สามาน ซึ่งกำลัง สลย อยู่กับ เรือน้อยนั้น
แลหิ้วทองทรายกลบยักินมาขึ้นเรือใหญ่ ฟาโร
พลคองเห็นแม่มีอาการเปนไปเช่นนั้น ก็เข้า
กอดคร่ำให้สลักส่อนร้องเรียกหา

(เดือนนี้จะเล่าถึงนายหมขัวชฎี รกมวยถับक्रमวททั้ง ๘ ของกรุงเทพมหานคร)

หมายเหตุ เบ็ดเตล็ด

โดย

“กุหลาบพองแยม”

ท่านผู้อ่านคงแปลกใจ ที่แลเห็นไทย
เซมมดยบนี้มีหมายเหตุเบ็ดเตล็ดประกอขยกัน
ควาที่ ความจริงสรรพนามทั้งสองนี้มีความ
หมายอันล้นมัยกัน แต่ที่มาเพิ่มใช้หมาย
เหตุเบ็ดเตล็ดขึ้นอีกก็ด้วยความมุ่งหมายบาง
อย่างคงที่ผู้อ่านจะได้ทราบในตอนหลัง แล
ถ้าท่านจะสงสัยว่า “เหตุใดจึงไม่มีหมายเหตุ
เบ็ดเตล็ดมาเสียแต่แรกด้วย” ก็ขอชกให้
ทราบว่ สิ่งใดที่จะทำให้องนี้สื่อไทยเซมม ทวี
ความก่งามขึ้นแล้ว คณะไทยเซมม เป็น
กระทำกันที่ โดยไม่ผลัดเวลา แลไม่ช่อข้อ ข้อ
ความยากใดๆ นอกจากจะเป็นการเหลือวิสัย

คำว่า “หมายเหตุเบ็ดเตล็ด, หมายเหตุ
ประจำเดือน, ขัณฉิมฉิม, ฯลฯ” นั้น นั้นยว่ามี
คำกล่าวว่ แผลงมาจากคำฝรั่ง “Editor's

Pages” ซึ่งที่ถูกต้องแปลว่ “นำของบรรณา
ธิการ หรือบรรณาธิการแถลงการ หรือ ฯลฯ”
ข้าพเจ้าไม่เถียงว่ไม่ถูก เป็นแต่ว่าข้าพเจ้า
มิได้มีความเห็นสละบุคคลองคัย จึงอยู่

นำของบรรณาธิการ แลหมายเหตุเบ็ดเตล็ดก็
ขัณยอันเกี่ยวกัน แต่ที่มาหาเหมือนกันไม่
นำของบรรณาธิการ หมายความว่า อยู่ใน ตัว ว่
บรรณาธิการเป็นผู้เขียนโดยละเพาะ ส่วน
หมายเหตุเบ็ดเตล็ด บรรณาธิการหรือชาว
คณะเป็นผู้เขียน ทั้งธรรมเนียมที่เคยทำมา
ใน หนังสือ ราย เดือน วชิรญาณ, ลัทธิวิทยา,
ถลลวิทยา, สยามมวบ, ศักิกรง, ผดุงวิทยา
และอื่น ๆ

เกือจะเป็นธรรมเนียมที่ ผู้เขียนหมายเหตุ
เบ็ดเตล็ดจะ ต้อง ออก ตัว แดใน วาระนี้

ข้าพเจ้าจะไม่ออกตัว ด้วยข้าพเจ้าไม่มีความ
เลื่อมใสในการด้อมถ่วงหรือยกตัว ข้าพเจ้า
ชอบทำอะไรเฉย ๆ จะเก่งหรือไม่เก่ง
ข้าพเจ้าไม่อยากจะใส่ใจ เมื่อข้าพเจ้าเขียน
หมายเหตุแยกแยะก็สำเร็จได้ ข้าพเจ้าก็ถือว่า
เป็นอันหมดหน้าที่ที่ข้าพเจ้าพึงมีต่อไทยเชวม
เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่าโคฟพยายามทำหน้าที่โดย
เต็มกำลังความสามารถแล้ว ถ้าบางท่าน
จะคำหนิว่า หมายเหตุแยกแยะของข้าพเจ้า

กระด้างไม่เป็นรส ก็ขอยกให้ท่านผู้อ่านอ่าน
ไว้ว่า คนเขียนที่กึกกว่าเก่งกว่าข้าพเจ้ายังมี
อีกมาก ส่วนที่เลวกว่าข้าพเจ้านั้นไม่มีแล้ว

การที่ไทยเชวม เป็นหนังสือฉบับเดียวใน
เวลานี้ที่มี “หมายเหตุแยกแยะ” ก็เนื่อง
ด้วยหวังจะให้ ไทยเชวม - ครึกครื้น แต่กัน
จนปลาย แล แยกโอกาสให้ผู้อ่านได้ชิม
รสผกต่าง ๆ แลเพื่อเป็นการเจริญรอยตาม
เจตนาหมายเหตุ อัน เป็นบุพพสาสน์ ของ หนังสือ
ทุกฉบับ

ถ้าข้าพเจ้าเข้าใจไม่ผิด หนังสือรายเดือน
ใน ครั้ง กระโน้น ผู้อ่านมัก ชอบพลิกดู
“หมายเหตุแยกแยะ” ก่อนอื่น แลผู้เขียน
ก็ มักจะถือว่าตนได้ กระทำกิจอันยากแต่มีรส
โอชาอย่างหนึ่ง

เจ้าของไทยเชวม มิได้ หวังจะตั้งตนเป็น
มีสเตอร์เฮนวิฟอว์ก โดยทาง ออกหนังสือ
แล ชาวคณะ ผู้เขียน ก็มีได้ หวังในอะทรพีย
อย่างใด ๆ ต่าง ร่วมใจ กัน หวัง จะ ทำ
ความดีความงามให้มี แก่ หนังสือไทยเชวม
โดยเต็ม กำลัง ความ สามารถ ฉะนั้น ถ้า
หนังสือไทยเชวมมิได้เป็นหนังสือที่กึกที่สุดแล
ยิ่งยง คงเป็น ศัพท์พระนคร ชั่วกาลปาวสานแล้ว
ก็หาใช้ความผิดของเจ้าของหรือชาวคณะไม่

ข้าพเจ้า เคย นัก สนทนั้ที่ว่า บรรดา นัก
ประพันธ์ ที่ เคย มี นาม อุโฆษ ใน หนังสือ ราย
เดือนเก่า ๆ นั้น เหตุใดหนอท่านจึงพากันวาง
ปากกาเสียสิ้น (ยกเว้นสองสามท่าน) ท่าน
เหล่านั้นกำลังทำอะไรอยู่หนอ? ข้าพเจ้า
ไม่ขอเชื่อเป็นอันขาดว่า ท่านสิ้นอินเคอเรสค์
ในการ แต่งหนังสือ เสียแล้ว อย่างไรก็ดี
ข้าพเจ้าขอกล่าวอันเชิญในนามของไทยเชวม
ให้ท่าน ที่เป็น นักแต่ง แก่ แลใหม่ อีก ทั้ง
กลางเก่ากลางใหม่ ที่มีนามอุโฆษแล้ว แลที่
จะมี นาม อุโฆษ ใน กาลข้างหน้า จง ช่วยกัน
ผดุง ส่งเสริม - ให้ไทยเชวม สุกใส รุ่งเรือง
เป็นศัพท์พระนครสมกับมี ในหมายเหตุอยู่

จึงอยู่ เคยมีหนังสือรายเดือนเป็นอัน
มาก ซึ่งดูรูปร่างหน้าตา น่าจะอายุยืน ชั่วกาลป
ได้ กระทำกาลกิริยากับข้าพเจ้า ลงใน อายุอันสั้น

แต่ข้อนี้ทำให้ ไทยเขมม นักขามหรือระบอบก
หาไม่ ใครรู้? ไทยเขมมอากร่งกว่า
ที่ไทยเขมม รู้สึกตัวที่เป็นได้ แลความเก่ง
เท่าที่ไทยเขมม รู้สึก ก็ ยิ่งกว่าพอที่จะทำให้
ท่านผู้เป็นสมาชิกรู้สึกได้กำไรแลไม่เสียค
เงินค่าบำรุงแล้ว

ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาดว่า บุคคล
ชั้นเรา ท่าน จะไม่ สามารถ สละทรัพย์ อันเล็ก
น้อยเพื่อเป็นสมาชิกไทยเขมมได้ ท่านคง
ปลากในการที่ข้าพเจ้าจะบอกว่า ถ้าท่านเป็น
สมาชิกหนังสือไทยเขมมหนึ่งปี ท่านจะต้อง
เสียทรัพย์เพียงวันละ ๒ สตางค์ครึ่งกว่า เท่า
นั้นเป็นการแลกเปลี่ยน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงเข้าใจไม่ไ้โดยว่า ทำไมไทยเขมมจึงไม่มี
สมาชิกสามหมื่นคนทันที

หนังสือไทยเขมมไม่ใช่เป็นหนังสือชนิด
ที่ท่าน อ่านหนเดียวแล้ว เป็น เลิกไม่ อ่านอีก
ครึ่งกันข้าม ไม่เชื่อเวลาท่านมาหยุดพัก
ผ่อนว่างกายตามหัวเมือง หรือ ที่บ้านของท่าน
เอง อันเป็นเวลาที่ท่านไม่ม่ อะไรจะทำ ลอง
อ่านย้อนหลังลงไปอีกหกเดือน ท่านจะรู้สึก
ที่เรียกว่าไทยเขมม แม้จะอ่านแล้วเมื่ออ่าน
ซ้ำอีก ก็ ยังไม่ จัก แล เป็น เพื่อน แก่ เหนงาค
อย่างเอก

ในการ เป็น สมาชิกไทยเขมม ท่านไม่
ชั่วแต่ได้หนังสืออันเป็นสาระประโยชน์แก่ตัว
ท่านตลอดจนครอบครัวท่านนั้น ข้าพท่านยังได้
ทำประโยชน์ไทยทางอื่นอีกด้วย กล่าวคือ
หนังสือไทยเขมม จะเป็น องค์ ค่อยได้ ก็ ด้วย
อาศรัยการบำรุงของท่านผู้ที่เป็นสมาชิก แล
หนังสือเป็น บ่อ เกิด แล เป็น ที่ เจริญ ของนัก
ประพันธ์ เพราะฉะนั้นเมื่อท่านบำรุงไทยเขมม
ก็ เท่า กับได้ บำรุง วรรณ วิทยา แห่ง ชาชาติให้
เจริญขึ้น

เรื่องที่น่าสนใจในไทยเขมมนั้นมีได้ถือเป็น
เกณฑ์ ว่า ต้อง มาจากผู้ที่มานมอโฆมเสมอ
เรื่องของผู้ที่ไม่เคยมีชื่อเสียงเลย ถ้ารู้สึก
ถึงขีดพึงประสงค์ ก็ จะ นำ ลงให้ เหมอนกัน
เรื่องก็เหมือนอาหารความโอชาอยู่ทั่วส หา
ใช้ผู้ประสงค์ไปไม่ จึงขอให้เป็นที่เข้าใจ
ทั่วกันว่า ไทยเขมมยินดีต้อนรับเรื่องทุกชนิด
ที่ส่งมาให้เสมอ และพิเคราะห์ทุกโดยความ
เที่ยงธรรมที่สุด

มีบางท่านยื่นว่า หนังสือไทยเขมมเกิน
นั้นเกินจนเกินไปไม่เปนรส ชื่นแหวะท่าน
เฉย มัน ยาก เลียน กระไร ทุกวันไทย
เขมมก็กำลังพยายามอย่างถึงคราวที่ จะทำ
สิ่งซึ่งไม่เคยมีใครทำสำเร็จ คือทำตนให้รัก
ใจคนทั่วไปพร้อมกัน เรื่องทุกเรื่องที่น่าสนใจ

คณะไทยเขมรเลือกกันแต่ที่เห็นแล้วว่าเป็น
 “ชนะ” หาใช้น้ำลงตามบุญตามกรรมไม่
 เรื่องเดียวกันที่คนหนึ่งชมเชย แต่อีกคนหนึ่ง
 ที่ไม่ชอบก็มีอยู่บ่อย ๆ นานาจิตตัง ท่าน
 เอ๊ย! เรื่องใดที่ท่านไม่ชอบหรือเห็นว่ากร่อย
 ก็ของได้ โปรดนึกเสียว่าหนังสือรายเดือนก็
 เหมือนกับอาหารในสำรับซึ่งแม่ครัวย่อมจะรับ
 ยินว่าแต่ละอย่างล้วนโอชะรสทั้งสิ้น เพราะ
 ฉะนั้น แกงขบถที่ท่านไม่ชอบนั้นอาจมีคนอื่น
 อีกหลายคน ที่ชอบ เมื่อท่านไม่ชอบรับ
 ประทานอย่างนี้ ก็จงเลือกอย่างอื่น ซึ่งวาง
 เรียงไว้คอยทำท่านอีกเป็นหลายอย่าง แต่
 ถ้าท่านจะรู้สึกไม่ชอบไปเสียหมด ก็ควร
 สงสัยเถิดว่า ชาติของท่านพิการไปเสียแล้ว
 ทางก็ควรไปหาแพทย์รักษา แลถ้าไม่ทเลา
 เขายาง ก็จงไปหาท่านอาจารย์เถิง - วิกฤ
 ภาว เขาถือว่าท่านเก่งนักแล

มีภาษิตบทหนึ่งว่า “คนฉลาดยกคนเขลา
 คนเขลายกตนเอง” เพราะฉะนั้นไทยเขมร
 ซึ่งถือตนว่าเป็นคนไม่เขลา แต่มีพระ
 วิเศษควรเป็นสาส์น จึ่งจะไม่ขยายให้ท่าน
 ทราบว่า ไทยเขมรได้สดอกเรื่องไว้มาก
 เพียงใด

แต่สำหรับข้าพเจ้า ก็ยังท่านเวลาน้อยด้วย
 กัน ฉะเพาะ สอง คอ สอง ข้าพเจ้าจึงถือ
 โอกาสนี้กระชับฐานคนกันเอง แลถามท้าย

“ฟังแล้วเหยียบเสีย” ว่า ไทยเขมรได้สดอก
 เรื่องไว้ เป็นอันมาก ซึ่งล้วนแต่ประเสริฐ
 เลิศรสเป็นอริยสมบัติเกือบทั้งมวล เป็นต้น
 ว่าเรื่องใดครกก็อาทำให้คนถูกห่วยลอคเคอร์
 ใหม่ ๆ ที่ได้ฟังร้องไห้ได้ เรื่องหว่ากเลี้ยว
 ก็หว่ากเลี้ยวจนอกสันขวัญระวี เรื่องรัก
 ก็จียใจจนจะทำให้ท่านนกรักรรยามากขึ้น
 กว่าเดิมอีกตั้ง ๓๐๐ เท่าเป็นกำลัง ๒ เรื่อง
 ขบขันก็ขันจนแทบจะทำให้ศพลกนัยลูกชนช่วย
 หัวเราะ ฯลฯ ข้าพเจ้าขอกล่าวอีกครั้งว่า
 เรื่องนี้อย่าพุดไปหนา ด้วยถ้ารู้มากที่ไป
 คุยเมืองไทยทั้งเมืองจะต้องการเป็นสมาชิก
 ไทยเขมรขึ้นมา ไทยเขมร จะต้องหนักหน้า
 แลไทย จะต้องดังส่ง เครื่องจักรพิมพ์ ชนิกที่
 คัดกัณโธได้ทั้ง กอออก มาเป็นหนังสือไทย
 เขมร บัดนี้แสดงมาจำทำยลเสี

ในที่นี้ ไทยเขมร ขอขอบใจ ท่านที่
 ยกรับเป็นสมาชิก แลท่านที่ซื้อปลีก ก็
 ท่านที่ได้สั่งเรื่องมาบ้าง ทั้งที่ได้นำลงแล้ว
 ก็ดี ที่ยังไม่เคยนำลงแต่จะได้นำลงก็ดี แล
 ที่ไม่ได้นำลงก็ดี ไทยเขมรก็แก่ไทยเขมร
 ทั้งสอง ไทยเขมร ขอขอบใจ ทุก ๆ ท่าน
 แลถึงแม้ว่าท่านจะยังไม่ได้รับความขอบใจ
 ไทยเขมรแลกเปลี่ยนก็ดี ไทยเขมร ก็ยัง
 ขอบใจท่านเป็นทวีคูณอยู่นั่นเอง

๖๓ ในทศภาลสถานสรวน โดย อุบลวรรณ

กรรม

บุญฉั โจเรหิ ทูหร

๑ การบำเรอสืบสร้าง

แสงผล บุญนา

ควรแก่สาธุชน

ชาติเชื้อ

บุญโจรไม่อาจชวน

ขวยลอบ ลักเลย

เพราะใช้สินทรพยเกอ

แก่ผู้ทรน

อกคิ ทุกกณิ เสยโย

๒ เป็นคนความชั่วช้า

ไปควร ทำเลย

ความชั่วมักชักชวน

จิตต์ฟุ้ง

ฝักบ่อยจกชวน

หันกลับ ยากนา

รู้ผิดจิตต์สตั้ง

จักแก่ฤาไหว

ปจนา ตปคิ ทุกกณิ

๓ ใครใครทำชั่วไว้

ปางบรรพ์

ช่วยยอมเผาผลาญพลัน

พบเสร์

จงรังจิตต์ให้หัน

หาแต่ ดีเทอญ

ทำชั่วผลชั่วเร็ว

รุ่มร้อนภายหลัง

กตัญญู สุกตัม เสนุโย

๑๐ ผู้หวังดีรับสร้าง-	สมความ ดีเทอญ
ดีจักอวยผลงาม	ง่ายแท้
มละชั่วพยายาม	ทำสิ่ง ชอบนา
ผลชอบผลดีแล	ดูได้ตั้งใจ

น ตัม กัมมัม กตัม สาธุ ยัม กตฺวา อนฺตปฺปติ

๑๑ กรรมใดผูกจบ, แคล้ว	คลาดสุข
ก่อเกิดแต่ความทุกข์	เดือดร้อน
กรรมนั้นไปควรปลูก	จิตต์คิด ทำเลย
ผลบาปจักได้ค้อน	ได้แต่ตามสภณ

ตณฺจ กัมมัม กตัม สาธุ ยัม กตฺวา นานฺตปฺปติ

๑๒ ผิชนกอบก่อเกื้อ	กรรมอัน- ไตนา
สบสุขกายใจหรรษ์	ห่างร้อน
กรรมนั้นแหละพึงสรร	สืบเสาะ ทำเทอญ
วิบากจักคอยค้อน-	รับให้สุขถึง

(ยังมีต่อ)

ครัว ของ ไทยเขษม

บัญญัติอาหาร

โดย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

คาว

แกงจืดลูกชิ้นคั้น

แกงเผ็ดตะพาบน้ำต้ม

เคียงอาซาฬี

ผัดกุ่มว้าว

น้ำพริกข่าคั้นหลน

หวาน

น้ำลำไยเคี้ยว

ขนมราชันี่

ของว่าง

เข้าโกสน์ทรงเครื่อง

ทองหยิบคองฮั่ว

ควา

แกงจืดลูกชิ้นเต๋น เครื่องปรุง เนื้อหมู
มันหมู ไข่สด รากผักชี กระเทียม
พริกไทย ต้นหอม ผักชี กระเทียม
ใบยี่หร่า (กังฮือจ) น้ำเค็มอย่างค.

วิธีปรุง ในชั้นต้นล้าง กระเทียมให้สะอาด
ใส่หม้อ ต้ม เคี่ยวไป กับใบยี่หร่าไซ้เป็น
น้ำ แกง (แกงจืดใน ที่ ต่อไป ทุก
แห่งควรใช้น้ำต้มกระดูก หมู หรือ กระ
ดูกไก่กับใบยี่หร่าทุกครั้ง เพราะจะทำให้
ให้มีโอชะ รสดี ขึ้น กว่าใช้น้ำเปล่า)
เนื้อ หมู กับมัน แฉะ เล็ก น้อย สุก ให้
เลื่อยคแล้ว ตักรากผักชีล้างน้ำให้
สะอาด หั่น ใส่ครก ตำ เข้ากับ กระเทียม
พริกไทยให้เลื่อยคแล้วเข้ากับเนื้อหมู
ที่สับไว้เหาะน้ำ เคี่ยว นิด หน่อย แล้ว
ขยำนเป็นลูกชิ้นขนาด เล็ก หักวันเส้น
ให้สั้น ๆ เสียบลงรอรอก ชิ้น วน หมก
ต้ก้นหม้อเป็นท่อนสั้น ๆ แล้วเด็ด ผัก
ชีเป็นใบ ๆ เติรมไว้ทุกกระเทียมเล็ก
แคะเอาแต่เนื้อพอสมควร ใช้หม้อ
ที่ระแกงเหี่ยว กระเทียมให้หอม (อย่า
ใช้น้ำมันมากเมื่อแกงสุก แล้ว นำ มัน
จะลอยหน้าทำให้เลี่ยนเสียรส เมื่อ
กระเทียม มกต้นหอม แล้ว ตัก น้ำ

จากหม้อกระดูกหมู ที่ต้มไว้ ใส่ลงใน
หม้อ กระเทียม เหี่ยวจนพอ กับ ที่ ต้อง
การตั้งไฟเคี่ยวพลุ่ง ๆ จึง เอา ลูก
ชิ้นที่เสียบไว้หย่อนลงไปทีละลูก (ระ
วังอย่าให้วันเส้นที่เสียบไว้หล่นและลูก
ชิ้นแตกกระเด็นงาม) เมื่อสุกแล้ว
จึงเหาะน้ำเค็มคิมค ต้นหอม ที่
หั่นไว้ ใส่ลงคนพอทั่วยกลง เมื่อคัก
ใส่ชามจึงค่อยโรยผักชีและพริกไทยขึ้น

แกงเผ็ด ตะ พาน น้ำ เติม เครื่อง ปรุง

เอ็นวัว เนื้อหมู หัวหมู อย่างหนา
มะพร้าว หัวหอม กระเทียม พริก
ไทย พริกแห้ง เกลือ ข่า ตะไคร้
ลูกผักชี ลูกขี้พรว ใบมะกรูด ใบ
กระเพรา หรือใบโหระพา เลือก
ใช้ตามแต่จะชอบ.

วิธีปรุง เลือกซื้อเอ็นวัวขนาดใหญ่ (ถ้า
หาไม่ไ้ก็ไม่ต้อง) กับหัวหมู
อย่างหนาล้างน้ำให้สะอาดใส่ หม้อ ต้ม
พอแข็งตัวแล้วตักขึ้นหั่น แลดย บาง ๆ
เทน้ำที่ต้มครั้งแรกทิ้งเสีย เอา น้ำ
ใส่หม้อกระเณคพอ ครอบ ที่ ะใช้ เป็น น้ำ
แกงต่อไป เอาเอ็นวัวที่หั่นไว้ ใส่ใน
หม้อ เคี่ยวไปจนบิ่บ ในระหว่างที่
รอเคี่ยวเอ็นวัวอยู่นี้ ชุกมะพร้าวคั้น

กะทิไว้ เอาหัวหอมสัก ๑ ส่วน กระเทียมสองส่วน ข่า ตะไคร้ นึกหน้อย พริกแห้งผ่าเอาเมล็ดออกล้างน้ำ เคเนพอควรร เกล็ดสักเล็กน้อย ลูกผักชี ลูกยี่ห่วย่าง ละ หน้อย (แต่ลูกผักชีคือน้อยกว่าลูกยี่ห่วย่าง) ของทั้งหมดนี้ เอาใส่ครก ทำให้เล็ดยกที่สีก เอาเนื้อมูล้างน้ำ แล้ว หั่น อย่างให้ชิ้นโตนัก เอาหัวกะทิตั้งไฟเคี่ยวจนแตกมัน แล้วเอาน้ำพริกที่ คำไว้ใส่ลงใน หม้อ กะทิ ผักไป กับ เนื้อมู หนึ่งหมู เ็นวัว ที่ หั่น เกรียมไว้ แล้วนั้นผัดไปจนหอม จึง ค่อยเอาหางกะทิใส่ลง (หางกะทินี้ ควรใช้น้ำที่ต้มเคี่ยวเ็นวัวคนึงจะมีรสดีกว่าน้ำเปล่า) เหยาะน้ำเคยกี้ชิมดูพอเหมาะ ถ้าชอบ รสหวาน เหยาะ น้ำตาลสักนึคหน้อย เมื่อปลงลงจากเตาไฟแล้ว จึง ผักใบ มะกรูด เติกใบกะเพรา หรือใบโหระพา ล้าง น้ำ ให้สะอาด สยิดให้เสก น้ำโรยลงในหม้อคนให้ทั่วกันเป็นใช้ได้.

เคียงอาซาฬี เครื่องปรุง เนื้อมู ปูทะเล มันหมูแข็ง ฟองเป็ก กระเทียม พริกไทย รากผักชี ผักชี เกล็ดขมิ้น ซอส

มะเขือเทศ น้ำตาล แป้งสาลี.

วิธีปรุง หั่นเนื้อมูล้างน้ำให้สะอาด แล้วเอาชิ้นสับให้เล็ดยก ปูทะเล ต้มสุกแล้วแกะเอาแค่ เนื้อมันหมูแข็งล้างน้ำให้สะอาด เกล็ดขมิ้น เล็ก ๆ กระเทียม พริกไทย รากผักชี สาม อย่างนี้ ตำให้ละเอียดเคล้าผสมเข้ากับเนื้อมู ปูทะเล มันหมูแข็ง แป้ง สาลี โรยลงนึคหน้อย ค่อยฟองเป็กเคล้าลงไปให้เข้ากันอย่าให้เหลวนัก เกล็ดขมิ้น ซอส มะเขือเทศผสมลงด้วย น้ำตาลค่น้อย เมื่อเคล้าเข้ากันแล้วห่อใบตองบังไฟชิมดู ถ้ารสยังอ่อนอะไร ก็ เค็มลง ตามชอบใจ ใช้พิมพ์ขนาดเล็ก หรือ ด้วย ตะไล ก็ได้ ทาน้ำมันหมูให้ทั่ว แล้วจึง เอาเนื้อมูผสมไว้ห่ยกลงในพิมพ์หรือด้วย ตะไลให้กลา่งนูนสักนึคหน้อยจึงจะงาม เวียงลงในรังถึงเต็กผักชี วาง แคร่ ลงพิมพ์ละใบ เอาน้ำใส่ กะทะ ตั้งไฟแรงแรงพอน้ำเดือดแล้ว จึงเอารังถึงขึ้นคั้งไปกะเนกพอสุก แล้ว จึง ยก ลงรอไว้พอแข็งตัวจึง แกะ ออก จาก พิมพ์ หรือด้วยเอาน้ำมันหมูใส่กะทะให้มาก สักนึคหน้อยตั้งไฟพอน้ำมันร้อนคั้งเอา

ลงทอดให้เหลืองกรอบอีกทีหนึ่ง แล้ว
วางเรียงลำดับลงในจานให้งาม.

ผัดวุ้นขาว เครื่องปรุง เมล็ดถั่วลิสงเตา
ฮ้อน (แป๊ะคียว) ก้านกระรอก ถั่วแขก
หรือถั่วฝักยาว ต้นหอม (คัทหัวค้อน
ขาวออกเสีย) กุ้ง ไข่ หมู น้ำ
ซอส น้ำเค็ม น้ำตาลทราย กระเทียม
น้ำมันหมู พริกไทย แป้งสาลี น้ำ
ปลาฉมูชอย่างคั้น.

วิธีปรุง ปอกกุ้ง ทำไข่ และเนื้อหมู
ล้างน้ำให้สะอาด หั่นกุ้งเอาแค่ เนื้อ
หั่นไข่เอาแค่เนื้อเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม คับ
และกระเพาะแข็งหั่นก็ให้งาม เนื้อ
หมูล้างๆ แล้ว จึงหั่นฝักอย่าให้
สั้น ยาวนัก (กระรอกหั่นแฉลบๆ)
เอากระทะใส่น้ำมันหมู อย่าให้ มาก นัก
จะเลยนกระเพาะควรถึงไฟพอร้อน ทบ
กระเทียมใส่ลงเจียวให้หอมจึงเอาไข่กับ
หมูที่หั่นไว้ ใส่ฝักลงพอแข็งตัวจึง ค่อย
ใส่กุ้ง เอาน้ำปลาฉมูชอย่างคั้น น้ำ
ซอส น้ำตาล ผสมลงในถ้วยชิมดู
พอเหมาะแล้ว ตักแป้งสาลีสละลาย
ลงถ้วยแค้น้อยเตรียมไว้ จึงเอาฝัก
ที่หั่นไว้ ใส่ลงในกระทะ ยัด ฝา พอ มี น้ำ
แล้วจึงเทน้ำปลาที่ผสมไว้ลงคนให้เข้า

กัน พอแป้งสุกกระทะลงจาก เตา
โรยพริกไทยดกใส่จาน (ต้อง การ
สัณทให้เขี้ยวสดจึงใช้ฝัก ยัด กระทะ และ
อย่าทิ้งฝักไว้นานสักระยะไม่สวย.

นำพริกขี้หนูดิน หลน เครื่องปรุง ปลา
ซาวันอย่างแฉ่น้ำมัน มะรอก ระวัง
มะกรูด กระเทียม น้ำตาลหม้อ น้ำ
เค็ม พริกมุลน มะพร้าว.

วิธีปรุง เบ็ดปลาซาวันคั้น ตักขึ้นจากน้ำ
มัน แล้วเอาลงครกปั่นไปพร้อมกัย
กระเทียม และเอาแต่เนื้อพอควรตำ
ให้ละเอียดจนเป็นปุย แล้วจึงเลือก
มะรอกที่คั้น และสุกพอเหลืองซดจน
ออกให้เกลี้ยง ซอยตามลูกเป็นชิ้น
เล็กๆ ระวังปอกแล้วหั่นชิ้นเล็กๆ
เกิดพริกมุลน ผ่านมะกรูดขยิบเอา
แต่น้ำ (อย่าคั้นให้ ผิวลงไประ ชม
ทำให้เสียรส) ของเหล่านี่ใส่ลงใน
ครก เหยาะ น้ำเค็ม น้ำตาลหม้อ
คนให้เข้ากันชิมดูให้รสดีไว้สักหน่อย
ซดมะพร้าวคั้นกะทิ เอาแค่ หัว กะทิ ใส่
หม้อตั้งไฟให้เดือด พอ กะทิ แดก มัน
น้อยๆ จึงเอาน้ำพริก ที่ ตำไว้ ละลาย
ลงไปในกระทะ (จะใช้พริก เหลือง
ที่เรียกกันว่าพริกสวน นอก เกิดได้ ลง

ไปด้วยทั้งสามตัว) เมื่อสุกขึ้นก็ทิ้ง
แล้ว ตักขึ้นใส่ถ้วย.

หมายเหตุ น้ำพริกซารคนหลนน ต้อง
รับประทานกับผักสดและปลาอย่าง ซึ่ง
จำเป็นคือจืดให้ครบเครื่องจึงจะดี.

หวาน

น้ำลำไยวิเศษ เครื่องปรุง นมวัวสด
แบ่งทาว ยาย ม่อม หรือแบ่ง อาโร
ธ หรือแบ่งขวกไก่ ลำไยลูกงาม
งาม ลูกเชอร์แคง (เชอร์อิน มา
ราสกิน) น้ำตาลทราย อย่างขาว
น้ำหอมใส่ขนม.

วิธีปรุง เอน้ำนมละลายกับแย่งคังไฟ
แยกจนขึ้น แล้วใส่น้ำตาลให้หวาน
แต่เนย เมื่อใดที่แล้ว จึงเอา
ลำไยปอกเปลือกคั่วและ เมล็ด ออก
อย่าให้น้ำมันแตก ช้อน ลูกเชอร์ขึ้น
เอาแต่ผลใส่ลงไป ในกระทะพร้อมกัน
(อย่าคนให้มากมิกทำลำไยและเชอร์
จะแตกไม่งาม) คนพอสุกก็ ยก
กระทะลง (ระวังอย่าให้ไหม้ ก้นกระทะ)
และตักขึ้นใส่ชามแก้ว จะใช้รับประทาน
หรือจะแช่น้ำ
แข็งให้เย็นก็ได้.

หมายเหตุ ถ้าไม่ชอบกลิ่นลำไยหรือน้ำ
ใส่ขนมกลิ่นวานิลลาหรือกลายเหาะ
ลงแต่เนยพอกกลั่นลำไยเสียก็ได้
และถ้าไม่ชอบรับประทานนมวัว จะใช้
หัวกระทิแทนก็ได้ ถ้าอยากให้ตัว
แข็งเป็นก้อน เช่นจะให้เย็นใส่โครง
หรือสัสมง ก็ใช้ได้สำหรับทำขนม
เหาะลงไปแต่อย่าทิ้งมาก ถ้าแยก
ให้ขึ้นจนแข็งแข็งตัวใช้เขาใส่พิมพ์รูป
ต่างๆ เช่นน้ำแข็งอย่างเบลล์ก็ได้.

ขนมราชนิ เครื่องปรุง เมล็ด อาดมันต์
หรือผลมันช่อ (วอดันต์) น้ำตาล
ทรายเมล็ดใหญ่ออย่างขาวสะอาด ฟอง
โกใช้แต่ไข่ขาว น้ำมะนาว ส่น้ำเงิน
อ่อน น้ำหอมใส่ ขนมกลิ่น อาดมันต์
หรือกลิ่นอื่นเช่นกลิ่นหลายวานิลลาตามแต่
จะชอบ.

วิธีปรุง ผล อาดมันต์ หรือ มันช่อ ทุบ
เปลือกแข็งออก เอาแต่เปลือกใน
ไว้ ชั่วพอเปลือก ล่อน มีกลิ่น
หอม และเปลือกใน ออกให้หมด
เหลือแต่เนื้อ มันช่อต้องแกะออก
ตามกลีบแล้วเขาะ เอาเปลือกใน ออก
ให้หมด. (บางทีมันเก่า และ ยากใช้
น้ำร้อนลวกให้เปลือก ล่อน อีกทีหนึ่ง

ก็ไ้) แล้วเขาขึ้นถึงให้แห้ง เขา
ใช้ชาวกัยน้ำตาลคะเนพอ คี่ เข้า กันไ้
เหาะน้ำมะนาวนิกหน้อยคี่ รน น้ำตาล
ละลายหมกและขึ้นแปะ ฟอง ฟู่ คี่ แล้ว
เหาะสีน้ำเงินใส่ขนมลง พอ เป็น สีน้ำ
เงินอ่อน ใส่ น้ำหอมพอมักลิ้น คี่
ไปให้เข้ากัน เอา ถาด ผิง ขนมโรย
แป้งสาไลให้ทั่วถาดอย่าให้หนา แล้ว
จึงเอาถาดนั้นคี่หรือมันช้อยคี่ไ้ เติรม
ไว้แล้วช้อน้ำตาลคี่คี่ไว้ หยอควาง
ลงในถาด วางระบะพอง งาม อย่าให้
ชิดกันนัก เมื่อผิงแล้วขนมพองขึ้น
ระคิกกันเสียงสวบ แล้วเอาเข้าเตาอบ
ผิงพอสุกแข็งตัว แล้ว เอา มิก หรือไม้
บาง ๆ ค่อย ๆ แะขึ้นใส่โถอีกไว้ระไ้
กรออยู่คี่.

หมายเหตุ เวลาผิงอย่าให้นานนัก ระ เลีย
สี คอย ระวังให้ คง สี เสมอ กัน จึง
จะงาม.

ของว่าง

เข้าโขน ทรง เครื่อง เครื่องปรุง เข้า
โขนสด เนื้อหมู เนื้อไก่ ปูทะเล
รากผักชี พริกไทย กระเทียม คัน
หอม น้ำเค็มคี่ หัวหอมเล็ก.

วิธีปรุง ไ้เมื่อทำสอากแล้วแล้เนื้อเอา กระ
ดุกคี่ไปคี่ด้วยกัน เนื้อ ไ้ สุก
คี่เอาขึ้นเคียวไปแต่กระดุกไ้เป็นน้ำ
เชื้อ และ เข้าโขนเอา แต่ เมล็ด
ใส่ครกคี่แล้วเอาผ้า ขาว ขาง คัน เอา
แต่น้ำมันกากทิ้งเสีย คี่ปทุทะเล และ
เอา แต่เนื้อ (ถ้ามีใหญ่ไม่ควรคี่
ให้แตกเกลี้ยกเสีย และให้คงเป็นรูป
ถ้ามีใช้นั้นงามคี่ เนื้อหมูล้างน้ำ
แล้วหั่นสับให้เกลี้ยก แล้ว คี่ ราก
ผักชี กระเทียม พริกไทย เกล้า
เข้ากับเนื้อหมุเหาะน้ำเค็มคี่คี่หน้อย
เคล้าให้เข้ากัน ขึ้น เป็น ลูก ขึ้น
เล็ก ๆ คี่ เนื้อ ไ้ ให้เป็น ฝอย
ชอยหัวหอมเล็ก ตาม หัว เจริ้วให้
เหลืองคี่เอาขึ้นเกลี้ยลงในจานให้สวบ
ตัว หั่นใบ หอมให้ เกลี้ยก เอา
หม้อขึ้นคี่ไฟแล้วเอา น้ำ เข้าโขน คี่
คันไว้ ใส่ลงในหม้อเติมน้ำ กระดุกไ้
คี่คี่ไว้ ในชั้นคี่อย่าให้ชนกัน พอ
เค็อกเอาลูกขึ้นหมุใส่ลงไป เหาะ น้ำ
เค็มคี่คี่คี่ คี่เคียวไป พอ ขึ้น จึง ยก ลง
เวลาจะรับประทานจึงเอาเนื้อไ้ ปูทะเล
ใบหอม หอมเจริญ พริกไทยขึ้นโรย
ลงเป็นขาม ๆ หรือจะใช้ ขามใหญ่

ที่เกี่ยวกับไก่ ถ้าชอบ ผัก ชิก ไธ
หมายเหตุ สำหรับผู้ที่ชอบเปรี้ยวและเผ็ด
 ใช้มะนาวขยลงตามชอบใจ พริกมุล
 นกเค็ดลงก็ได้ ไม่เสียรส.

ทองหยิบตงฮัว เครื่องปรุง แ่ง สาลี
 เนื้อไก่ เนื้อหมู ปะทะเล ต้นหอม
 ผักชี เกล็ดขยัน พริกไทย ถั่วลิสง
 ตัก งาตัก น้ำข้ม น้ำตาล น้ำ
 เกยมขย ข้น นำน้หม พริกแดง.

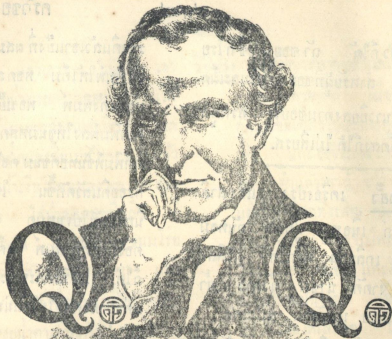
วิธีปรุง นวดแ่งสาลี กับ น้ำจนเข้ากัน ละ
 ลายอย่าให้เหลวนักให้ข้นหน่อย ต้ม
 เนื้อไก่ เนื้อหมู ปะทะเล ตัก แล้ว
 แ่งๆ และ ตันเนื้อหมูให้เป็นชิ้น
 เล็กๆ ขางๆ เนื้อไก่ ผัก เป็นฝอย
 ขยหอมหั่นเล็ดยกผสมในแ่งที่เคียวม
 ไว้ พริกไทย ข้น โรย ลง พอ หอม
 เกล็ดขยันนิดหน่อยพอมี รสเค็ม อย่าให้
 มาก ใช้ พิมพ์ ขนม อย่าง สังกะสี
 รุมนำน้หมเสียให้ทั่วก่อนแล้ว เท น้ำ
 ม้นหมลงในกระทะให้มาก ๆ ทั้งไฟ พอ

ร้อนแล้วเอาแ่งที่ ผสมไว้ หอยกลง
 ใน พิมพ์ให้เค็ม ทอดลงไป ใน กระทะ
 นำน้หมพิมพ์ พอ แ่ง แข็ง ตัว จึง
 คว่ำพิมพ์ลงให้ขนมหลุดจาก พิมพ์ ตัก
 เอาพิมพ์ขึ้นทอดขนม ค่อยไป จน เหลือ
 กรอบยักแล้วตักขึ้น ใช้ทอดโดย วิธี
 ข้นทอดกันไปจนหมด (ไม่จำเป็นจะ
 ต้องทอดทีละพิมพ์ ที่เคียว ๒-๓ พิมพ์
 ก็ได้ แล้วแต่กะทะจะ รุ สัก ที่ พิมพ์
 แ่อย่าทอดลงไปให้น้ำมันกลับ พิมพ์
 ไม่ได้)

น้ำจิ้ม งาตัก ถั่วลิสงตัก ข้นให้เล็ดยก
 ผสมกับน้ำข้ม น้ำตาล น้ำเกยมขย
 เกล็ดขยัน ชิมดูให้พอที่ ตาม ชอบใจ
 แล้วเอาพริกขี้พาดแกงผ่าเอาเมล็ด ออก
 ล้างน้ำหั่นตามเมล็ดให้เป็นฝอย ผัก
 ข้นให้เล็ดยก โรยลงในน้ำจิ้ม.

หมายเหตุ ของนี้ ควร รับประทาน ร้อน ๆ
 ถ้าทำเคียวมไว้อย่าทอดให้เหลือขย
 ที่เคียว ควรรอไว้ทอดให้ ได้ ที่ เมื่อ
 เวลาจะรับประทานก็ดีกว่า.

นักสืบใหม่

▲ ศรคชธิกะ ▲

คดีที่ ๑ :- ความลับของดยุกเบอริสฟอร์ด

เป็นประพจน์การตอนแรก ของ เค็นตินเควน นักสืบใหม่

ซึ่งบรรยายไว้เป็นพากย์อังกฤษใน สแตรนด์แมกกาซีน

โดย นาย เอฟ. บริตเตนออสติน

ความรู้สึก หวนใจ ซึ่งอุบัติเหตุอันแก่ตัว
ข้าพเจ้านั้นไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะอาการเลื่อนชั้น
อย่างฉับพลันของลิฟต์ไปสู่พนชั้นที่ ๘ แห่งตึก
ซึ่งข้าพเจ้าเดินเข้ามาทาง โรงละครสัตว์ บั๊กกา
กิลล์ ความรู้สึกอันนี้ยังคงปรากฏอยู่คร่าว
เท่าเวลาที่ ข้าพเจ้า เดินไป ตามเฉลียง ขึ้นบน
ข้าพเจ้าได้ ไป หายคือน้อย ที่หน้า ประตูๆ หนึ่ง
ซึ่งทำด้วยไม้แกะสลักบาน บน ประตูนี้มีตัว
อักษรติดอยู่อย่างเรียบร้อยว่า “สำนักงาน
กวี.กวี” ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเกือบจะ
ไม่สยบยอมอยู่แล้ว สำหรับข้าพเจ้าแล้ว เหตุ
การทั้งหลาย ที่ระงับ ปรากฏขึ้นนี้ เปรียบ
เสมือนหนึ่ง ว่าเป็นการทอด ลูกยาศน์ ครั้งสัก
ท้าย ข้อที่ว่านายทหารนอกราชการผู้ซึ่ง
ไม่มีอาชีพอะไรเป็นหลักฐานก็ถือของชายไม่
ใคร่ออกนั้น ข้อนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการให้
ใครบอกเลย ข้าพเจ้าทราบได้จากความรู้
สึกเคยชินของข้าพเจ้าเอง อาชีพที่พอจะยึด
ไว้ได้เป็น ราวๆ ก็มีอยู่คือ ภายหลัง ที่ได้ ถูก
ลูกปืนกลทลายจนหมดแล้ว ข้าพเจ้าได้ถูกย้าย
ไปประจำการอยู่ที่กองสับการลับ กระทำการ
เป็นปฏิบัติการกบฏ การ ดำเนิน ของพวก จารบรม
ข้าพเจ้าออกจะรู้สึกขบขันในความรู้อาษาต่าง
ประเทศของข้าพเจ้ามากกว่าที่เคยว่า ที่ข้าพเจ้า
รู้สึกหวนใจ ก็เพราะเนื่องจากที่ ข้าพเจ้าระลึก

ได้ ถึง เหตุการณ์ เหล่านั้น และ การ ที่ ข้าพเจ้า
ได้สังเกตหมาย อัน ปราศจาก ความหวังมายัง
สำนักงาน กวี.กวี. - เพื่อ ถามว่า จะมี งาน ให้
ทำบ้างหรือไม่แน่นอน

โอกาสที่จะได้ปฏิบัติงานนั้นน้อย ข้าพเจ้า
ไม่เคยกระทำการ ติดต่อกับ สำนักงานนี้ เป็น
งานส่วนตัวเลย แต่ใน ระหว่าง ที่ข้าพเจ้า
ประจำ การอยู่ใน กองสับ ราชการลับใน เวลา
สงครามนั้น ข้าพเจ้าได้ ยินเฝ้ากล่าวขวัญ
ถึงสำนักงานอย่างหนาหู และถึงแม้ว่า
สำนักงานนี้จะไม่ได้ ฝอยแผ่การงานให้คนที่
หลายรู้จักกันก็ัก ข้าพเจ้าก็ยังทราบว่าเป็น
สำนักงานที่เหมาะสมด้วยประการต่างๆ บรรดา
ผู้เห็นอำนาจของข้าพเจ้ามิได้เคยล่อมนคนลง
มากระทำการติดต่อกับสำนักงานเลย ตาม
กิตติศัพท์คงที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมา ถ้าเป็น
ความจริงสำนักงานนี้เป็นสำนักงาน ของผู้ที่มีความ
รู้ เชี่ยวชาญใน ทาง สืบสวนโดย เฉพาะ
ก็มี ผู้วิเศษ ชัด เคว้นดินเคว้น เป็น ผู้ ยังค้ำ
ยันชาค้วยตนเอง เมื่อการเป็นดังนี้โอกาส
ที่ สำนักงาน จะรับผู้ ขอร้องที่ไม่ ปรากฏ หลัก
แหล่ง แห่ง ที่อยู่ เช่น ข้าพเจ้านั้น มีน้อย เดิมที
เขาจะต้อง เลือกเฟ้นคน หลักฐาน อย่างแข็ง
แรงที่เคียว เมื่อข้าพเจ้าอ่านจดหมายตอบ
นักพยเวลา ๓๐ นาฬิกา ๓๐ ล.ท.แห่งเขาวนนั้น

ข้าพเจ้าแทบไม่เชื่อ ส่ายคาเลยว่ มันท่ ความ
เช่นนั้น และข้าพเจ้ายังไ้ ยมเย็บตนเอง
อยู่อย่างเหี้ยมโหดที่สุด

ขณะที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ ข้างนอก ประตู ที่ทำ
ด้วยไม้มีมธอกัน ส่ายคาของข้าพเจ้าทอด
ไป ประตู ร่วงของ บุรุษ ผู้หนึ่ง ซึ่งนั่ง อยู่ตรง
หน้า โตะอันเต็มไปด้วยสรรพพระคาณ โตะ
นั้นตั้งอยู่กลางห้อง บุรุษผู้นั้นเงยหน้าขึ้น
ขณะที่ข้าพเจ้าเดินเข้าไป หน้านั้นเป็นหน้าท่
อมเลือกผาคบวิบุรณ โทนหนักเคราเกลยง
ซากันไกร มีส่วน รัย กับ ความ กว้าง ของหน้า
ผาก ผมของเขาเป็นส้เทาและดิกระบาง
อยู่ลึกท่นอย คาแหลมคมลึกซึ้งประกอย
ไปด้วยความเฉลียวฉลาด ไม่ค่อย ากการ
ขมของเขาเผยให้เห็นไร่นอันชาวเรียบ สม่่า
เสมอกันเป็นอย่างดี ท่านผู้นั้นคือมิสเตอร์
เควันดินเควน

“มิสเตอร์เคเรทกันไซ้ใหม่ ?” เสียงนั้น
กึ่งวาลแ่มใส่ว่าเจินความคาคทหมาย ของ
ข้าพเจ้า ความคิดของข้าพเจ้าซึ่งกำลังไ้
ครวญใน ภาพ ทั้งหลาย ที่กำลัง ปรากฏอยู่
ละเกาะหน้าข้าพเจ้าในบ้ทนั้น ถูกทำลาย
ลงด้วยเสียงกรง ไ้รศัพทยนโตะก่งววจน
“ขอโทษฉันประเศียว, มิสเตอร์เคเร
ทกัน” เขาพูดขณะที่ถูก ไ้รศัพทชนพริ้ม

กยขมือให้ข้าพเจ้า นั่งลงบนเก้าอี้ ซึ่ง ข้าพเจ้า
ไ้ ไปนั่งลงตามอาการเข้ใจเข้ใจของเขา

“กอรคชน ?” เสียงเขาพูดกรอกลง
ไปในกระบอกเสียงไ้รศัพท ถูกแล้ว --
ท่ห้องในไฮเคเลวิทซ์ - โตะที่ ๓ ากทางที่เข้า
ไป - และส้ทเวณสันเอาคอกทหลายชาวเลียบ
ไว้ ที่วังลกกกระตุมรี ? - คนแล้ว, เราจะไปเอา
ตัวมันภายใน ๕ นาทีนั้นแหละ - อย่าปล่อยให้
หลคส่ายคาไปไ้ท่ที่เคียวนกว่าจะเสร็จเรื่อง”

เขาวางไ้ไ้รศัพทที่ลงนานพอที่จะให้ส้ทนัก
งานกลาง ทราบว่า การ ส้นทนาไ้ ส้น สู้ ลง
แล้ว และกียกหูชนพคไ้ไปยังท่อกแห่งหนึ่ง
“ฮัลโล - นั้นคุณ ซ้ไ้รศัพท - ผม เควน
พค เราไ้ตัวนกของคุณแล้วละ ครัย
ตัวเจ้าคุมอนนีเอร์เองที่เคียว - มันแข็งแรง
ปลอม คุณจำมันไ้ไ้รศัพท แต่เวลา
มันกำลังนั่งอยู่กัคนของผมในท่องที่ไฮเคเล
วิทซ์ - โตะที่ ๓ ากทางที่เข้าไป - ครัย - คน
ของผมมีคอกทหลายชาวเลียบอยู่ท่ง กระตุม
ถูกแล้ว - จัยท่งสองคนนะแหละก็ - รวจันะ -
ถ้าเกิดการค่อสู้ ละก็อย่าทำให้คนของผมเย็บ
ก็แล้วกัน อี้นกของคุณมย่นควัย หลก
ฐานท่งหมคอยู่ท่ล้่านักงานท่งหมคแล้ว --
ถ้าค้องการก็ให้คนมาเอาก็แล้วกัน ก็แล้ว
ละไรนะ ? - ออกคำสั่งก่อนสิ - ผมจะยัง

ไม่วางหู - เวลาเป็นของมีค่า"

เขานั่งลงบนเก้าอี้ หูโทรศัพท์ติดแนบ
อยู่กับหูของเขา

"ฮัลโล" เขาพูดขึ้นอีก "เสร็จแล้ว
หรือครับ? ส่งคำร้องไปแล้วหรือ? - ค่ะ!
คุณต้องการพูดเรื่องอะไร? ชื่ออะไร? คียก
แห่งอะไรนะ - คียกแห่งเบอร์สฟอรัค เขา
ละ! คุณบอกให้ท่านมาแล้วหรือ? - คริสตัม
จะคอยพบท่านอยู่ที่สำนักงาน"

เขาวางหูโทรศัพท์ แล้วก็หัน มาข้ม กับ
ข้าพเจ้า

"ซีไรท์แห่งสโกตแลนด์ครับ" เขา
พูด "เราได้เขียนบทวิจารณ์สำหรับคำวิจารณ์
ให้เขาตัวหนึ่ง นักทวนขรรค์คำวิจารณ์ทั้งสอง
ทวีปพากันจับตัวมาถึง ๓ เดือน และบัดนี้
เราได้จับให้เขาแล้ว ก่อนที่จะจับเขา ฉัน
ก็ไปตั้งหลักชั้นต้นนิยดานดู และบัดนี้ผล
มันก็ปรากฏขึ้นอย่างถูกต้องทุกประการ"

"แต่ที่ว่า พวกตำรวจเราได้รับเกียรติยศ
ในการนี้" ข้าพเจ้าพูดเป็นเชิงถาม

"ทำการตามคำแนะนำก็ได้เรียบร้อย -"
เขาปล่อยคำพูดหายเข้าไปใน ลำคอ พร้อมกับ
การกระพริบตาอันเต็มไปด้วยความสุภาพอ่อน
โยนซึ่งทำให้ ข้าพเจ้า ออกริมฝีปากชอบ เขาอยู่
ข้างแล้ว ลักษณะ อันประจักษ์ชัดเขานั่นเป็น

ลักษณะที่อาภรณ์ทำให้ผู้ที่พบปะเขา รู้สึกชอบ
เขาแทบทุกผู้

"พวกเราไม่มีมความกว้างขวางในหมู่
ประชาชนนักหรอก มีแค่เคอร์เคอร์ที่ฉัน เรา
ถือคำที่นักประพันธ์ด่าว่ากันว่า 'จงทำความ
ดีแต่เรียบง่าย และจงมีสติหัวอันแกร่งด้วย โลหิต
ในเมื่อความดีนั้นเผยออก' แต่สำหรับพวก
เรานั่น ฉันคิดว่ามันจะยิ่งกว่า 'หน้าแดง'
เสียอีก เราเรารู้สึก โกรธมากที่เกี่ยวกับความเป็น
เช่นนั้น"

เขายิ้มอีก อาการ ยิ้มของเขา ทำให้
ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่า ข้าพเจ้า กำลัง ตกมายก
เวียนขยทจนจาก แคว้นดินแดน ซึ่ง ตัวเขาได้
ตั้งขึ้นไว้สำหรับผลงานของเขา ในเวลา
นั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่คำของเขาเองตรง
มายังข้าพเจ้า ราวกับว่า จะเสียดแทง ลงไปใน
เนื้อหนังจนกระทั่งถึงดวงวิญญาณ

"ใช่! มาพูดกัน ถึง ชั่ว ของเธอ เด็ด,
มีแค่เคอร์เคอร์ที่ฉัน" เขาพูด

"ผม ก็คิดว่าผมไม่มีคุณวุฒิที่จะไปที่จะ
แจ้งให้ท่านทราบนอกจากการขอทำงานกับท่าน
ด้วยความเต็มใจในหลักนี้" ข้าพเจ้าตอบ
อย่างห่มคลุม ความทรงจำในดวงตาที่ฉัน
ทะลุเข้าไปในหัวใจของ ข้าพเจ้า เมื่อสักครู่
นั้น ทำให้ข้าพเจ้าไม่กล้าที่จะพรรณนาโลกนี้ถึงคุณ

วุฒิข้าพเจ้าไม่เลยให้ข้าพเจ้า

เขาลูกคนจากเกาะโคเคนตรงไปอยู่ที่ไหน
ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจ ที่เห็นว่าเขา เป็นคน
ท่ามากกว่าข้าพเจ้าเห็นเวลาที่เขานั่ง ส่วน
กว้างของไหล่ทั้งสองของเขา ลงคาข้าพเจ้า
ให้เห็นไปว่าเขาเป็นคน ที่มีขนาดสูงถึง ๖ ฟุต
แต่เมื่อเขายืนขึ้นแล้ว เขา เป็นคน สูงเพียง
ประมาณ ๕ ฟุต ๙ นิ้วเท่านั้น เขาหยิบเอา
ที่เก็บ กระดาษ ออกมา จากตัว แล้วก็ กลับมาที่
โต๊ะอีก ภายหลังที่ได้อ่านกระดาษ ในนั้น
ครู่หนึ่ง เขาเลยหันมาพูดแก่ข้าพเจ้า

“เธอคือมีเตอร์เคเรทกัน คนที่ขยแวงฟ
เฟนฮัม จารุขุม ผู้ปลอม ตัวเป็น สตรีได้ เมื่อ
เดือน พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๑๘ ใช่ไหม ?”

เขาถาม

ข้าพเจ้ารับว่าข้าพเจ้าคือบุคคลผู้นั้น

“พวกเราสักการะขอยไปเหมือนกัน แต่
เธอข้ามหน้าเราไปได้นึกเคียวเท่านั้น แต่
การอย่างนั้นาน ๆ จึงจะมีสักทีหรอก - เฮละ”
เขาหยุดพูดขมขื่นไป ยังโต๊ะ ซึ่งตั้งโต๊ะ มุม กับ
โต๊ะของเขา ฉันคิดว่าเธอคงจะเห็นว่าโต๊ะ
นั้นเหมาะแก่เธอ แต่เธออายนั้นถึงไวเสีย

ในคืน นั้น ก่อน เเลอะ เธอ ไว้ ที่ ช่อง อักษร
“ว” นะ

ข้าพเจ้า รับกระดาษ แล้ว และยังยืน จ้องดู

เขา โลหิตเล่นชิ้นข้างบนแรงกระทั้งโยหุ

ซาจนฟังคำพูด คำสศท้าย ของเขา แทะไม่ ไ้

บิน ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่าห้องที่ข้าพเจ้า
ยืนอยู่นั้นหมุนไปรอบ ๆ

คิว.คิว.หนีไปกระกับกองกระดาษของเขา
อย่าง สงบ เสงี่ยม รวว กับ ว่า ไ้ พุด คำ ที่ ไม่
แปลก ประหลาด อะไร ออกมา - ซึ่ง เป็น การ
ตรง กันข้าม กับความรู้สึกรัก ของ ข้าพเจ้า เป็น
อย่างยิ่ง

“ท่านหมายถึง - หมายความว่าฉันมีผมไว้ทำ
งานกับท่านอย่างนั้นหรือครับ” ข้าพเจ้าพูด

ตะกุกตะกักอยู่ในลำคอ

เขาเลยหันมาพูด ข้าพเจ้า ด้วยสายตา
อันคมกริบ

“มีเตอร์เคเรทกันที่รัก” เขาพูด “ฉัน
คิดว่าคำพูดของฉันแก่แกแล้ว โต๊ะนั้นเป็น
โต๊ะทำงานของเธอ - เข้าใจหรือยังละ ? อีก
สัก ๒-๓ เดือนเธอ ก็จะได้อ่าน ร่วม กับ ฉัน
ฉันมีกระตือรือร้นของเธอเองเสมอ ว่าแต่อย่า
ให้ฉันจับได้ว่า เธอคิดจะ ข่าตัวตายอีก ก็แล้ว
กัน” เขาหัวเราะออกมาเบา ๆ

ข้าพเจ้าสอ - อ้าปากค้าง ด้วยความ สน
แท่ที่พร้อมกันแสดงกิริยาบางอย่างอันขอกไม่
ถูกว่าไ้แสดงออกมาได้อย่างไร ขุมผู้นั้น
ออกจะเป็นผู้ที่ ได้มีไปด้วย อภินิหาร อย่างแรง

กล่าวก่อนแล้ว ถ้าเขาจะสังเกต เห็นอาการ
ของข้าพเจ้าขึ้นหรืออย่างไรนั้นเอง เขาได้
ยิ้มออกมาพร้อมกับพูดว่า “ฉันไม่มีเวลา
ที่จะอธิบายให้ฟังหรอก ว่าแต่เธออายุนั้น
ไปไวเสียก่อนแล้วก็กลับมานั่งทันที”

ข้าพเจ้าได้ทำตามเขาสั่ง ทุกประการ
เสียงเกาะที่ประตูกิ่งขึ้น สตรีสาวผู้หนึ่ง
นำร่างมาปรากฏขึ้นในห้องนั้น

“อ้อ! วีรอนิศา” เขาพูด “อะไรกัน?”

“นี่ฟังมาถึงค่ะ” เจ้าหล่อนพูดออกมา
ด้วยสำเนียงอันแสดงความ สามารถ อยู่ในตัว
พร้อมกับ ย่นแผ่น กระดาษซึ่ง พิมพ์ด้วย พิมพ์
คิดให้แก่เขา ข้าพเจ้าขมวดมวงมาจากโต๊ะ
ของ ข้าพเจ้า เห็น มี อักษร จั่วหน้าด้วย ตัวโต
ยอก คำยล ของ ผู้ เขียน จดหมาย ฉบบ นั้น ว่า
“วิธีที่ แองเกอร์ทซ์ซัลเคสว่ากอง -- ลีตส์”
(วิธีที่รณอนระหว่างประเทศ)

เขาพิจารณากระดาษ แผ่นนั้นด้วยความ
เอาใจใส่อย่างยิ่ง

“การปล้นที่ซิมพลอน - โอเวินส์” เขา
พูด “ทุกสิ่งทุกอย่าง มากี่ โฉมวิเศษหายคน
เก่าของเรานั้นเอง นี่ไม่ใช่ไร? อ้ายพวก
ซ่องเก่ากัษวิจิเก่าอีกนั่นแหละ วิยสังโฆรเลข
แจ้ง รายละเอียดไปยัง วอทกิสส์ ที่คอนสแตน
ติโนเปอล -- ซาร์เบนต์สัน ที่ แบล เกร็ค และ

แฮมมอนท์ที่มีลาน”

“โทรเลขเตรียมเสร็จแล้วละค่ะ” เจ้า
หล่อนตอบ

“ก็แล้วส่งไปก็แล้ว” ฉันคิดว่าคงไม่
เกินความสามารถของ คน เหล่านั้นเป็น แน่
ลองให้เขาแสดงความสามารถดูบ้าง แต่
วีรอนิศา” เขาพูดขณะที่เจ้าหล่อนถอยออกไป
“ฉัน ขอ แนะนำ ให้หล่อนรู้ จัก กับ
มิสเคอร์เคร์ที่ค้นผู้ร่วมคณะคนใหม่ของเรา”

เจ้าหล่อนหันมามองดูข้าพเจ้า ทำให้
ข้าพเจ้าสังเกตเห็นรูปร่างของเจ้าหล่อน อย่าง
ชัดเจน เจ้าหล่อนเป็นคนร่างทรง ผิวเนื้อ
กระดกข้างจะคล้ำไปหน่อย เมื่อข้าพเจ้า
ลุกขึ้นยืนอย่างกิริยาที่สรวลขานฟัง กระทำ นั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าเธอหาสตรีนี่มีรูปโฉมอันงดงาม
ประกอบทั้งมีบรรพชาอันเยือกเย็นเช่นเจ้าหล่อน
นี้ได้ โดยยาก อาจมีกิริยาที่แสดงแก่ข้าพเจ้า
นั้นดูไม่ค่อยจะนำพาในการที่จะรู้จักกับข้าพเจ้า
นัก คือได้มีศีรษะลงน้อย ๆ แล้วก็เดิน
ออกไป

“นั่นคือนางสาวลัคเคอเวท” มิสเคอร์
เคอพูดขณะที่เจ้าหล่อนออกไปแล้ว “เจ้า
หล่อนออกจะเป็นสตรีสาวที่ประหลาดอยู่ ถ้า
หากว่าเธอคิดซึกหรือสงสัยอะไร” ก็ถาม
หล่อนได้ถ้าไม่มีโอกาสจะถามฉัน”

กรุง ไทรคัพทบน ไทรคังชิน เขาหิยหุ
ชนพงศ์

“ฉันเอง - คบักแห่งเขรสิฟอรัค? นำ
ท่านเข้ามาข้างในซี”

ในนาที่หนึ่งหรือกว่าสักเล็กน้อย ประค
เบ้คอออก เสมียนไถ้นำเอาชายรูปว่างสูง
แต่งกายด้วยเครื่องเวลาเช้าเข้ามา ชายผู้นั้น
เบ้คอออกมาออกขณะท้าวเข้ามาในห้อง

“มีสเตอร์เควินคินเควนไซ้ไหม?” ชาย
คนนั้นพกวลงร้องทูลนายนายของข้าพเจ้า

“ถูกแล้วครับ” เควนตอบด้วยกิริยา
อันสุภาพอ่อนโยน พร้อมก้ม ยนม่อ ออกไปรับ
มือแขกของเขา

ท่านคูปักนั่งกระแทกลงไปบนเก้าอี้ อย่าง
คนทีเส้นประสาทกำลังตึงเครียด อายุของ
ท่านคงอยู่ในซีก ๔๐-๕๐ ปี เมื่อมองดูท่าน
จากที่ไกลๆ นั้น ข้าพเจ้าแลเห็นสายตาอัน
แดงก่ำ แลวิม ฝยาล่างสัน รววก อยู่ ภายใต
เคราอันตก

“กระผม จะ ปฏิบัติ ไต่ ท้า ไต่ อย่างไร
บ้าง?” เควนเริ่มพกวด้วยสำเนียงอันอ่อน
น้อมพร้อมก้ม ยนม่อ ชวนเป็น นิสสัย ประจำ
ตัวของเขา “กระผมเชื่อว่าไต่ท้าวคงไม่
รังเกียจในการที่ผู้ช่วยของกระผมอยู่ที่นี่”

คูปักเห็น คูปักแห่งเขรสิฟอรัค จะไม่เอา

ใจใส่ ต่อการ ที่ข้าพเจ้า นั่ง อยู่ ที่นั่น เสีย เลย
แทนที่จะคอย ท่านลวงกระดาศแผ่นหนัง
ออกมาจากกระเป๋าสั่งให้เควน ข้าพเจ้า
สังเกต เห็นมือ อันขาวยาว ของท่าน มีอาการ
สั่นระรัว

“ฉันได้รียกระดาศ แผ่นหนัง เมื่อคนนั้น
ท่านบอก

เควน มองดูหน้าแขกของเขาด้วยอาการ
อันน่าพิศวง บนกระดาศแผ่นหนังมีรูปฝ่ามือ
ขนาด เท่ากับมือ คน อรรมคา ประทับ อยู่ด้วย
หมึกสีแดง และภายใต้รูปมีอัน มีหนังสือ
ตัวเขื่อง ๆ เขียนไว้ว่า “ภายใน๒๖วันพิกา
คูปักตาย”

“ไต่ ท้า มีความ เห็น ว่า กระดาศ นั้น มัน
เป็น ของสำคัญสำหรับตัวไต่ ท้า เอง อย่างไร
หรือ?”

“ฉันเห็น เห็นแน่ที่เกี่ยว” แยกของ
เรากอบด้วยสำเนียงอันไม่ค่อยจะชัดเจนนัก

เควนก็มลงมองดู กระดาศนั้น อีก สักครู่
หนึ่งแล้วคูปักขึ้นว่า “สำหรับกระผมเห็นว่า
มันเป็นการล่อกลั่นเล่นอย่างทารกเท่านั้นเอง”
นายของข้าพเจ้าพูด

“ไต่ ท้าจะอนุญาต
ให้กระผมถามหน่อยไต่ ไต่ ไท่ว่า อะไรทำให้
ไต่ ไต่ ท้า คิด ว่า กระดาศ นั้น สำคัญ แก่ ตัว
ไต่ ท้า”

“คุณบอกไม่ได้ คุณ — อธิบาย — ไม่ได้”
 ท่านก็ยกมืออย่างตะกุกตะกัก “แต่ฉัน
 รู้สึก — รู้สึกจริง ๆ” ท่านเน้นคำพูดของท่าน
 ให้หนักขึ้น “รู้สึกว่ามันยับยั้งความระยำ
 ยับยั้งอะไรแฝงอยู่ใน โอ! ฉันกลัว — กลัว
 เหลือเกิน เมื่อฉันทำให้นั่นนอนไม่หลับ
 คลอดคืน”

“ได้ทำไม่ได้ เหตุผลอันควร เชื่อได้บ้าง
 ที่เกี่ยวข้องว่า เป็นคำพูดของคุณใดก็ตาม
 ไท-สุมุมว่า พวกเทอเวอริสต์” เป็นต้น”

“เปล่า — ไม่มีเหตุผลอะไรเลย นอก
 หาก — โอ! ฉันจะเรียกว่าอะไรก็ได้ — ความรู้สึก
 หวาดกลัวในใจ มันเป็นความรู้สึกที่ไม่มี
 เหตุผลอะไรเลย คุณแควน, ฉันรู้สึก
 กลัวเหลือเกิน และคิดว่าอีกในไม่กี่ชั่ว
 นาฬิกาฉันก็จะตายแน่นอน”

สำเนียงใน คำ พูด ของ ท่านก็ระหือย นำ
 สงสารเล็กน้อย และข้าพเจ้าก็ออกรู้สึก
 ออกสงสารท่านไม่ได้

“แต่คุณแควน” ท่านพูดต่อไป “ฉัน
 คิดว่าคุณคงจะ หิวเราระเบาะ ความ ขาด และ
 ความหวาดกลัวของผมเป็นแน่”

“กระผม มีความรู้สึกดี พอ ที่ จะ แล เห็น
 อะไรเป็นของควรหิวเราะ ความหวาดกลัว

อาจเกิดขึ้นโดยเหตุผลอันสมควร ซึ่งอยู่นอก
 เหนือ ความรู้ สึก ของ บุคคล ที่ จะ เข้า ใจ ได้
 ประทานโทษเถิดขอรับ, ผมขอเรียนถาม
 ได้เท่าอีกครั้งหนึ่งว่า ได้เท่าไร ความเห็น
 อย่างไม่ในเรื่องนี้ — ไม่ว่าจะเป็นเหตุผล ที่ควร
 เชื่อได้หรือไม่ก็ตาม ขอแค่ให้เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้อง
 ข้องกับกระต่ายแผ่นนั้นอยู่ข้างเท่านั้นเอง”

“รูชเซีย”

“รูชเซีย? นั่นเป็นการเกี่ยวข้องกันตาม
 ขรรคมคา ได้เท่าเคยทำการเกี่ยวข้องกัน
 ประเทศรูชเซีย หรือ ชนชาวรูชเซียบ้าง หรือ
 เปล่า”

“เปล่า” ท่านก็ยกสันคิ้วระชา ๆ “ถึง
 แม้มีมารดาของฉัน จะเป็นชาวรูชเซียก็จริงอยู่
 และท่านก็ได้ ถึงแก่กรรมมาเสียแล้ว ดัง
 แต่ฉันยังเล็ก ๆ อยู่ ฉันก็ไม่เคยไปที่
 ประเทศรูชเซีย หรือ ทำ การ ติด ต่อ กับชาว
 รูชเซียเลย”

“ได้เท่าคิดไม่ออกบ้างเลยหรือว่า ทำ
 ไม่ไหว พวกเทอเวอริสต์ ในรูชเซีย จึงจะ มาอยู่
 ได้เท่า” แควนถาม

“นอกจากที่ ได้แสดงตน เป็นประโยชน์กับ
 วิถีดำเนิน ของพวกเทอเวอริสต์ อย่างเปิดเผย
 แล้วก็ไม่เห็นมีอะไรเลย”

ก็ยกแห่งเบอริสฟอร์ด ขึ้น ตามที่
ข้าพเจ้าจำได้ว่า ท่านเป็นผู้หนึ่ง ซึ่งเอาใจช่วย
ฝ่ายราชตระกูลของประเทศไทยเขมรมาก

“ได้เท่าใด รัย กระชาย แล่นนี้ โดยทาง
ไปรษณีย์หรือ? เควนถามขึ้น

“รัย ทางไปรษณีย์” ท่านยกตอบ
อย่างหัวทศ “นั่นเชอของที่ใช้กระชาย
แล่นนี้”

เควนเพ่งดูที่กระชายแลของเปรียบเทียบ
ดูขนาดตัวอักษร ในที่สุดเห็นว่าเป็นตัวอักษร
ขนาดเกือบกัน

“ส่งมาจากเขาที่เวสตัน” เขาพูดขึ้น
ภายหลัง ที่เคยชอง ชินส่งดู ทราไปรษณีย์
“มันเป็นชองอย่างเลว ๆ นีเอง กระผม
คิดว่า ห้องวิทยาศาสตร์ ของ กระผม อาจ เอา
รอยมือของผู้ส่งกระชายนั้นมาได้ แค่ออก
จะไม่ค่อยเข้าที่สักหน่อย เพราะคงมีคน
จับคองหลายคนด้วยกัน เช่นผู้เขียน, บรุษ
ไปรษณีย์ คนใช้ของโคเท้าและตัวโคเท้าเอง
กระผมหวังว่า คุณซีไรท์คงจะไม่ได้อ่สยสวน
รอยมือ”

“ฉันก็หวังว่าเป็นเช่นนั้น” ท่านยก
ตอบอย่างใจลอย “ทั้งนี้เขาได้หัวเราะ
เยาะฉันเหมือนอย่างคุณเหมือนกัน เขา
เห็นว่า เป็นการ เล่นตลกอย่างไ้ ๆ ของใคร

คนหนึ่ง ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังให้ เขา
สัญญาว่าจะคอยเฝ้าดูบ้านฉันในคืนวันนั้น ถ้า
เขาจะเห็นว่ายังไม่เป็นที่พอใจฉัน หรือ อย่างไ้
นั่นเอง เขาจึงได้บอกให้ฉันมาหาคุณและ
ยังแถมท้ายมาด้วยอีกหน้อยว่า คุณเป็นบุคคล
ผู้เกี่ยวข้องกันที่ระบรายเรือนนี้ใด ๆ

“กระผม เเค่มใจ ที่ จะ ช่วย เหลือ โคเท้า
อย่างนี้ที่เกี่ยวกับรัย” เควนพูดลงขม

นัย ๆ “แต่กระผมคิดว่า คงจะไม่มีเรื่อง
อะไรเกิดขึ้นเลย มันต้องเป็นของเล่นกัน
ขึ้น ๆ อย่างแน่แท้ เพราะใครเลยซึ่งกำลัง
พยายามจะฆ่าคนจะยอมเขย่ปล่อยให้ รอยมือ
ของมันมาปรากฏอยู่ไ้้อย่างนี้ ความเห็น
ของกระผมก็คือ โคเท้าควร สงขารมณเ์ รัย
จิตที่ไ้ให้เข่นปรกติ และความอารักขา
ของคุณซีไรท์ ก็คงจะมันคงพอต่อ... สมมุท
ว่า ผู้ที่ มาทำร้ายโคเท้า แต่กระผมต้อง
ขอของสิ่งนี้ไว้” เขาพูดขึ้นพร้อมกัน
คำพูด “เพื่อกระผมจะได้ลองค้นคว้าหา รอย
มือของคนเขียนหนังสือขาทวัน กระผมเขือ
ว่านอกจากนี้ กระผมก็คงจะทำประโยชน์
อะไรให้แกโคเท้าไม่ได้ อีกเป็นแน่”

“ขอใจคุณมาก คุณเควน” ท่านยก
พูดลงลกซนจากเก้าอี้ “ถ้าหากว่าฉัน
ยังคงมีชีวิตอยู่จนถึงพรุ่งนี้แล้ว ฉันจะ

โทรศัพทืมายบอกคุณว่าไม่ต้องห่วงวายในเรื่องนี้ อีกเลย ฉันรู้สึกเหมือนว่า ถ้าชีวิตของ ฉัน ยังคง อยู่เกิน เวลาที่กำหนดไว้แล้วฉันก็คงปล่อยภักยิตลออกไปเป็นแน่”

“ถ้าเช่นนั้น กระผม หวัง ว่า คง ได้ รัย โทรศัพทืจากไคเท้าในวันพรุ่งนี้” “เขาพัก พลาญบนมือ ออกไป จับมือของท่านอยู่ๆ หาย ออกมา มีสเคอร์เครทคัน” เขาหันมาพก แก่ข้าพเจ้า “นำท่านยุคักไปส่งที่พลัทที่เถอะ” เมื่อข้าพเจ้ากลับมากในหึ่งอีกครัง หึ่ง เห็นควอน นังพลักคุ นาครสงเคระหที่ อยู่ อย่างขมึกเขมัน

“ถามความเห็นของฉิน” เขาหันมาพก แก่ข้าพเจ้า “เห็นว่ามันเป็นการลัถกันเล่น ชิน ๆ มากกว่า ใครคนหนึ่งที่ไม่วัระชอบ กัยแผนรัฐประศาสนายาขของท่าน คงจะ ลองชู้ท่านเล่นยังก็ไม่ได้ - แต่เราลองมา ตรวประวัติของท่านก่อนที่ร ผู้ที่ดำรงคื ตำแหน่ง เป็น คัยก และมี มารดา เป็น ชาว รัชเชย นั้นไม่ใช่ ของ สามัญ นัก อ้าว - นั้น ยังไง - แอลเฟรดยอฟเฟรย - คัยกคนที่ ๕ - เกิด ค.ศ. ๑๘๗๗ บุตร ชาย หัวย ของ หลอด แคลฟเวอร์จ และอาเคียมแวนนอฟ - คึกษา วิชาที่กรุงเบอร์น - ยังเป็นไลค - ย้า! ไม่ เห็น ประโยชน์ อะไร นอก จาก จะ เชื้อ ได้ ว่า

บุคคล นั้น ไม่ เคยเล่นเลย ว่า คน จะเป็น ได้ ถึง ตำแหน่งคัยก ฉินคึกคณชีโยรทพคถูก - มันเป็นของชิน ๆ เท่านั้นเอง ถึง อย่างไร ก็ที่เราต้องลองช่วยเหลืออยู่ เพื่อว่าจะเป็น ประโยชน์ อะไร ย้าง” เขา เอ็มมือไป กค กระดงบนโต๊ะ

สักครู่หนึ่ง นางสาว สักเคอเวท เกินเข้า มาในหึ่ง

“นี่ - วัธนิกา” ควอนพก “เอารอย มือนไปให้สักคคแลนคัยาร์ค ตรวรสอยสวนคุ ที่เถอะว่า มี รอยมือ อย่างนี้ ย้างใหม่ แล้ว โทรเลข ส่ง รูปพรวัธ รอยมือ ที่ ปราการฏอยู่บน กระดาษ นี้ ไป ยัง เบอร์ลิน - ปารีส - ลูซาน - เวียนนา และ มิลาณ ด้วย และบอกให้เขา คอยมาโดยเร็วที่เถียว”

สักคคแลนคัยาร์ค ยอก มาในย้ายวันนั้น เอง ว่าไม่วัจักรอยมือนั้นเลย แล คำคอบ จาก สดำนคัารวท่าง ๆ นั้นก็ยังไม่มา ทำให้ ข้าพเจ้าลัสมการที่ท่านคัยกมาหาเสียลัถ ข้าพเจ้า มาคึกถึง เรืองนช อีก ครังหนึ่ง ใน วันรุ่งขึ้น พอควอนเข้ามาใน สำนักงานไค สักครู่หนึ่ง ก็มิเสียกวังโทรศัพทืคังฉิน

“ฮัลโล! คัย - ควอนพก - นั้น คุณ ชีโยรทหรือ - อะไรนะ? สวรรคทรวงโยรค! - คัยฉะมาไป ที่คฤหาสน์เบอร์สฟอรค์ เกยวัน

แหละ” เขาวางหูโทรศัพท์ แล้วหันมาพูดกับข้าพเจ้าด้วยอาการอื่นคนเห็นตกใจ “ท่านถูก ถูก ชำ คาย เสีย ตั้ง แต่ เมื่อ คำนัน แล้ว มีสเคอร์เคอร์หั่น คุณชโยรทียอกว่าลิลลีย์ เหลือเกิน” เขายกหูโทรศัพท์ที่ทำการติด ต่อในบริเวณสำนักงาน ขึ้นพูดกรอกลงไปว่า “ถามนางสาว สักเคอเวท คุณทรี ว่า คำ ทอ ย จากสถานีตำรวจที่ โทรเลข ไป เมื่อวานนี้มายัง ไหม”

สักคูหนึ่ง นางสาวสักเคอเวท เกิน เข้า มา มี ลือ กระจาย โทรเลข ๒-๓ แผ่น และ มีวนกระจายอีกมีติดอยู่

“มี ชำว ะไร บ้าง ไหม, วีรอนิกา”
เขาดาม

“คำทอ ย ๓ อันนะ” เจ้าหล่อนพูดลงมายังกระจายโทรเลขให้เขา

“วลากิเมอร์ไวรอนเซฟทั้งนั้น” เควนพูดขึ้นภายหลังที่ได้อ่านโทรเลขนั้นทั้ง ๓ แผ่น

“วลากิเมอร์ไวรอนเซฟ - โอ ! คุณเหมือนเคยได้ ยิน ช้อ มา แล้ว - ไหน มี ะไร เป็น พิเศษบ้าง”

“มี บ้าง เล็ก น้อย นะ” เจ้าหล่อน ตอบ พร้อมยกยื่นมีวนกระจายที่ถือมาให้ เควน

ข้าพเจ้า ขใจอกหน้าไปมองดู กระจาย เหล่านั้นเป็นเหตุการณ์ที่บรรดาที่ไว้จากบรรดา

พวกหัวหน้ใน สำนั กต่าง ๆ ของคณะเทอเรอริสติกทั้งนั้น

“วลากิเมอร์ไวรอนเซฟ” เควน อ่าน ออกมาดัง ๆ

“ฮายและกานิกไม่ปรากฏ ถูกชี้ว่าเกี่ยวข้องในการฆาตกรรม ลีเกอร์ สกีสมาชิก คณะเทอเรอริสติก ที่ กรุง เซอร์น ภายหลังถูกจับในฐานะเป็นผู้สมรู้ ในการฆ่า ลุก ยอมบ ที่ เซอร์ ลิน เมื่อ เดือน เมษายน ค.ศ. ๑๙๐๕ ศาลปล่อยตัว เพราะไม่มีหลักฐานพอ

เคยร่วมมือกับพวกสงครามกลางเมืองในประเทศรัสเซีย ค.ศ. ๑๙๐๕ ต่อมา เมื่อการเมือง ของ รัสเซีย เกิดยุ่งเหยิงขึ้นใน ยุคปรัญชาขึ้นนี้ ได้เข้าไปเป็นพวกบอลเชวิค เชื่อว่าได้เกิดฆาตกรรมกับเลนินและออกจาก ประเทศรัสเซีย เมื่อ ค.ศ. ๑๙๒๐ อิม !”

เควนออกอุทานมาค่อย ๆ “คุณเหมือนเราจะมิอะไรเพิ่มเติมลงไปใน ประวัติ ของเขาอีก เป็นแน่ มากด้วยกันซี” เขาหันมาชวนข้าพเจ้า “มันเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาของเธอเหมือนกัน”

๒-๓ นาที ผ่านพ้นไป รถของเราได้ไปจอดอยู่ที่หน้าคุกหาสน์เมอร์ริสท์พวก คุกหาสน์ นสร้างขึ้นใน ศตวรรษที่ ๑๘ ตั้งอยู่ใกล้กับจัตุรัสเมอร์คเลย์ ข้าพเจ้าสำรวจพบว่าขาของข้าพเจ้า ออก ระส่ำ อยู่ บ้าง ใน ขณะ ที่ เคน

ตามเควนั้นขรรโคไป คนใช้คนหนึ่งออก
มาเฝ้าประมุขเรา ซื่อสัตย์และคนของเขา
กำลังคอยเรายูทึ่เดียว พอเขาเห็นเรามา
ก็ออกต้อนรับด้วยอาการกระวักกระวาก

“มันออกจะเป็นคนที่ถือศรัทธาอยู่ คุณ
เควน” ซื่อสัตย์พูดขึ้น “ผมอยากจะเรียก
ว่ามหัศจรรย์ทีเดียว แม้แต่คุณเอง มันก็
อาจทำได้เป็นแน่”

“เขาเอะ ขอผมทบทวนก่อนก็แล้วกัน”
เควนคัดบทย “ผม เชื่อว่า คุณ ยังไม่ได้ถูก
“ต้องเลย”

ซื่อสัตย์ ยิ้มอย่างประหลาด

“นั่นนะสิ มันเป็นข้อมหัศจรรย์ข้อหนึ่ง
ละคุณเควน ศพไม่ปรากฏอยู่ในบ้าน มัน
หายไประหว่างไม่มีร่องรอยอะไรเลย”

เควนหยุกอยู่ตรงเชิงขรรโคขึ้น
“อะไรนะ” เขาหันมาถาม “เมื่อไหร่
คุณว่าศพไม่มี?”

“ถูกแล้วไม่มี” หายไปอย่างทว่า
รอบไม้ไผ่เลยทีเดียว มีหลักฐานบางอย่าง
ที่สื่อให้เห็นว่าได้มีการต่อสู้กันเกิดขึ้นในห้อง
ข้างบน มีโลหิตหยดอยู่ทุกหนทุกแห่ง
คุณคงขึ้นไปเห็นกับตาคุณเองหรอก ส่วน
ศพนั้นคุณจะไม่พบเลย เรืองนงเกินความสา
มารอดของผมจริง ๆ คุณเควน บ้านนี้ถูก

ค้นตั้งแต่พื้นดินจนถึงหลังคาแล้ว ก็ยังหา
ศพ ทว่าชวนให้คิดว่า ทางไหน เป็นทางที่
คนร้ายเอาศพออกไปไม่ได้เลย

“ขึ้นไปข้างบนเถะ” เควนชวน

ที่อาศัยของท่านอยู่ ซึ่บนนั้น แบ่งออก
เป็น ๔ ห้อง เป็นห้องนอน ห้องอ่านหนังสือ
ห้องแต่งตัวและห้องอาบน้ำ ห้องเหล่านี
ประตูเปิดทะลุติดต่อกัน แลทุก ๆ ห้องมี
ประตูเปิดไปยังเฉลียงใต้ห่ม ซื่อสัตย์เล่า
ให้เราฟัง ขณะที่กำลังเดิน ขึ้น ไป ข้าง บนว่า
การฆาตกรรมนั้นเกิดขึ้นในห้องนอน เขา
ได้นำเราไปยังห้องที่เกิดเหตุขึ้นก่อน ที่หน้า
ประตูห้อง มีตำรวจ กับชายผู้หนึ่ง ซึ่งมีสีหน้า
อันตื่นตกใจยืนสนทนากันอยู่

“ผมได้วางยามไว้ ที่นั่นกว่า คุณจะมา”
ซื่อสัตย์พูด “ชายผู้นั้นคือฮัมเฟรทนายสนธิ
ของท่านอยู่ ข้างที่คฤหาสน์จะต้องการถาม
อะไรเขาบ้างละกรรมัง”

“แน่ละผมต้องถามเขา แต่ผมต้อง
ขอเข้าไปตรวจภายในห้องเสียก่อน”

“ก็คงไม่มีอะไร นอก จาก เขา ของ
กระ วย กระบาย อันเนื่อง จาก ก้าว ต่อสู้ กัน”

ซื่อสัตย์พูด ขณะที่ยืนประตูให้เราเข้าไป
“ผมแลเห็นของผมไม่ได้ถูกต้องอะไรเลย”

ในชั้นแรก เมื่อมองไป ปรากฏเดียว ก็ เห็น

ได้ว่า มีการต่อสู้เกิดขึ้นในห้องนั้น เกาฮ์
๒ ตัวล้มคว่ำ ม่านข้างหน้าต่างอันหนึ่งหล่น
ลงมา เสือขาวตัวหนึ่งกองอยู่บนพนักห้อง
ผ้าปูที่นอนถูกรูดอย่างยุ่งเหยิง และสิ่งที่น่า
หวาดเสียวที่สุดก็คือ บนผ้าปูที่นอนนั้นมี
หยกโลหิตแห่งกรงคึกอยู่ ตรงใจกลางของ
หยกโลหิตนั้นมีเม็ดเลมหนึ่งรูปร่างคล้ายกลุส
ขี้กทรงกระดากแผ่นหนึ่งไว้กับที่นอน กระ
ดากแผ่นนั้น ก็มีรอยฝ่ามือ อย่างเกียจกรับ กับ
แผ่นที่ขยี้เขาไปให้เขานดูเมื่อวานนี้ ภาย
ไต่รอยฝ่ามืออันนี้มีตัวอักษรเขียนอย่างหวัด ๆ
ด้วยโลหิตว่า “คียูกเซอร์วิสฟอร์คตายแล้ว”

ซีไบรท์ ซีโมไป ที่ กระ ดาก แล้ว พก ว่า
“เหตุมันก็เกี่ยวเนื่องมาจากอาชักระดากเมื่อ
วานนั่นเอง เจ้าผู้ร้ายคงได้ ใช้กำลังกับ
ท่านคียูกเขาไปแต่เพียงเล็กน้อยก็แทงลงไป ออก
จะแถมแรงอยู่ข้างแล้ว หรือใจคุณว่า”

เขานก็มีศีรษะลงช้า ๆ “ผมเชื่อว่าคุณ
คงได้สวนคนในบ้านแล้ว มีใครไต่ ยืน
เสียวอะไรผิดปรกติบ้างหรือเปล่าเมื่อคืนนี้?”

“ไม่มีใครไต่ ยืนอะไรเลย” ซีไบรท์
ตอบ “มันก็เป็นอีกข้อหนึ่งแห่งความ
มหัศจรรย์”

“แกนอนที่ไหน?” เขานหันมาถามทนาย
ของท่านคียูก “ผมนอนอยู่ห้องชั้นบนที่

สุด” ชายคนนั้นตอบ “ข้างเตียงของท่าน
คียูกมีกระดิ่งแลโทรทัศน์ ซึ่งถ้าท่านต้องการ
ตัวผมก็อาจเรียกได้ ในเวลากลางคืน แต่
เมื่อคืนผมไม่ได้ ยืนอะไรเลย”

“แกเห็นท่านคียูกเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อไร?”

“ท่านเข้านอน ๑๐ ล.ท.ถึง ผมได้เข้า
ไปรับใช้แล้วได้เห็นท่านเข้านอนด้วยตาของผม
เอง เมื่อผมเอาเสื่อผ้าเครื่องแต่งตัวกลาง
วันของท่านไปเก็บไว้ ที่ห้องแต่งตัวแล้วผมก็
ขึ้นไปนอนยังห้องของผม แต่เมื่อผมลงมา
ปลุกท่านตามเคยในตอนเช้า ผมก็ได้พบ...”
ชาย คนนั้น ปลด คำพูดให้ขาด หายไป ด้วย
สำเนียงอันเรื่อไปด้วยความหวาดกลัว

เขานไม่ได้ปริยกว่าอะไร นอกจาก
เกินกว่าไปมาอยู่ในห้องนั้นช้า ๆ “ประตูแล
หน้าต่าง ทุกบานยังคง ใส่ กลมແປແປปรกติ
เมื่อเช้านี้” ซีไบรท์พูด “ผมอาจกล่าวได้ว่า
ไม่ได้ ใช้เส้นทางเข้ามาเลย และถึงจะเข้า
มาทางประตู หรือ หน้าต่าง ก็คง เป็นการ ยาก
ไม่ใช่ฉันนี่ เพราะคนของผมนั้นอยู่หน้าบ้าน
ตลอดคืนนี้ เปลี่ยนยามกันทุก ๔ ชั่วโมงพิกา
ที่ทำงานนี้ ก็เพื่อจะ ลือท่านคียูกเล่นจีน ๆ เท่า
นั่นเอง และอีกประการหนึ่งก็เพื่อจะปฏิบัติ
ตามสัญญาที่ให้ไว้กับท่านคียูกด้วย”

เขานยังคงนั่งอยู่ตามเดิม เขาเดินตรวจ

โน่นตรงนั้นไปรอย ๆ ห้อง รวักขัวว่าเป็น
 สลักขี้เหล็กกรวยสี่ตัว เขาหยิบเสื้อคลุม
 ขึ้นนอกนั้นขึ้นพิจารณา ภายในข้อมือเสื้อ
 นั้นเขาพบหยกโลหิตแห่งกรังกิกอยู่

“เสื้อของท่านก็ยกใช้ไหม?” เขาหัน
 มาถามนายสนิทของท่านเจ้าของบ้าน

“ครับ”

“แกไม่พบเสื้อนอนที่ท่านสวมเมื่อคืนนี้
 บ้างดอกหรือ?”

“ไม่พบเลย ผมคิดว่าคงติดไปกับศพ
 ท่านเป็นแน่”

เขวนเบิกกระเป๋าทิ้งของเขาค่อย หยิบ
 แว่นขยาย โค้นหนึ่งออกมา แล้ว ก็ เค้น ตรง
 ไปยังที่นอน เราทั้งหมกเฝ้าเขาอย่าง
 เงียบ ๆ ครั้งหนึ่งเขาบ่นอะไรอยู่ในคอ ๒-๓ คำ
 สักครู่หนึ่งข้าพเจ้าเห็นเขาหยิบเอาอะไรขึ้นมา
 อย่างหนึ่ง วัตถุนั้นเล็กจนข้าพเจ้าไม่สามารถ
 มองเห็น เขาเอาแว่นขยายวัตถุนั้นดูอยู่สัก
 ครู่หนึ่ง แล้วก็เอาปลายมีดของเขาแฉะหยด
 โลหิตแห่งออกมายืนพิจารณาที่หน้าคาง

“หยิบหลอดแก้วเปล่ากับหลอดแก้ว เลข
 ที่ ๑ ในกระเป๋ามาให้ผมทดสอบเครื่องนี้”
 เขาขยกร

ข้าพเจ้าหยิบเอาวัตถุที่เขาต้องการไปส่ง
 ให้แล้วก็นั่งอยู่ เขาเอาหยดหลอดแก้ว

ใส่ลงไปใน หลอดหลอด แล้ว ก็ เอา น้ำ ใน
 หลอดที่ ๑ หยดลงไปด้วย

“หลอดที่ ๒”

ข้าพเจ้าก็หยิบส่งไปให้เขาค่อย

“สตีฟซ์ โซลิก” เขวนพคกับซีไบร์ท์
 ขณะที่ยกน้ำในหลอดที่ ๒ ลงไปในหลอดหลอด
 นั้น “ผมชอบเก็บของเหล่านี้ไว้ ในหีบ

ของผมเสมอ เพียงแต่ ทดลอง กันอย่าง
 หยาบ ๆ เช่นนี้ก็พอจะเห็นช่อง ได้บ้างกระมัง -
 เอาโคมแอลกอฮอล์มา — จุลทัศน์ด้วย”

เขวนเอาหลอดแก้วนั้นขึ้นลงไฟโคมแอล
 กอชอลที่ข้าพเจ้ายกเอาไปวางไว้ ให้มันสักครู่
 หนึ่ง พอเห็นว่าน้ำในหลอดนั้นแห้งจนเป็น
 เกร็ดเล็ก ๆ แล้ว เขาก็เอาลงใส่ในจุลทัศน์
 “โลหิตแน่” ซีไบร์ท์พดขึ้น ขณะ
 ที่เขวนยกหน้าขึ้นมาจากจุลทัศน์

“ครับ - โลหิต” เขวนตอบ “มีเคอร์
 เกร์ทัน เอาหลอดเปล่ามาอีก อันหนึ่ง”
 เขาเอาเส้นค้ายางเขื่อน โลหิตตรงข้อมือ
 เสือออกมาทดลองด้วยวิธีอันเดียวกัน

“มีหยดโลหิตติดอยู่ที่ตามพ่น จนถึง ประตู
 ห้องนั้น” ซีไบร์ท์พดทำลายนความเงียบขึ้น
 “ผมคิดว่ามันคงไปล้างมือที่นั่นเป็นแน่”

“ผมเห็นแล้วละ ไปห้องที่ว่างกันเถอะ”
 เขวนชวนขึ้น

เราเดินตรงไปยังห้องอาบนํ้า
“นั่นคือผาเช็ดตัวที่มันใช่” ชีโยรท์
ชิมือไปที่ผาเช็ดตัวบนหลังซึ่งอยู่ในห้องนั้น

เขวน ก้มลงหยิบขึ้นมาดู ด้วยแว่นขยาย
สักครู่หนึ่งแล้วก็วางลงไว้ที่เดิม เขาเดิน
ตรงไปยังโต๊ะที่วางเครื่องหอม บนโต๊ะนั้น
มีแปรงที่สำหรับใช้ในการโกนหนวด มีด
โกนและก้นโกนวางอยู่ วัตถุเหล่านี้เขาได้
เอาแว่น ขยาย กระจก ด้วยความระมัดระวัง
เก็บไว้

“คุณเขวน” ชีโยรท์ทำลายความเงียบ
ขึ้น “ถ้าคุณจะไปห้องอ่านหนังสือซึ่งอยู่
ทางก้านโน้นของห้องนอนแล้ว คุณจะเห็น
อะไรที่น่าพิศวงกว่านี้อีก”

“ไปเถิดคุณแหละ” เขาพูดพลางออก
เดินนำหน้าพวกเขาไป

“ผม คิด ว่า การ นี้ คง มี ผล แห่ง ความ
ประสงค์ของเรายิ่ง” ชีโยรท์ชิมือไป
ยังตู้ที่บรรจุยาเข็ดตัว

“กุญแจพวงนี้วางอยู่ตั้งแต่เช้าแล้ว” ชี
โยรท์บอก

“เมื่อคืนนี้ ชิคไม่ใช้รึ?” เขวนถาม
คนใช้

“ชิคครับ” คนใช้คนนั้นตอบ “ผมแน่
ไม่ใช่นายชิคอีกแล้ว ผมได้เดินผ่านมาทางห้องนอก

ภายหลังที่ท่านคุยกันได้เข้านอนแล้ว เมื่อ
ตอนหัวค่ำ ท่านนั่งอยู่ กับ คุณ มอริคิเมอร์ ใน
ห้องนี้”

“มอริคิเมอร์! ชายคนนั้นคือใคร?”

เขวนถาม

“ท่านเป็นนายหน้า จัดการ แทนท่านคุยก
ในการงานทั้งหลาย ท่านคุยกได้ โทรเลข
ไปเรียกตัวมา”

“บางที เขาอาจบอกเราได้ กระมังว่าจะไร
อยู่ในคืน” ชีโยรท์พูดเป็นเชิงออกความ
เห็นอกจากยานประตูชั้นที่ร้อยซึ่งเข็ดตัวอยู่นั้น
ก็ไม่เห็น มีอะไรผิดปกติอีกเลยใน ห้องนี้
เขวน เดินไปใกล้ โต๊ะ ที่วางของ ตั้งอยู่ ตรงหน้า
ต่าง เขาหยิบกระจกมาส่องดูหนึ่งซึ่งถูกปิด
ออกจาก หนังสือพิมพ์ ชีโยรท์ให้เขาดู ใน
กระจกนั้นมีความน่าพิศวง “อาถรร
วร้าย ของ เณริน; การทะเลาะ เพื่อ แบ่ง
ตำแหน่งเณริน”

“แต่เคยเห็นกระจกแผ่นข้างใหม่?”

เขวนถามนายของท่านคุยก

“เห็นครับ” เขาตอบ “ท่านคุยกชอบ
ตัดข่าวหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับเรื่องนํ้ามาก ดู
เหมือนท่านออกจะเกลียด พวกแกง อยู่
ไม่ใช่นายชิคอีกแล้ว

“นั่น อาจ เป็น ข้อไป สู่สวน แห่ง คึก

ไ้” ซู่ไ้ร่ท่ข่นเยาๆ

“แสร้งแล้ว” เขาซ่มื่อไ้ยั้งคารางบอก
เวลาารถไฟออกซึ่งวางอยู่บน โต๊ะนั้น “เมื่อ
วานนี้ ท่านคยักไ้โดยสารรถไฟไ้ไ้ไหนบ้างหรือ
เปล่า?”

“ผมไม่ คึกว่า ท่านจะ ไ้โดยสาร รถไฟไ้
ไ้ไหนเลย” ซ่มื่อเพ็ร่บ่คย “อีกประการ
หนึ่งผมก็ไ้ไม่เห็นว่าท่านมีอะไรจะไ้ไ้ไหนเลย”

เขวนเอาแฉ่น ขยาย ของเขา ส่องดู ครั่ง
คารางบอกเวลา รถไฟออก อยู่ครู่ หนึ่ง แล้วก็
เลือนมาที่เวลาเรื่อออก

ทันไ้คนนั้นชายคนหนึ่งหน้าขาวซ้กเกินเข้า
มาหาซู่ไ้ร่ท่

“คุณมอริติเมอริ่มาถึงแล้วครัย ผมคึก
ว่าคณค้งต้องการทราบข่าวมาของเขา”

“ขอบไ้” ซู่ไ้ร่ท่ท่ท่ “เชิญ ซ่มื่อ
เลยก็ไ้เลย - นั้นคุณเขวน - ชายคนนั้นเป็น
หัวหน้าคนไ้ใช้แพนเครื่องค้มของท่านคยัก”

“ซื่อไ้” เขวนท่คณเขมื่อริ่แล้วว่ชาย
คนนั้นคือใคร “ฉันกำลังไ้ค้คนไปค้ตามหา
แกอยู่ก็ไ้เลย ท่านมีแมว่อย่างไ้ใหม่? จะเข่น
แมว่ขาว หรือ แมว่ เขื่อเร่เข่น ก็ตามเถะ”

ชายคนนั้น แสค้ง กิริยา แผลกไ้ใจไ้ไม่ แพ้
พวกเรานัก

“มีครัย ท่านคยักไ้เป็นคนซอมแมว่มาก”

“ไ้เลย” แมว่ฉันอยู่ไ้ไ้ไหน?”

“ผมไม่ทราบ คุณเขมื่อเข่วั้นผมยัง
ไม่ไ้ไ้เห็นมันเลย แต่ถ้าคณต้องการท่ ผม
จะไ้ไปหามันมาไ้เลยนั่นแหละ”

พอพูดแล้วก็ไ้เข่นเข่งออกไปจากห้องนั้น

ด้วยอาการอันรีบร้อนราวกับว่ ถ้กำลังไ้เข่นออก
จากห้องพระยามฤคยักไ้ไม่ปาน

“คำพูด ของ คุณ ซ่าง สกิติไ้ผม เลี่ยน
กระไร” ชายท่ ซื่อซ่มื่อเพ็ร่บ่เข่น

“เมื่อผมจะออกไปจากท่านคยัก ผม
เห็นมันวนเวียนอยู่ในห้องเหล่านั้ แต่ท่าน
คยักบอกผมว่าไม่ไ้ให้ร่กวนมัน ผมก็เลย
ไม่ไ้ไ้มันออกไป”

“แต่เข่วั้นนั้แกไ้ไ้เห็นมันอย่างไร?”

“เปล่าเลยครัย ผมคึกว่ามันค้งออก
ไปเสียจาก ห้อง นั้ เมื่อไ้ใคร คน หนึ่ง ไ้
ประค้เข้ามา”

การสนทนาระหว่างเขวนกับซ่มื่อเพ็ร่บ่ สุก
ลงเมื่อมื่อสเคอริ่มอริ่คิเมอริ่เข่น เข้า มาใน
ห้อง รูปร่างของเขาประเข่วิวแลหน้าของ
เขาออกจะมีสสคค้อย่น้อยหนึ่ง

“คุณมอริ่คิเมอริ่” เขวนเข่น เข่น ภาย
หลังท่ชายคนมาไ้ใหม่มา หยัก ย่น ครั่ง หน้า
เขา “ผมทราบว่าเมือคน นั้คณไ้ไ้ทำงาน
อยู่กับท่านคยักไ้ในหังนี้ คุณจะ บอกไ้ผม

ทราบดีไหมว่า ในตู้ นีรภัย นี้ มีอะไร
บรรจุอยู่”

“ทราบครับ” เขาตอบอย่างเรียบๆ
“มีเอกสารต่างๆรวมเป็นทรัพย์สิน ๒๐๐๐๐ ปอนด์
และเป็นธนบัตร ๒๐๐๐ ปอนด์

“คุณทราบดีอย่างไร?”

“ก็ผมเป็นคนเอา มาให้ท่านคียูก เอง นั้
ครับ ท่านคียูกบอกให้ผมไปเอา เอกสาร
เหล่านั้นออกมาจากธนาคาร และให้เบิกเงิน
ตามใบสั่งจ่ายของท่านอีก ๒๐๐๐ ปอนด์ ท่าน
ให้ผมเอามาให้ท่านภายหลังเวลารับประทาน
อาหาร เวลาที่ผมเอามาส่งให้ท่านนั้น เห็น
จะอยู่ในเวลาราว ๘ ล.ท.ไค้ และผม ยังไค้
เห็นท่านใส่กุญแจกับตามพิก็เคียว”

“คุณ ทราบดีไหมว่า ทำไม ท่านคียูก
จึงต้องการบรรดาเอกสารแล เงิน สด เป็น จํ
นวนมากมายเช่นนั้น?”

“มิสเตอร์ มอร์ ทิเมอร์ ยกให้ล่ ทั้ง สอง
ของเขา

“ท่านไม่ไค้บอกผมในเรื่องนี้เลย และ
ตามธรรมเนียมผมมัก ไม่ค่อยจะ ถาม อะไร ท่าน
ท่านเป็นคนที่ไม่ชอบให้ ใครมาซักถาม กวน
ใจ ผมคิดว่าท่านคงไปต่างประเทศเหมือน
ครั้งก่อนนั้”

“ครั้งก่อน? เมื่อไรกัน? คุณมอร์ทิ

เมอร์” เควนร้องขึ้น

“ประ เเทียว ครับ - ให้ ผม นึก ดู ก่อน”

เขาหยกนั้ไปสักครู่หนึ่ง “อ้อ! ระดูไบ
ไม่มีผล ค.ศ. ๑๙๘๘”

“แต่ท่านเคยเอาเอกสารแลเงินสด เป็น
จำนวนมา กๆ ไปเหมือนคราวนี้ด้วยหรือครับ

“เหมือนกัน” มิสเตอร์มอร์ ทิเมอร์

ตอบ “ผมจำไว้ว่าผมไค้เคยถามท่านครั้ง
หนึ่ง คราวนั้นท่านเทศน์ผม เสีย ยกใหญ่
ความจริงผมไค้ควรจะเล่าให้คุดฟังเลย ท่าน
คียูกนายของผม นะมกั ะ มี นิสสัย แปรกๆ
เสมอ คุณคงทราบ - คือกั คอ อย่าง ทุ สด
และบางที่ก็มีอาการแปลกพิลึก”

“อาการแปลกอย่างที่คุณว่านะ เมื่อ
คินมีไหม?”

“ก็มีอยู่อย่างเหมือนกัน”

“แปลกยังไ้?”

“นั่นแหละคุณเควน ผมเอง ก็อธิบาย
ไม่ถูก ท่านกลายเป็น คนพูดจาโอ้อวด
แลโศกโศกอย่างไ้ใช้ตัว ท่านคียูก ที่เคียว
ผมคิดว่าในเวลานั้นใครๆก็คงไม่ท้าวสงสัยคา
กับท่านเป็นแน่”

“ท่านเล่าเรื่องหนึ่งลือที่ถูก ชูให้คุด ฟัง
ยังหรือเปล่า?”

“เปล่าเลยครับ” นายหน้าของท่าน

คึกคักสิ้นศีรษะประจบคำพูด

“ท่านคึกคักไปต่างประเทศคราวที่แล้ว
มานั้นท่านไปอยู่นานเท่าใด?”

“หลายเดือนครับ เห็นจะเป็นหนึ่งปี”

“คุณทราบไหมว่าท่านไปประเทศไหน?”

“ไม่ทราบเลย ผมถามท่านๆ ท่าน
ยังตะคอกเอาผมเข้า นั้นแหละครับ คุณ
แควน ผมได้บอกคุณแล้วว่าท่านมักมีอาการ
แปลกๆ”

“แควนหันไปทางทนายคนสนิทของท่าน
คึกคักแล้วถามว่า “แกเคยคิดตามท่าน
คึกคักไปต่างประเทศบ้างหรือเปล่า?”

“เปล่าครับ” เขาตอบ “เปล่าเลย
แม้แต่หันเคี้ยว”

“แม้แต่หันเคี้ยว?” แควน ทวน คำ
พูดของเขาด้วยอาการ รือ รน “อีกครั้ง
ท่านไปตั้งแต่เมื่อไร?”

“ภายหลังที่ ผม มา ทำ การ กับ ท่านได้
หนึ่งปีแล้วเท่า นั้น เอง ครับ – ท่านไปปีค.ศ.
๑๙๐๘ แล้วกลับมาค.ศ. ๑๙๑๐”

“คุณอาจให้ความรู้ในการไปเที่ยวต่าง
ประเทศของท่านคึกคักคราวนี้แก่ ผมได้บ้าง
ไหม?” แควนหันไปถาม มิสเตอร์มอร์
ทิเมอร์

“ไม่ได้เลยครับ” เขาตอบ “ผม

มาทำงานกับท่านคึกคักภายหลังเวลานั้น ผม
เพิ่งมาทำงานกับท่าน เมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๒ นี้เอง”

“ผมสารภาพว่าผมมีความคิด ของ คุณ
ไม่ออกเลย คุณแควน” ซีไบรท์ พุด
ขึ้นภายหลังที่ได้นั่งฟังการสนทนาของ แควน

“ดูเหมือนแทนที่เราจะเดินไปหา ศูนย์ แห่ง
ความจริง เรากลับ เดิน ออกไป เสีย แล้ว
สิ่งสำคัญคือใครฆ่า ท่านคึกคัก? – มัน เข้า มา
ได้อย่างไร? ออกไปได้อย่างไร? – และ ทำ
อะไรแก่ศพ ผมไม่ สงสัย เลย ที่เกี่ยวกับว่า

ท่านคึกคักจะไม่ถูกฆ่าตาย”

แควน มอง ดู หน้า ผู้ พุด ด้วย กิเลส อัน
เคร่งขรึม

“ถูก – คุณซีไบรท์ – คุณพูดถูกที่เกี่ยวกับ
แต่ข้างก่อนแะละ” เขาหันมา ทาง ทนาย
คนสนิทของท่านคึกคักแล้วพูดว่า “แก จำ
มักเล่นไม้ตี โหม?”

“ได้ครับ” มันวางอยู่บนโต๊ะไม้เสมอ
ท่านคึกคักมักจะใช้มันตักกระดาษบ่อยๆ

“พอแล้ว” เขาพูด “โปรดดู เสื้อ
ผ้าของท่านคึกคักซึ่งหายไประหว่างที่หรือเปล่า
ฮัมเฟรย์เดินออกไปนอกห้องตาม คำ สั่ง
ของแควน

“คิดว่าเมื่อคนตำรวมาเข้าบ้าน อยู่มี
ใช้? ตำรวจเหล่านั้นอยู่กันด้วยหรือเปล่า?”

“อยู่ ผมไทวคัพทไปเรียกตัวมาแล้ว เพราะเชื่อว่า คุณ คง ต้องการ ถาม อะไร ย่าง เวลานี้กำลังคอยอยู่ข้างล่าง ”

“คุณมอริคิเมอร์ ” เควนหันมาทาง นายหน้าของท่านคุยอีกครึ่งหนึ่ง “คุณ ทราบ ไหม ว่า ใคร จะ เป็น ผู้ ที่ รับผิดชอบ ตำแหน่ง คุยกแทน ? ”

“มิสเตอร์มอริคิเมอร์ยกโทษ ”

“ผมคิดว่าไม่มีใคร แล้ว ท่านคุยกับ ทนายทนายคนสุดท้ายของตระกูลนี้ และท่าน ก็มาได้รับ ตำแหน่งโดยไม่ ดูอะไร ต้อง นำ เลี้ยงใจที่ตระกูลโบราณเช่นนี้จะมาสาย สูญ ไปเสีย ”

ทันใดนั้นซีบรท เคน เข้า มาใน ห้อง นำ คำวมาด้วยคนหนึ่ง

“นี่คือคนที่ เค้า ยานัน ตั้งแต่ ๖๐ ล.ท. จน ถึง ๑๐๐ ล.ท.เมื่อคืนนี้ ”

คำวผู้ นั้นได้บอกแก่เควนว่า เขาได้ เคนไปมาอยู่ท่าหน้าคุกหาสนัน ประมาณ ๕๐ หลาไว้ ถนนหน้าคุกหาสนัน นั้นเงียบ สงัด แทบจะไม่มีคนเดินไปมาอีกแล้ว เขา กล่าว ต่อไปว่าไม่เห็นมีอะไรผิดแปลกน่าสงสัย เลย ตัวท่านคุยเองเขาเห็น ซีบร เข้ามาใน บ้าน เมื่อ ๖.๑๕ ล.ท. เมื่อประมาณ ๘.๑๕ ล.ท. มี ชาย คน หนึ่ง แต่ง กายด้วย เครื่อง ราช

สโมสรหิวกระเข้าหนึ่งโดยหนึ่ง เคน เข้า มาใน คุกหาสนัน คนในข้านั้นก็ประคุดกันหน้าออก รับผิดชอบในคุกหาสนัน และเมื่อ ๘.๓๐ ล.ท. มีคนใช้คนหนึ่งออกมาเรียกรถ แล้วสถาพร บุรุษคนที่เข้ามา เมื่อ ๕ นาที ที่ แล้ว มา นั้นก็ กลยขึ้นรถไป แต่คราวนี้ไม่ได้หิวกระเข้า ไปด้วย คำวผู้ นั้นจำได้ว่าสถาพร บุรุษ ผู้ นั้นคือนายมอริคิเมอร์

“คำพของ ท่านผู้ นั้นทำให้ผมกินใจ ” มิสเตอร์มอริคิเมอร์พูด เมื่อ คำว ผู้ นั้น ใต้การจบ “ว่าผมได้ เอา กระเข้าใบที่ได้ เกล็ดมาไว้ ทัน คำที่ผมจะต้องไปในงาน รับผิดชอบอาหารค่ำที่ บ้านผู้ มี ชื่อ แห่ง หนึ่ง และท่านคุยก็บอกว่ารักการ ส่งไปให้ผม ที่ สำนักงานเอง ”

“คุณมอริคิเมอร์บอก ว่าได้ เอา กระเข้า ไว้ ทัน แก้ว เรือง ย่างไหม ? ” เควน ถามทนายท่านคุยที่กำลังเดิน กลับ เข้า มา ถึงพัก

“ครับ ผมเห็นแล้ว มันวางอยู่ที่ - ” เขาหันไปหาที่ซึ่งเขาเข้าใจว่ากระเข้า วาง อยู่ “อ้าว ! ” เขาวิ่ง ออก มา ด้วย ความ ประหลาดใจ “หายไปไหนแล้วแปลกจริง ! ผมไม่เห็นมีใครเข้ามาในห้องนี้เลย ”

“จงสมมุติเอาอีกนั่นแหละมัน ว่า กระเข้า

ใบนั้นได้ ไซ้เป็นที่ยอมรับเอกสารอีกครึ่งหนึ่ง”
 เควนพูดอย่างไม่น่าพอใจต่อการที่กระเป๋ายาหายไป
 เท่าใดนัก “ว่าแต่เสื้อผ้าของ ท่านคียูกว่า
 ยังไงกันละ”

“มีเครื่องแต่งตัวบางอย่างของท่านคียูก
 หายไป” ซัมเฟรย์เริ่มรายงาน แก่ เควน
 “คือกางเกงและเสื้อชุดลายที่ท่านคียูก ชอบ
 แฉ่งเวลาที่ไม่ตกเบ็ดใน วัน คริม พ้า คริม ฝน
 เสื้อเชิ้ต อีกหนึ่ง ตัว รองเท้าบูตที่ ล้าห่วย ไซ้
 เวลาที่ยืนจับตัวคุณหนึ่ง เสื้อคลุมชิ้นนอก
 เก่า ๆ ๑ ตัวและหมวกใบอื่นอีก ๑ ใบ”

“ดีแล้ว” เควนกล่าวขึ้น เมื่อแซมเฟรย์
 กล่าวจบแล้ว “ให้เรารวบรวม คำบอก คำตรวจ
 คนที่ ๒ ต่อไปละ”

ตำรวจคนที่ ๒ กล่าวว่า เขาได้มาเส้
 ยามตั้งแต่ ๑๐ ส.ท.จนถึง ๒ ก.ท. และ ไม่
 เห็นแมวแววอะไรที่จะชวนใจให้สงสัยเลย พอ
 เขายืนอยู่ใกล้กับพักหนึ่ง มีชายเดินออกมา
 จากคฤหาสน์นั้น และได้หยิบ พก กับ เขา
 ชายคนนั้นอ้างตัวว่าเป็น คนใช้คนแรก เคื่อง
 กิม พอเที่ยงคืนแล้วมีสภาพพบคนคนหนึ่ง
 เดินออกมาจากประตู ในมือของ สภาพพบ
 นั้นหิ้วกระเป๋ายาเดินทางมาด้วยใบหนึ่ง ตำรวจ
 ผู้นั้นกล่าวว่าต่อไปว่าเขาได้ถามชายคน นั้นว่า
 มีอะไรอะไรในคฤหาสน์นี้ เขาตอบ ด้วย

เสียงอันสลับว่าเป็นนาย หน้า ของ ท่านคียูก
 และก่อนที่กระเป๋ายาจะหายไปชาย คน นั้น ยัง
 ได้เห็นมากล่าวว่าคดีสวัสดิคภัยตัวเขาด้วย

“ชายคนนั้นคือใคร” ซัมเฟรย์ ร้องขึ้น

“คุณมอร์ติเมอร์ได้ ไปจาก คฤหาสน์นี้ ตั้ง ๒
 ชั่วโมงที่แล้ว คน ๆ นั้นคงเป็นคนที่ เรา
 ต้องถกรันเอง นั่นเนเวิลเบอรัล” เขา
 หันมาทางตำรวจคนที่ ๒ นั้น “เธออาจบอก
 รูปพรรณสัณยของคนนั้นได้ ถัดวันใหม่?”

“ได้ครับ” ตำรวจที่สามถามว่าโรเบอรัล
 ตอบ “เขาเป็นคน รูปร่าง สูง โทง หนวค
 เคราเกลี้ยงเรียบร้อย สวมเสื้อ ชิ้น นอก
 ยาวและสวมหมวกใบอ่อนด้วย เนื่องจาก
 ทำทองเขาไม่ได้มันคงพิรุณ อะไรเลย ผม
 จึงไม่ได้เอาใจใส่กับ เขา นัก อีก ประการ
 หนึ่งของเขาที่เขาสวมนั้นคืออกกระหนก มาก
 ที่เกี้ยว พอเขาเจียรกรดได้ก็ขึ้นรถไปเลย”

“เราอาจอยู่บนทางของมันแล้วคุณเควน”
 ซัมเฟรย์ร้องด้วยความถึงโลกในใจ “คุณ
 ไม่ก็บอกอย่างนั้นบ้างคณกรร”

“แน่ละ” เควนตอบอย่างไม่ค่อยรู้
 สัก แปลก อะไร นัก “นั่นแน่ พล ตำรวจโร
 เบอรัล เธอแน่ใจหรือว่าชายคน นั้น น่ะ
 โทงหนวคเคราเกลี้ยง”

“ยิ่งเสียดว่าเนเวิลเบอรัล”

“ท่านก็ยกแห่งเบอร์สฟอร์ดคัมทวน และ
เครกกมาก” ข้าพเจ้าพูดขึ้นค่อย ๆ

“ก็แล้วมีสเตอร์เครทตัน” เคเวนพูด
“เวลานี้ขอให้เธอเก็บความคิดของเธอไว้ใน
ใจเสีย ๆ เอะ – นอกจากนั้น เธอไม่เห็น
ใครอีก ?”

“ครับ, ยังมีอีกคนหนึ่ง คือเมื่อเวลา
ประมาณเที่ยงคืนแล้วสัก ๔๕ นาทีชายคนใช้
ผแนกเครกกกลับเข้ามา ทาง ประตู ที่ใช้
สำหรับเป็นทางเข้าออก ของ คนใช้ ชาย
คนใช้ ผื่นใช้กุญแจของเขาไข ประตู เข้าไป
สักครู่หนึ่งผมได้ยินเสียงลั่นกลอนประตูและ
ล่ำโซ่ข้างในห้อง”

ขณะนั้นพอดีกับชาย คนใช้ ผแนก เครกก
ก็มาถึงเข้ามา

“พวก ผม ค้น หา ตลอด แล้วแต่ไม่พบ
เลย” เขารายงานแก่เคเวน

“เจ้าพวก แมว นะ ข้าง มั่น ก่อน เอะ”
เคเวนคึกขบ “ว่าแต่ตำรวจผู้เห็นแก
ออกไปจากคฤหาสน์เมื่อ ๑๐ ล.ท. และ
กลับเข้ามาเมื่อเที่ยงคืนแล้ว ๔๕ นาที ยอก
คิน, แกไปไหนมา ?”

“ผมไปเล่นไฟกันอยู่ที่ห้องคนใช้ ในย่าน
ตลอดแบริควดซึ่งอยู่ตรงมมณน” เขา
พูดพลางชำเลืองมองดู หน้า ๕๒ ปรท ท แสดง

อาการสงสัย เขา ค้วย กิริยา อัน เด่มไป ค้วย
ความหวั่นใจ “แต่ผมได้รัยอนุญาตจาก
ท่านก็ยกแล้ว”

“แก ใส่ กุญแจ ประตู หน้า ยัน หรือ
เปล่า ?”

“ใส่ครับ” เขาตอบ “ผม มัก ใส่
กุญแจค้วยมือของผมเสมอ”

“เมื่อแกเดินมาใส่กุญแจนั้น แกเห็น
มีใครอยู่ในห้องโถงข้างหรือเปล่า ?”

“เปล่าเลยครับ ตามธรรมดา ถ้าไม่
มีอะไรอะไรทำแล้ว ท่านก็ยกมีกุญแจ
ให้คนใช้ ไปนอนใต้กอนเตียง คน – เช่น เมื่อ
คืนนั้นเป็นต้น”

“และเมื่อแกลงมาเมื่อเช้านั้น ประตู
เหล่านั้นยังคงอยู่เรียบร้อยหรือ ?”

“ครับเรียบร้อย”

“ก็แล้ว” เคเวนพูด “ถ้าแกจะไป
ดูในปล่องไฟแล้วแกคงจะพบแมว”

“คุณคงไม่ทหาย ความ เหมือน อย่าง ที่
คุณพูดเป็นแน่” เขา แสดง อาการ ตั้งเล
ใจในเมื่อจะเดินออกไป

สักครู่หนึ่งเขาเดินเข้ามา มือถือทวง
ศัพของแมวที่เข็นโลหิต แดงไป ทั้ง ตัว เข้
มาก้วย

“คุณพูดถูก” เขาร้องขึ้น “อยู่บน

ปล่องไฟวิ่ง ๆ แหม! คอเกือบขาดที่เคียว
อ้ายชาติสลด - ถ้าแมวมันจะกินมันเข้าหรือ
ยังไถ่หนี้แหละครั้นมันถึงได้ฆ่าเสียเพื่อจะไม่
ให้ร้องอ้อออกไป "

"ถ้าจะวิ่งอย่างแกพละกระมัง" เควน
พุดพร้อมกัยขมน้อยๆ "เฮ้! เอาพล
ตำรวจคนที่ ๓ เข้ามา เขาฆ่าเลื่อง คุณาพิกา
ของเขา "เร็วเถอะ" เวลานั้น กระชั้น
เหลือเกิน "

พลตำรวจคนที่ ๓ รายงาน ว่า เขาไม่
เห็นมืออะไรก็แปลกเกิดขึ้นตลอดเวลาที่ เขา
เดินไปมาอยู่หน้าคุกหาสน์ตั้งแต่ ๒ ก.ท.จนเข้า
รุ่ง ชัยไธรที่ได้ถามแย้งขึ้นว่า เขาไม่ไปละ
ทั้งหน้าทไปไหนบ้างเลย ที่เคียว หรือ เขา
นั่งอยู่สัก ครึ่ง นาที แล้ว บอกว่าได้ทั้งหน้า
ที่ไปครั้งหนึ่ง โดยได้ยินเสียงนกหวีดของ
ตำรวจทัมมดถนน เขาจึงวิ่งไปเพื่อ จะ ช่วย
เหลือ เมื่อไปถึงเขาได้เห็นตำรวจคนหนึ่ง
กำลังไล่จับผู้ร้ายสอง คน ซึ่ง กระทำ การ ลัก
ทรัพย์ในหมู่ย่านนั้น เขาได้วิ่งออกมาไป
ข้าง หนตำรวจทางปลายถนนโน้นเข้า ตัวผู้
ร้ายได้เข้างังคุกกลับมา รวมเวลาที่ละหน้า
ที่ไปประมาณ ๑๐ นาทีได้ และ เชื่อ ว่าไม่
เกินกว่านั้น ตั้งแต่เวลาที่เขาละหน้าที่ไป
เมื่อ ๓.๓๕ ก.ท.ได้

"นี่เอง" ชัยไธรที่พุดชนกวัย ความ ยิน
ดี "เรามาถึงหัวข้อสำคัญแล้ว ระหว่าง
เวลา ๓๐ นาทีนั้นเอง ที่ เจ้าผู้ร้าย เอา ศพ ท่าน
คดียุทธออกจากบ้าน "

"ข้างที่ระถอกของคณกระมัง" เควน
พุดพลาถยิมอย่างมีเลศนัย "แต่คุณทราบ
หรือเปล่าว่ามันจะเอาศพท่านคดียุทธออกไปด้วย
เหตุทั้งๆ "

ชัยไธรทั้งไปคร้หนึ่ง
"ข้า! - ง่ายพิลึก - ง่ายมาก มันคง
ฆ่าท่านคดียุทธยังไม่ตายเป็นแน่ อย่างน้อย
ก็คงเป็นซากสลอบอย่างสาหัส และ คง จะ
ชิงท่านคดียุทธไว้เพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง
ผมเชื่อว่าเจ้าพวกสสมาคมแดง คง จะ เกิดลัก
ท่านคดียุทธอย่างเข้ากระดูกคำที่เคียว คำที่
ท่านเคยทุ่ม เทเงิน เช่น จำนวน มาก เพื่อ ชัก
ขวางต่อการดำเนินของเจ้าสมาคมพวกนี้ "

"นั่นแหละ สมกับใคร่จะว่ามันเกลียด
ท่านคดียุทธ อย่าง เข้า กระดูก คำ เหมือน กัน "
เควนคล้อยตาม "เหตุผลที่คุณอ้างมาก็
พอฟังได้ แต่คุณยังไม่ได้บอก ว่า มัน
เข้ามาทางไหน ? ออกไปทางไหน ? และ
บุคคลที่เราสงสัยว่านำศพท่านคดียุทธออกไปนั้น
จะมีเวลาพออีก ประคู้ หน้า ค้างได้ อย่าง เรียบ
ร้อยภายในเวลา ๑๐ นาทีแหละหรือ ? "

“ผม ยังไม่ได้ หา หลักฐาน ประกอบ”
เขาพูด กระซิก นึกๆ “ผมได้ ย่อย่อให้
คุณสืบสวนคุณผู้ใหญ่นั่น ผมเชื่อว่า
ถ้าผมลองลงมือสืบสวนคุณบ้างแล้ว ผมก็
คงจะได้หลักฐานมาประกอบข้างเหมือนกัน”

“ก็แล้วผม จะให้ คุณ หา หลักฐาน เอง”
เขามองอย่างไม่น่าพอใจ สำเนียง
อันกระข้างของ นายตำรวจ แห่ง สังกัดแดนที่
ยวึก “คุณระพบหรือไม้ก็ตามเถอะ ผม
ยังมีธุระสำคัญที่ จะให้ คุณ ทำ อีก อย่าง หนึ่ง
คือในเวลา ๕ ๓.๒๒.๒๒ นั้น เรือกลไฟของ
บริษัทวิไลสันถ์นาหนึ่งจะออกจากอู่ ในจำนวน
คนโดยสารแล้วคุณ ระพบ สักนายคน
หนึ่งสูงประมาณ๕ฟุต๑๑นิ้ว โทนหนวคเคว
เกลี้ยง แต่งกายด้วยเครื่อง แต่ง ตัวของ
ท่านดยุกที่หายไป มีรถอกระเบาะเอน ทาง
ของคุณหมอ ติเมอว ซึ่ง ในนั้น มี เอกสาร
และธนบัตรรวมกันอยู่ ๒๐๐๐๐ ปอนด์กว่า บน
หลังมือซ้ายของเขารวมรอยถูกข่วนลึกลงไป
รอยหนึ่ง เขา จะไป ถึง จังหวัดซีดไทย รด
๑.๕๕ ก.ท. ซึ่ง ออก จาก คิงส์ครอส เมื่อ
๑.๕๕ ก.ท. ผมบอกคุณไม่ถูกว่าในหนังสือ
เดินทางเขามีชื่อว่าอะไร แต่พวกตำรวจใน
ยุโรปเรียกเขาว่า เวลาที่เมอว ไวรอนแซฟ
บุทกล ผู้นี้เป็นสมาชิก ตัวสำคัญของ คณะ

เทอเรอริสต์ในประเทศสวีเดน เมื่อ ๒๕ ปี
ที่ล่วงมาแล้ว ถ้าหาก ว่า คณะโทรเลข
ไปให้ตำรวจที่ซีดยักตัวเขาเสีย เคียวนัก ระค
เพราะคุณจะได้กุญแจ ที่ จะไข ความลับ อัน
แต่ผมจะมีความพอใจอย่างเอกรที่เคียว ถ้า
คุณระกรุณานำเขาไปให้พบผม ที่ สำนักงาน
ในเวลาพรุ่งนี้สักครู่หนึ่ง ผมอยากจะสนทนา
กับเขาสัก ๒ - ๓ คำ” แล้วเขาหันมาทาง
นายสนธิของท่านดยุกพลางพูดว่า “แต่
ก็ต้องไปหาคนช่วยเขาไหม?”

ในเช้าวันรุ่งขึ้น เรายังไม่ทันจะนั่งลง
เรียบร้อยแล้ว ก็วิ่งโทรศัทพ์ถึงคุณ เควน
เดินตรงไปหยชินฟิง

“ครัย - เควน - นั้น คุณ ซิโยท ว ร ?
จับ ได้ แล้ว ? ครัย ! ผม กำลัง คอย
อยู่แล้ว”

“ใน ๒ - ๓ นาที มีสเคอร์เกอร์ทัน”
เขาพูด “เราอาจจะพบ หรือ อาจ จะไม่พบ
เงินสำคัญในคืนนี้ก็เป็นได้”

ต่อมาประมาณ ๑๕ นาที บาน ประตู
สำนักงานของเราเปิดออกขึ้น ไรท์ นำร่าง เขา
มาปรากฏในที่นี้ เขาคิดขาน ประตให้กว้าง
ออกเพื่อให้สายร่าง สูง โทน หนวค เกลี้ยง ซึ่ง
อยู่ในความอารักขาของนักสืบสองนายนั้นเดิน

เข้ามา มีพี่สาวของ นักโทษใส่กุญแจ
รวมกันอยู่ข้างหน้า แลบนหลังมือซ้ายของ
เขามือขวามืออย่างที่เคยพบ ทุก ครั้ง ๆ ถึง
แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เคยเห็นหน้าคำ คำ หรือรู้
จักชายคนนั้นมาก่อนก็จริง ข้าพเจ้ารู้สึก
คล้ายกับว่าเขาเป็นผู้ที่คุ้นกับสายคำ ข้าพเจ้า
มาก่อนแล้ว

“นั่นแหละคนของคุณ คุณเคยพบ” ซิ
ไบร์ทพูด พลางชี้มือไปยัง นักโทษ ของ เขา
“ในหนังสือเดินทางของเขาชื่อว่า เสอร์บิค
เกรก โกรฟ”

“แต่ในพวกขอมเขาเรียกกันว่า วลาดี
เมอร์ ไวรอนเซฟ” เขวเนียงขึ้นพร้อมกับ
อาการยิ้มอยู่ในหน้า “ยังงั้นไม่ใช่” เขา
หันไปถามนักโทษผู้นั้น

นักโทษผู้นั้นยืนอยู่อย่างไม่มี ท่วง ท่อ การ
อะไรทั้งหมด สายคำของเขาที่จริง มา นั้น
ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า มี แฉก แห่ง ความ วิกล
วิกลปนอยู่ด้วย”

“ยังงั้น” เขาตอบด้วยอาการอันหึง
ยโส นอกจากจะมีเสียงแปร่งเป็นชาวต่าง
ประเทศเสียเล็กน้อยเท่านั้น เขาก็เป็นผู้
ที่นับว่า ชำ ของ ใน ภาษา อังกฤษ ได้ คน หนึ่ง
“วลาดีเมอร์ ไวรอนเซฟ” ซอนพวกแกจะได้อะไร
ยินยอม ในเมื่อเขาไปถึงวูเซเชสแล้ว ไว

รอนเซฟพูดกลับที่เลนนทวัก นัก เก็บวัน
โอภาศของ ข้า เร มา ถึง ข้าง แล้ว ” เขา
หัวเราะออกมาอย่างน่ากลัว
สักครู่หนึ่งเขาก็เปลี่ยนไป
หมด เขา กลายเป็น ผู้ ที่มี กิเลส สุภาพ
ทันที

“ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย” เขากล่าว
ขึ้นด้วย สำเนียง อัน สุภาพ “ข้าพเจ้า ขอ
แนะนำว่าให้ท่านปล่อยข้าพเจ้าเสียเถะ ท่าน
ไม่มีหลักฐานอะไรที่จะ มา พ้อง คัด ข้าพเจ้า
ให้ทราบ”

“แน้ว” เขวเนียงพูดพลาง จ้อง สาย คำ
อันคมกริบไปยังนักโทษผู้นั้นอย่างไม่กระพริบ
ตา “คุณก็แต่งเบรตฟอรด์เป็นอะไรไปเล่า”

ชายคนนั้นก็คืบ คำนวณ อย่าง สัตว์ ง่าย
ข้าพเจ้ามองเห็นประกายแห่ง ความ วิกล วิกล
เกิดขึ้นในแววตาเขาสักแล้ว

“ข้าพเจ้ามั่นใจแล้ว” เขา พูดอย่างไม่มี
สทกสท้านราวกับว่าการ ฆาตกรรม เป็น ของ
สามัญเสียเหลือเกิน “ข้าพเจ้าถือว่ากฎหมาย
ของพวกแกจะลงโทษข้าพเจ้าไม่ได้”

“ซันจิง” ซิไบร์ทขึ้นเบา ๆ “เรา
จะพ้องเขายังไม่ได้” จนกว่าจะ พย ศพ และ
และหลักฐานอื่นๆ แม้แต่ คำ สารภาพ
ของเขาเราก็ยังไม่เชื่อ เป็น เกรงใจ สันนิ สันนิ คัด

ไม่ได้”

เขวนยกมือขึ้นห้าม

“เป็นพนักงานของ ผมเอง” เขารั้งขึ้น “แกฆ่าตึกแห่งเบอริสฟอว์ทำไม?” เขาถามทนเกือบเป็นเสียงตะโกน

“ด้วยความจำเป็น” นักไทยผู้นั้นตอบ “ไม่ วลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟ ก็ ตึกแห่งเบอริสฟอว์ก็ต้องตายเสียข้างหนึ่ง”

“จริง” เขวนพูดพร้อมกับลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินตรงไปยังนักไทยผู้นั้นพลางจ้องสายตาดูตรงไปยังคาของ วลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟหนึ่ง ไม่กระพริบ “แต่แกผิดเสียแล้ว” เขา

พูดพลางปล่อยอำนาจ อัน ประหลาด ออก จากคาของเขา “วลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟ ต่างหาก เป็น คน ที่ จะ ต้อง ตาย - แกเข้าใจไหม วลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟ เป็นคนที่จะต้องตาย” พอพูดจบคำเขาก็เลิกอก หมัด เขียง นักมวยของเขาออกไปยัง ขากันไกร ของ ชาย ผู้นั้น อย่างเต็มแรง ทำให้ร่างของ ชาย คน นั้นล้มฟาดลงไปยังพนักห้อง

ข้าพเจ้าลุกขึ้นยืน ด้วย ความ ตกใจ เนื่องจากการที่กระทำร้ายนักไทยอัน เป็น บุคคล ที่ใช้มือทั้งสองข้างกันตัวไม่ได้

เขวนถอยหลัง ออก มา จาก ชาย คน นั้น ปล่อยให้บนปราวสกีอยู่บนพนักห้องนั้นเอง

“ไขกุญแจมือออก” เขายืนดู “เฮา น้ำเย็นมาหน่อย, มีสเคอร์เครทกัน”

เขวนเอาน้ำพรมลงบนศีรษะของชาย คน นั้นสักครู่หนึ่ง ข้าพเจ้า เห็น เขา ตกใจ เขา หลอดแกวซึ่งบรรจ ูอะไร - ที่ ข้าพเจ้าไม่รู้ จักออกมาจากกระเป๋าสีของเขา แล้ว ก็ หายอก น้ำในหลอดนั้นลง ไปในปากของเขานั่น สักครู่หนึ่งหน้าอก ของ ชาย ผู้ ปวด จาก สคิน นั้นค่อย ๆ กระพริบขึ้นลงได้ ที่ละน้อย โดยความช่วยเหลือของเขวน วลาดีเมียร์ค่อยค่อยทรงกายลุกขึ้นนั่งกระพริบ ตา อย่างไม่รู้เห็นอะไร

“ฉันอยู่ที่ไหนกัน” เขาหอยพลางพูดพลาง “อ้อ! คุณเขวนที่ฉันสัญญาว่าฉันจะโทรศัพท์มาบอกคุณในเช้านั้นนี่ ฉันได้ โทรศัพท์มาหรือเปล่า? เกือบวันฉันยังคงมีชีวิตอยู่ - แต่ฉัน - ข้างจำอะไรไม่ได้อะไรเลย”

ฉันคิดว่าฉันคงได้ รับ อยู่ทวนภัยอย่างร้ายการมาแล้ว - หรือมีฉันนั้นก็ขยับไปเป็นแน่” ข้าพเจ้ามองดูเขาคับความสนเท่ห์ เค้านั้นของชายคนนั้นได้เปลี่ยนไปจากเดิมมาก หน้าอันแสดงความรักวราภคณลงทั้งกลายเป็นหน้าที่อ่อนโยนเรียบร้อย ข้าพเจ้าจำมิได้ปากที่หอยและดวงตาอันกลมได้ก็ แผลงกลิ้งอยู่แต่ที่หน้านั้น โทนทวนวราภคณลง ข้าพเจ้า

ของหนานต้องเป็นคนชั่วฟ้าใจเคียดแค้น และ
ชั่วใจที่ชั่วลึกเช่นเคียวกัน

“สวรรค์โปรด!” นายคำรวร แห่ง
สกอตแลนด์บารตร้องขึ้นด้วยเสียง อัน ระคน
กับความคั่นคั่นแลประหลาดใจ “ท่าน
คียุกนั้นเอง”

“ถูกแล้วท่านคียุกนั่นเอง” เควนพด
พลางพยุงชายคนนั้นขึ้นนั่งบนเก้าอี้ “ได้เท่า
ช่วยมาก” เขาหันไปพูดกับเชลยของเขา

“ช่วยมากทีเดียว นอกจากได้เท่าที่จะ
ไปรักษากันนายแพทย์ผู้ เป็น สหาย ของ ผม
แล้ว ผมเห็นว่าน่าจะไม่มี ทาง หาย เสีย
แหวะมาก”

“ฉันจะยอมทำตามคำแนะนำ ของ คุณ
ทุกอย่าง” ท่านคียุกพูดอย่างละเอียดย

“ฉันรู้สึกวางใจว่าตัวฉันได้ พ้นจากอัน
ตรายอันร้ายแรงอย่างหนึ่งมาแล้ว แต่ทุก
ทุกสิ่งมันมีคดียุติไปหมด”

เควนเดินไปที่โต๊ะหยิบกระดาษแผ่น หนึ่ง
ขึ้นมา ขำพเจ้าเห็นเขาเขียนข้อความ กรอก
ลงไป ๒-๓ บรรทัด

“บอกให้ทนาย คนสนิทของท่านคียุกเข้า
มา” เขาเงยหน้าขึ้นมาบอกขำพเจ้า

ความประหลาดใจของขำพเจ้าที่เห็นนาย
ของเขานั่งอยู่บนเก้าอี้ นั้น ไม่ผิดกับท่าทาง

ลครซึ่งกำลังแสดงอยู่เลย

“ท่านคียุก” เขาหอบ “ท่านคียุก
ยังมีชีวิตอยู่— โอ! สวรรค์ ถึงแม่ ท่าน
จะไม่มีหนวคเครา เช่นนี้ ผม ก็ ยัง จำ ได้
เสมอ” เขาวิ่งตรงไปที่นายของเขาพลาง
กล่าวด้วยคำอย่างพึงแทบไม่ทันออกมา

“อัยพวกนั้นมันทำอะไร แก่ได้เท่า ของ
ผมบ้างหรือเปล่า?” อัยพวกกระยาบับวิ
นะครับ เอ๊ะ! หนวคเครา ของได้เท่า
ไปไหนเสียหมดแล้ว?”

ท่านคียุกก็มออันลุลลายเป็นครั้งแรก
“อ้าวหนวคของฉัน, คุณเควน” ท่าน
ร้องด้วยความตกใจ “ใครโกนหนวคฉัน
หมดกัน?”

เควนเอจกหมายที่ใส่ของเสร็จ แล้ว ยืน
มาให้

“อย่าไปวิตกกังวลมันเลย ครับ” เขา
พูดอย่างอ่อนหวาน “รดของผม จะ พาได้
เท่าและขี้มเฟรย์ไปหา นายแพทย์ ที่ ถนน ซา
เลย์ ถ้าได้เท่าเชื่อผมละก็— รีบไปให้เขา
รักษาสีโดยเร็ว และค่อยไปให้เท่าจะ ลืม
เหตุการณ์เหล่านั้นหมด รวบรวม กับ ว่า เป็น ความ
ผ่านไ้เคย”

เมื่อเหลือเวลา ๓ คนนั่งอยู่ในห้อง ความ

สงสัยในใจของซีไบร์ทำให้เขา อกรรม ทันที
อยู่ไม่ได้

“ผมยังไม่เข้าใจเลย คุณเคเวน” เขา
พูด “เหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ มัน มี
มากสำหรับผมที่จะเข้าใจได้”

เคเวน เอน คิว ไป ฟิง พังก์ เก้าอี้ อย่าง
สบายใจ

“ชายผู้เคราะห์ร้ายที่ผมส่งไปให้นาย
แพทย์สหายของสมรภินาเมื่อคืน คงจะ
เป็นโรคที่เกี่ยวกับเส้นประสาทชนิดหนึ่ง อัน
สืบเนื่องมาจากสายโลหิตของบรรพบุรุษ คือโรค
ชนิดที่ทำให้คนๆหนึ่งเปลี่ยนแปลงไปเป็นคน
๑ คน ซึ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งเป็นคราว ความ
เป็นอยู่ของบุคคลทั้ง ๑ นั้น อยู่ เช่นนี้ คือ
หนึ่งเป็นคียุกแห่งเบอริสฟอว์ค - ผู้ซึ่งไม่รู้จัก
วลาคีเมอร์ ไวรอนเซฟเลย และ อีกมาก
เป็นคนวิกลจริตมีอาการวิกลจริตต่างๆ ทั้ง
ที่คนเมอริคเมอร์ใดสังเกตเห็นมา ค้น กลาง
ใจ ความเป็นคนวิกลจริตนี้ ทำให้เขา
รู้สึกตัวกระตือรือร้น เพื่อจะไป กระทำ อะไร
อย่างหนึ่งซึ่งอยู่นอกเหนือความรู้สึกที่เขาจะ
เล็งเห็นได้ แต่ผมคิดว่าสหายของผม คง
จะพบเค้าของโรคนี้เป็นแน่. ถ้าหาก ความ
เป็นคนวิกลจริต มาก ก็คือ เป็น วลาคีเมอร์ ไว
รอนเซฟ ความเป็นบุคคลที่มีนามว่าวลาคี

เมอร์ ไวรอนเซฟนั้นมันหนักมาก กว่า เพื่อน
จนเป็นเหตุให้เกิดความกระหายโลหิตที่มนุษย์
อันเป็นลักษณะธรรมชาติ ของ พวก เทอเรอริสติก
ทั้งหลายขึ้น ผมบอกแล้วว่าคียุกแห่ง เบอ
ริสฟอว์คไม่รู้จักวลาคีเมอร์ ไวรอนเซฟ แต่
วลาคีเมอร์ ไวรอนเซฟอาจรู้จักคียุก แห่งเบอริ
สฟอว์คได้ ฉะนั้น ความ กระหาย โลหิต

ของเขา - ความ กระหาย อย่าง พวก เทอเรอ
ริสติก - ในตัวคียุกแห่งเบอริสฟอว์คก็พลันเกิด
ขึ้น วลาคีเมอร์เข้าใจว่าคียุกแห่งเบอริสฟอว์ค
ตายแล้วอย่างสนิทสนม แต่ความจริงมัน
เป็น แมว ค่าง หาดก ที่ วลาคีเมอร์ ชำ คาย ใน
ความวิกลจริตของเขา”

“วลาคีเมอร์ ไวรอนเซฟ มุ่งหมายจะไป
ทำอะไร” ๒ ซีไบร์ถาม

“ไปรูเซีย เพื่อชิงตำแหน่งของเจนนี
ถ้าหลักฐานของผมเป็นอันถูกต้องแล้ว มัน
ก็เช่นคิงนี้ เมื่อชิงห่ม ภายเขาได้ ศึกษา
วิชาอยู่ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ประเทศ
อันเต็มไปด้วยร้านขายของพวกเทอเรอริสติก
ในรูเซีย เขาเองไม่ได้ใคร่ เข่น เข่น
เลยว่าจะได้ รัศมีตำแหน่งอันสูงเช่นนี้ ขณะ
ที่เขาศึกษาวิชาอยู่นั้น เขาได้ตก เข้าไป
อยู่ภายใต้อาณาของพวกเทอเรอริสติกใน รู
เซียและได้ร่วมมือในกิจการทั้งหลายในนาม

ของชายชาวรัสเซียที่ปลอมขึ้น โลหิตรัสเซียก็มิอยู่ในตัวเขาตนเอง ไท่ช่วยเหลือในการดำรงฐานะเป็นชาวรัสเซียผู้ มีนามว่า วลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟ ค่อมาครวาทหนึ่ง - จะเป็นเพราะอะไร ก็ตาม - เขาได้ลืม เหตุการณ์ทั้งหลายที่ตามมาเสียหมด และรู้สึกตัวว่าตนเป็นบุตร ของ หลอกเคลฟเวอร์ริง ซึ่งความจริงก็เป็นเช่นนั้น เขาคิดว่า เขา คง ขี้ขลาดไปเป็นแน่ ค่อนนั้นมาเขาก็ได้เป็นคหบดีแห่งเบอร์ลินฟอรค์และดำรงความเป็นทาสอันสืบมา โดยไม่มีความเปลี่ยนแปลงอะไร เลย ครั้นสืบมาได้ถึง ๕๕ ปี เขาก็เปลี่ยนแปลงไป ในระหว่างคหบดีและ วลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟ ถ้าคุณจะได้พบประวัติการวิเศษของท่านคหบดี และวลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟแล้ว คุณจะ เห็น ว่า ถ้าวลาดีเมียร์ กระทำตัวปรากฏขึ้นใน หมู่พวกเทอเรวิสต์แล้ว เวลา นั้น ท่านคหบดี มิได้หายไปจากบ้านเสมอ นั่นเป็นแต่รักกัน อย่างเลว ๆ ส่วนราย ละเอียดยก นั้น จะไม่มี ใครรู้เลย "

"เมื่อท่านคหบดีเอา รอยมือ มาให้ผมดู ผมก็เชื่ออย่างที่คุณเชื่อ ในครั้งแรกเหมือนกัน แต่ผมเห็นเรื่องในกิริยาของท่านที่แสดง ความหวาดกลัวออกมาอย่างจริงจังโดย ถึง แม้ ท่านเองจะบอกไม่ได้ ก็ตาม ผมคิดเหมือนกัน ว่าบางทีจะเป็นเพราะกลัว พวก แก๊ง มาก เกิน

ไปนั่นเองจึงทำให้สติท่านเลอ - เลอจนส่ง กระดาษขึ้นมาให้ตนเองโดยไม่รู้ตัว และ ความจริงก็เป็นเช่นนั้นด้วย "

"เมื่อคุณ ไท่คิดพิเคราะห์ถึงผลว่าท่านคหบดี ถูกฆ่าตายนั้น ผมสามารถว่าคหบดีจริง ๆ เพราะในเวลาวันเดียวกันนั้นผมได้ รับ โทรเลข จากเบอร์ลิน ว่ารัสเซลล์หลานว่าเจ้าของ รอย มือนั้นคือวลาดีเมียร์ ไวรอนเซฟผู้ร้ายอย่างโจร ชำรุดที่สุด ในพวกเทอเรวิสต์ทั้งหลาย "

"พอเราได้ฟัง คุณหาสน์เบอร์ลินฟอรค์ นั้น สิ่งแรกที่ทำให้ความแปลกใจเกิดขึ้นแก่ คหบดีนั้น มิได้อยู่ที่นั่นและทั้งรอยกระจุกกระจ่าย ที่เนื่องจากการต่อสู้กัน เป็น การ ที่ แกล้ง ทำขึ้นประกอบทั้งไม่เห็นมี ช่องทาง ที่คนร้าย จะเข้ามาทางไหนเลยก็ยิ่งทำให้ ข้าพเจ้ารู้สึก มั่นใจขึ้นอีก บนฝ่ายท่านอนนั้น รอยโลหิตที่แห้งก็อยู่ และยังมีขนขาวก็อยู่อีกด้วย - ขน แมว นั่นอนที่เคียว น้ำใสวิเศษที่ใสลึก พิสูจน์ให้เห็นว่าไม่ใช่โลหิตคน แต่โลหิตที่ คหบดีอยู่บนขอมือนั้นเป็นโลหิตคนแน่ ทั้งนี้ ก็เนื่องมาจากผมได้ชวนเขาเมื่อเจ้าของเสื้อนั้นจะเข้ามาในห้องฮานาผมได้ พบ หนวดผม - เลอเห็น คหบดียกขึ้นไทร และแปรงเท้าหริใช้ ในการ โยนหนวดนั้นขึ้นเหยียดอยู่ สิ่งเหล่านี้ จะ แจ้ง อยู่ ก็ดี ตา แล้ว ใน ห้อง ฮานา หนึ่งสี่ ผมได้ พบ กระดาษหนังสือพิมพ์ ที่ตกออก และตาราง

บอกกำหนดเวลารดไฟที่จะไปซื้อถังวางอยู่ และ
ที่ใดกำหนดบอกเวลารดกลาง คน ๔-๕ ก.ท.
นั้นมรรยเสียกอยู่ สิ่งเหล่านี้มา ประกอบ
กันเข้าเป็นเงาใต้รังๆ แล้ว อนึ่ง ตำรวจ
ก็ ยืนยันว่านอกจากชาย โทณทวนเกลี้ยงที่
เกินหัวกระเป๋ายออกมาแล้วก็ไม่เห็น มีใคร อีก
เลยสำหรับผมแล้วเหตุการณ์ออกจะแจ่มแจ้ง
พอทีเดียว”

“เมื่อคุณนำ วลาดีเมียร์ วัอรอนเซฟ มา
ทัน ผมเห็นโตทันทีว่า เขาคือ ตัว ท่าน
คียูกันเอง และผมก็โตทันทีแล้วว่า จะ
ต้องเป็นเช่นนั้น ยิ่งกว่านั้นผมยังเห็นต่อไป
ว่า ด้วยความวิกลจริตอัน เป็น สันดาน สืบ
เนื่องมาจากบุพการีของท่านคียูกันทำให้ท่าน
มั่นใจว่า ตัว ท่าน คือ วลาดีเมียร์ วัอรอนเซฟ -
สมาชิก เทอเรอริสตร์ รัสเซีย หาใช่ คียูกัน แห่ง
เยอรมนีฟรีดริชไมน์ และเพื่อจะให้ท่านหาย ซัด
จากโรคคนคงมาเป็นคียูกัน ก็ คง ต้อง รักษา
กันนานทีเดียว”

“นั่นแหละ คุณซีไรท์” เควนพท
ต่อไป “ในฐานะที่คุณ เป็น เจ้าพนักงาน ผู้
แทนแห่งกฎหมายของย่านเมือง คุณก็คง
จะต้องรับเขา ในฐานะลักทรัพย์ก่อน เป็น กระทั่ง
แรก เพราะคุณก็ยังไม่ทราบว่าเหตุการณ์
มันยังซับซ้อนอยู่อีกอย่างไร เหตุการณ์นี้แหละ
ผมจึงตรงที่จะเผย ความลับนี้ ออก - คือ ทำ

ให้ท่านคียูกันโต สติคืนกลับมาเสียก่อน เพื่อ
คุณจะได้ ไม่ต้องจับท่าน วิถีผม เล็ก ก
คือกระทำให้มัน สมองได้ รับ ความ กระเทือน
และผมก็โตทางไปแล้วเท่าที่ คุณ และ นาย
เครทเห็นเมื่อก่อนเท่านั้น ผลที่ ผมได้
นั้นเป็นผลที่สมประสงค์ของผมทีเดียว การ
ที่ ค่อย เข้าไป แรงๆ นั้น ก็ เพื่อ จะ กระทำ ให้
มันสมองได้ รับความกระเทือนขึ้นเท่านั้นเอง”

“เหตุการณ์อันนี้” เควนพทต่อไปเมื่อ
จบเรื่องแล้ว “ไม่เป็นของแปลกอะไร ถ้า
คุณจะคิดอย่างที่เราถูกมาใน รายงาน ของ
นายแพทย์ปริ้นซ์ วิกษา นางสาว โยเซมพ์ -
สุภาพสตรีแห่ง มณฑล ฮิวอิงแลนด์ เมื่อ
ค.ศ. ๑๘๘๘ แล้ว คุณจะแลเห็นว่า เจ้าหล่อน
เป็นโรคอย่างเดียวกับท่านคียูกัน เอง คือ
ชีวิต ของ เจ้า หล่อน แยก ออก ได้ เป็น ๓ คน
สองคนไม่รู้รักกันเลย แต่อีกคนหนึ่งรู้จัก
๒ คนนั้น ใจ! แปลกไหม? และ ยิ่ง
กว่านั้นยศตลอดทุกๆ คนที่เจ้าหล่อนดำรงฐานะ
อยู่นั้น ต่างก็ เกรี้ยว กราก กัน อยู่ ตลอดเวลา
สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือนางสาวโยเซมพ์ได้รอด
จากอิทธิพลกรรมอย่างหวนทวิต ที่เคย
ในเมื่อ เขียน เรื่อง นายแพทย์เยคิล และ
นายไฮค ชนนั้น หลุยส์ก็เวินสันไม่ได้ เคย
คำนึงอยู่ก่อนเลยว่ามีความลับเช่นนั้นแฝง
อยู่ในโลกแห่งวิทยาศาสตร์”

วิธีทำเนตร

“จ. จันทรอุทัย”

รวบรวม

วิธีป้องกันล่องฝงไม่ให้กระจ่าย

วิธีที่จะชักฝงล่องที่เกาะติดอยู่ตาม
ผ้าเช็ดเรือนโคขไม่ ต้องใช้ สบักให้หล่น
ปลิวไปในที่ต่าง ๆ มีดังนี้ คือจงหาหีบ
ใส่หมวกที่ใหญ่และสูงสักใบหนึ่ง เเจาะ
รูยอม ๆ บนผ้าหีบทำให้พอเหมาะกะที่ระ
ลอกเอาชายผ้าขึ้นมาได้ เมื่อเราเอา
ผ้าเช็ดขึ้นล่องแล้ว จงเอาใส่ลงในหีบ
ปิดฝาปกให้แน่น ให้ชายผ้าลอคขึ้นมา
ทางที่เจาะยาวพอควร เอามือจับชาย
ผ้าเข้าขึ้นเขย่าลง ฝงล่องที่ติดอยู่
จะหล่นลงในหีบหมด

เช็ดผ้าหน้ามัน

เอากาวเล็กน้อย ละลายผสมกับน้ำ

๑. คั่วค ใช้ สำหรับเช็ดทำผ้าหน้ามันจะ
สะอาดเป็นเงา

วิธีขัดเช็ดประตุน้ำต่าง

การขัดล้างประตูหน้าต่าง โดยมาก
ที่ทำงาน มักใช้ล้างแต่เพียงบนลงมา
ข้างล่าง แต่เมื่อทำดังนี้ น้ำที่ล้างจะพา
ให้ล่องฝง หรือ สิ่ง ที่ติดอยู่ตามผ้าไหล
ลงมารวมเกาะติดอยู่ข้างล่างอีก เพราะ
ฉะนั้น หนทางที่ดี จึง ควรเอาน้ำมาเทลาด
แลชักถูแกขัดล้างขึ้นไปที่ข้างบน ฝง
ล่อง ที่ ติด อยู่จะออกหายหมดไม่ เหลือ
อีกเลย

ป้องกันไม่ให้ผ้าขีด

ผ้าที่ยังใหม่ไม่เคยใช้ ควรเอา

คัมภีร์น้ำเสียก่อนที่เราเอาใช้ เพราะจะ
ขี้ขี้กันไม่ให้ขี้คอกอีก และทำให้
ขยายตัวกว้างยาวได้จนถึงที่สุด

วิธีรักษาไม้กวาด

ไม้กวาด แข็ง ๆ เมื่อเราใช้กวาด
เรือนแล้ว ควรจะหมั่นรักษาอยู่ให้เสมอ
ทุกวัน คือจะซักเอาผงหรือขี้ชะออกให้
หมดอย่าให้เหลือติดไว้เลย แลจะล้าง
ทุก ๆ อาทิตย์โดยเอาไม้กวาดจุ่มลงใน
น้ำสบู่อ่อนแล้วเช็ดให้ทั่ว จึงเอามาล้าง
ด้วยน้ำเย็นอีก แลตากให้แห้ง ถ้า
ทำโดยวิธีดังนี้ เป็นนิม ไม้กวาด จะสะอาด
อยู่เสมอแลทนได้นาน

ขัดเครื่องแก้วเจียรนัย

แก้วกระจกเจียรนัย ควรล้างด้วย
น้ำอุ่นผสมละลายกับสบู่ แลเอามูบเนียบ
หรือใช้ผ้าใช้ขัดล้างก็ได้

เช็ดหยดน้ำจากแฟหรือหน้า

ถ้า น้ำชา กาแฟ หยดติด ตามผ้าขน
แกะ ผ้าไหม หรือผ้าแพร เป็นรอย
บุบ เปราะเขยิบ จึงเอา กรวยเซอรัน
อย่างกุดกันแต่เขา ๆ แลเอานวม
ล้าลี่ย้อม ๆ รองไว้ ข้างล่าง ผ้า ครบรอย
เปราะ เผื่อขี้กันไม่ให้สิ่งสกปรกซึมค่อ
ไปมาก แลทั้งจะเป็นการสะดวกในการดูแล

ให้เย็นแห้งเป็นตอนไป อนึ่งเบาะล้าลี้
อาจกุดน้ำท่าขมหายหมด เมื่อทำ
ดังนี้แล้ว จึงเอาอันล่างดูอีกครึ่งหนึ่ง
จึงรดให้เปียก

ติดไฟถ่าน

ถ่านหินหรือถ่านธรรมชาติ ก่อนจะใช้
ติดไฟ ควรเอาน้ำเกลือค่อย ๆ เทลาด
เสียให้ทั่ว แลทิ้งไว้ ให้แห้ง ถ้าเรา
ต้องการจะเอาใช้ติดไฟ เมื่อใด จะ ทำให้
ลุกโชนแลทนได้นาน

วิธีขัดคนโทน้ำ

เอาเถ้าใช้มูก (Pearl Ash) กับน้ำ
อุ่น หรือ จะใช้น้ำมะนาวหรือน้ำเจอป่น
กับน้ำประมาณ ๑-๒ ช้อนโต๊ะ แทนก็ได้
กับถ่านขี้เถ้าเล็ก ๆ ๒-๓ ช้อนเอาเคล้าผสม
กันเข้าพอเหลว ใช้สำหรับขัดคนโทแก้ว
ให้สะอาด

ถ้า เป็น คนโท ที่เบื้อนสีใช้วิธีนี้ไม่ได้
จึงเอา เบื้อนสีม้นเทค หั่นสับใส่ลงใน
คนโทให้เต็ม หาเกลือป่นให้แน่น
แลทิ้งไว้สัก ๓ วัน พอให้เบื้อนสีม้นเทค
เค็ดฟุ้งขึ้น จึงเทออกให้หมด แลจึง
ล้างด้วยน้ำสะอาดอีกครั้งหนึ่ง คนโทนั้น
จะสดใสเหมือนใหม่

วิธีทำแปรงขัดผมให้สะอาด

ถ้าจะ ต้องการ สงวน แปรงขัดผมให้
 สะอาดอยู่เสมอ จงเอาน้ำมันวลินทาที่
 หลังแลข้าง ๆ แปรงให้ทั่ว แล้วเอา
 น้ำมันก๊วกพรม เพื่อให้มัน เหม่า ที่ คีต ขยี้
 กระเด็นออกหมดก็ แลจะไม่ทำให้เสีย

หายเลย เมื่อแปรงสะอาดก็ทั่วแล้ว จง
 เอาเชือก ผูก ที่ ค้ำม ขวอนไว้ กลางแจ้ง
 เพื่อให้ น้ำตก แล ทิ้งไว้ ให้แห้ง จึ่งเอาผ้า
 เช็ด วิวลิน ออกให้หมด แล้ว ทา ผ้า
 กำมะหยี่มาขัดอีกครึ่งหนึ่ง

๒๖. ความสบายใจเกิดขึ้นในเมื่อทำอะไรแล้วสำเร็จทุกอย่าง แต่ใจเผลอสิ่งที
 อำนาจความสำเร็จ จะประกาศความสำเร็จ ให้สมกับความอยากของ
 ท่านได้ทุกประการ.

ของ ผ. ส. พิชชญาทิ

สาม "เราไม่ คลาครถ เป็น แน่
ถ้า หล่อน ไม่ แต่ง ทวี ช้า
เกินไป"

ภริยา "แน่ทีเดียวคะ ถ้าคุณไม่
เร่งคิดขึ้นเงินไป เราก็
ไม่ ต้อง คอยรอต เทียวที่ ๒
นานถึงอย่างนี้

นายจันตะขุน

นายก ของ
สโมสร แห่งหนึ่ง
เมื่อมีการประชุม

ครั้งใด ยืนขึ้น กล่าวสุนทรพจน์ ต่อ สมาชิกที่
ได้ มา ประชุม พร้อมกันโดย เริ่ม ด้วย คำ ว่า
"ข้า แต่ ท่าน สุภาพ สตรี และ สุภาพ บุรุษ ทั้ง
หลาย และ ผู้อื่น ๆ"

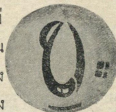
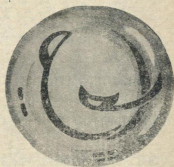
กินสอ

สุภาพบุรุษผู้ ๑ ถูก ชัก โดย แม่
หม้ายผู้หนึ่งว่า นาฬิกาของเจ้าหล่อน
กับตัวเจ้าหล่อนผิดกันอย่างไร ซึ่ง
เขาคอยโดยทันทีว่า "นาฬิกาของ
หล่อนทำให้เราจิกเวลา แต่ส่วนตัวหล่อน
นั้นทำให้เราลืมนั่นหมด"

แก้วยอกเกาะ

อุปัชชา "พุทธี"
พระบวชใหม่
"อมพันเต"
อุปัชชา "ธรรม"
พระบวชใหม่

"อม
พันเต"
อุปัชชา "สังฆ"
พระบวชใหม่ "ข้าพเจ้าไม่เคยเป็น"
อุปัชชา "ไม่ใช่คุณ! ไม่ใช่, สังฆ
ของพระนะ"
พระบวชใหม่ "ของพระข้าพเจ้าไม่เคยเห็น"
ศรีสกลเรือง

อิทธิพล

ศรี, เวทีแพทย

ภาค ๖

* ๐ จ น ๐, ๐ ร บ ๐, ๐ ฤ ท ๐,

จงทานามพระอารามที่เสด็จพระราชดำเนินพระราชทานพระกรุณาค้น แล้วนำอักษร
หรืออักษรกษัตริย์เรียงตาม ๐ ของคำสามคำที่ปรากฏอยู่ข้างบนให้อ่านได้ความ กษัตริย์
แปลคำทั้งสามด้วย อนึ่งอักษรหรือสระก็ที่มี * ประจักษ์อยู่นั้น ถ้ายกมาผสมกันจะได้
ความว่า เสด็จพระราชดำเนินพระชนมอะไร

๐ มากนามตามตอบข้อ

กลอนกาพย์ โคลงฉันท์ปราชัย

จิตร์เหิมเพิ่มบุญา

ยากง่ายหากหมายพ้อง

ปริศนา

กฎก้อง

ภาคหก

ข้อต้องเลเห็น

ไข ปรีศนาภาค ๕

รางวัลที่ ๑

ของ

ร.อ.ท. พลอัย พรปรีชา

ยลแยบยลปรีศนาของ

ยวนยักรวมลุลาย

ใคร่คอยประพันลัคนา

ลัคนาในอรรณพ

พยางค์หนึ่งพยางค์แจ่ง

“กา”พิศเห็นทนาย

พยางค์สองร้องสลับ

สองพยางค์น

ยักถาม

ว่างว่าง

มติ คนแน

อย่าร้องเอ็ง

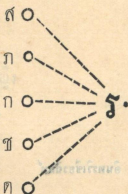
โดยหมาย

เทิด

ทองทนาย “ชาค”นา

ชอคงแห่งสภ

ส ก า ข า ค

วิชขุมบาลาฉน

๑ นังนกันอนน

พยานมสภ

วิศกัถกัถอน

สระทั้งไป

ครองตรกัไปมา

กาชาคสมใจ

อักษณเขียนไว้

ไม่ต้องถกถา

๑ “ส”ใส่จุดหนึ่ง
 “ก”ใส่มินาน
 ต่อไป “ช” “ซ”
 “ค” เค็ดที่หัว

๑ ยวงเหล่าวัยนุชน
 ทุกตัวงานงค์
 เกิดศัพทวิศาสตร์
 เกอชศกพยายาม

๑ หนึ่ง “ส” นี้
 “เสียง” สิ้นระพลัน
 สอง “ภ” พจน์
 ใช้จรวีแย

๑ อีก “ก” เล่า
 มั่นธระใน
 ทั้ง “ช” “ร” แล
 “แก” สมิอิน

๑ ถึง “ท” วย
 ในกติกา
 พยพจน์แปล
 ผิดก็จระอิง

๑๑ เสรีทอชยณัฐหา
 เพียรพิศประกยัฐสาสน์

๑ ใช้ปราศณฺ์ฉลากพ้อง
 ขากฎุมพิชาขยวิ

๑ ข้ากคิลิขิตค้อ
 เห็นยวงประโยชนกต

มาฆวณันท์

อินทรวีเชียรณันท์

ถักถึง “ภ” ภา
 ที่จุทสามนา
 ทวางต่อมา
 ประมวลถ้วนความ
 จักสรรบรรจง
 เต็ม “ร” ต่อตาม
 แม้นอ่านเกรงขาม
 ะหาคำแปล ๓

มี คะมัน
 พังพิเคราะห์แล
 จก “ก” ะ” แน
 เปลี่ยนสประคน
 เขาวนไว
 “แซน” วยทกล
 แน่นกระมล
 นักระคนึง ๑
 คุรขวิหา
 ทจระฟัง
 “แพ” ฝิระถึง
 ฎจระสรวณ ๓

ปริศนากระมลยาน
 ชณะว่างฉราควิ ๑
 จิระช้องสวาท
 ยมิเช่นกวิกล ๑
 ะชลอมโนชน
 ณสภากุศลบุญ ๓

รางวัลที่ ๒

ของ

ศุข ทิมศิลป์

เครื่องเล่นมหาพน

๑) จะกล่าวสรรวำพรรณกลอน

แก้ปริศนาพาที
แต่พอฉันสิ้นพักตร์เห็น
ให้รอนรุ่มกลุ้มใจ
นึกแค้นที่ความเห็น
เสียแรงมีข้อล่อซา
ว่าชยวนคอยปริศนา
คึกเคล้ากลองว่องไว
ครานฉันนึกหวนประวิง
กลบหันหกพลัดตกถึง
จึงบอกรับชวนว่า
แม่คอยไม่ได้ต้องอายหญิง
จึงรักเครื่องตั้งสังเขย
ทั้งหมู่เห่เบิกไถ่ปลา
กับอีกสุราซาไป
มีหลายพรรคอนันต์
เกะฮือฐาน
เชิญวัยขบถพลทูลเลี้ยง
ขอเชิญพระพินเนศวร
ให้ไพเราะเสนาะวาท
ขอเชิญพระคุณชาววัย

ตามล้นทรวงซัดคึก
“วงเวียน” ภาคนียากกระไร
มองเขม้นยังคิดไม่ได้
ทนเห็นโอ้ไหลซุ่มพักตรา
ทุกมาเป็นไต่ไม่ไวหน้า
ทั่วพาราแดนไทย
มีขุณญาณแก่ใจ
เป็นทีพอใจจริงจริง
ตั้งใจทั้งให้ ไถ่ทั้ง
โอ้อันจริงไม่เทียบจริง
ฝูงเทวอาเยาเนนัง
ของพึงลึกครา
ชนมมเนนนานา
ฉันรักหามาพร้อมพรั่ง
ไล่ซวดไหลเรียงประกัง
ยกมาตั้งพร้อมเพรียง
เทพทกวิมารอย่าเลี้ยง
อย่าเฝ้าเมียงพักตรา
เกลสาแสนวนภษา
ชาวประชาไค้ชมเชย
ที่เคยสอนอ่านกอบ

อย่าไถ่ละสละเลย
อันบิดเรศมารคร
ก็จงช่วยอำนวยปัญญา
แม้อุปสัคมกข์
อย่าให้ต้องผองภัย

ฝ่ายเทวคชิ่งเนาวีมาร
ทิพอาสน์ที่อุ้นอ่อน
ทั้งแข่งกระบวนอย่างหิน
จึงส่องเนตรทุกเหตุภัย
ทรงรับเครื่องขัตพล

เหินเหาะหิวระว่า
ต่างดึกดามเสกัจร
พร้อมพักครกันสัขรรยาย
เสวยเสร็จสำเริงแล้ว

กระซิบบอกอถกวาทิ
ขอขอบพระคุณองค์เทเวศร์
แนะให้คึกปวิศนา
จึงกราบถัมประณมกร
สมจิตต์มากพากพิง
องค์เทเวศร์เสร็จสอน

เหาะคันขึ้นเมฆา
ครั้นเทวาไปแล้ว

จึงร่างสาร์เป็นการไว
อันข้อตั้งแห่งสภา
จะถูกใหม่ใจซื่อน

พระคุณช่วยเมตตา
เคยสั่งสอนลูกมา
ให้ดื่มน้ำคึกว่องไว
จงปักษ์ขังไป
ช่วยผลักไล่ให้ไกลจร
เทวสถานอันขจร
ให้เว้ารอนปลากไห
องค์อินทรีกัสงสัย
พอทราบความในถ้ำธนูธรา
ขมื่นขมื่นมิไค้ช้า

ฝูงเทวามามากมาย
องค์อมรสันทั้งหลาย
จะขยายข้อพิ
อินทรีองค์ผ่องแผ้วไม่รำกั
จนสิ้นที่ข้อสงกา
ที่สมเพทอาตมา
ฉนั้นชั้นธราจริง ๆ
ขอขโมมอย่างยิ่ง
ไม่มีสิ่งสงกา
ก็วยจรไม่เชื่อนช้า

สู่ปากฟ้าสุวาลัย
จิตต์ฉนั้นผ่องแผ้วระหาไหน
คอบแก่ไซข้อคึก
ก็คึกกาชาคนะชี่
เห็นไม่มีจะผกเลย

แม้นฝักฉันขอมให้ดอง
 ไม่ฝักพลึงก็งลิเปรย
 ท่านว่าให้เขาพยัญชนะ
 จะไค้คำแปลว่าอะไร
 ด้วแรกก็คือ
 อ่านว่าก่อนก่อนจะก็
 ด้วชพอผสม
 เป็นศัพท์เขมรเที่ยวคือ
 เป็นชำระชำระล้าง
 เห็นงคงตามความนับ
 ด้วคเมื่อ ร สก
 ถูกไหมอย่างไรแน่
 ฉนี้ใช้พระคณนิกเทศน์
 แม้นฝักข้างพลึงว่า
 ท่านองกลอนฟังสอนหัด
 ฟังชัด ๆ สำสัไมก็

แม้วาต้องตามเฉลย
 จะอ้างเขยต่อไป
 ผสมกะตัวไร
 ยังคัยให้คัยว่าก็
 ผสมเป็นไม้หนึ
 ตามพิที่แปลว่ามี
 รนิยมคำแปลหรือ
 ไทขมาถือแผลงไป
 ตามที่อ้างถูกไหม
 ที่ฉนี้ใช้เปลี่ยนแปล
 ภาษามคอแปลว่า แ
 ที่ฉนี้แก้ ขบายมา
 ขวคิเคยเป็นสาสคา
 ไปรเทศคาปราณี
 ยังไม่สิ้นทักกังเมธิ
 ความจริงคงนี้ไปรคัยนั้นแท้ส

บทเหียบตรงวัล

๖ อะโทโอมโนนิก

สุภาพปัญญาแด
 โธความคึกนิจาเอัย
 ะเวียนวนลงใน
 ควินก้อยลู่สำยาม
 สมองโง่มีนเลน

คณิงควกคิงแล
 ฌภาคท้ายเขมมไทย
 กระไรเลยมีสกโส
 สู้คณหาณท่านเอัย
 ก็กลความม่ง่วงเฮย
 หะหญบหยังก็หัลยงัน

ณคายนกัณเฑษ

นิวาทาภิมานพลัน

สมันคนัน

ประนมทศฉันทา

๐๖ บัณฑิตเทวาทะเรื่องนาม บินยลความ ที่ดูแดงแจ้งไป
 ๐๗ ฝรั่งเยอนเอนโธษฐาไฟ บรรหารชานไซ เป็นสันตติกลกณท์

๐๘ คุกก่อนสมรพิมลภักตร์

จงแว้วสำเนยกยบลอรร

วงแรกและสองผิระประภี

คือกาวิทศคนแสดทง

วงสามและสี่สิริกระทำ

คือชาคฉวักนุเลลย

รวมเสวี่สำเร้งพจนค่อ

กาชาคมิผิควรยุพิน

วงคันและร,ผิระประมวญ

คือกรฤแชนกนมิปค

วงสามและร,ผิระประรย

คือแก่ชราชรวีถิ

วงห้าและร,ผิระจะชาน

คือกรฤแพอลุพหนา

บอกสร้อยสุภาผิวิศคัย

กัฏฐิเริ่มพจนไซ

ประสพจ้าวพิภพันทร

และลงสู่ชะโงกฉา

กระชั้นชิดพระเทพา

แดงซ้อคคักถาม

ศุภลักษณเลอพรรณณ

ถคนระแวกแจ้ง

ก็สถุทธิสำเร้งแดง

กลนมิผิกลย

ผิระมาประมวญเผย

วรรณชควรถวิล

กลซ้อประสมจินต์

ศุภลักษณลสิควรรค

สิริถวันผสมพจน์

ผิระผิวกักผิวกั

สิริควรผสมศรี

ปรโลกลสิถามหา

และประสานสุวรา

มีฉนั้นก็ข้ามไป

ก็ระยิบหทัยใน

กลซ้อคคักสุนทร

นางสาววรสี บันแกง

นักเรียนสตรีวัดระฆัง

หทัยไทยเชนม อานเปรมวิญญา พยปรีศนา
 ภาศห่าออกไซ ฎุกโคลงคิกทาย ขรรยายตอไป เขียน ๑
 กระหุ้มมัยมย่อง ทวิตรองตรวงตรา พยวงค์หนึ่งนั้นว่า
 นามวิทศเกลื่อน— กลากตามถิ่นชน ทุกคนก็เหมือน ทราบ ๑
 เอ,นี่อะไร ฟังไยยังง ไร่,เรามาวิหลง
 อยู่ข้างจะหยาย “กา”ที่หากิน เทียวินโดยฉาย กล้า ๑
 พยวงค์คำรบสอง ลายทองร้องสี สวยสกใส
 คือ“ซาค”ทายทา รวมอภัยพยวงค์ ซือคังสกา ตรง ๑
 ฎุก“สกาภาซาค— สยาม”มาตร์หมายมุง บริหารผดุง
 สันติภาพประสงค์ อารยะสมเทศ จงเจตนาร้าง เริ่ม ๑
 นำพยัญชนะ และสระลงเรียง ครอบทุกสูญเพียง
 พอกี่ประเคิม พยัญชนะกัทร, สกคต่อแต่้มเคิม แผล ๑
 ศัพท์หนึ่งอ่านกร ผันผ่อนว่า“มื่อ, แชน,จวงข้าง,หรือ
 ผู้กระทำ“แต่ ถ้าอ่านแปนกระ จำระคี่แผ่ ใหม่ ๑
 “แปนซือสัศวต่าง รูปร่างคล้ายเท่า ซือตันไมเงา”
 อ่านกระระก็ไ้ ว่า“ท่า”คำมคช หลายยทตามนัย นิต ๑
 ศัพท์สองช.ชม ผสมร.รักษา อานชระระแปลว่า
 “ครว้ครว้”หรือ“เก่า” แผลไ้เท่าัน เต็มที่หิวเบา คอ ๑
 ศัพท์สามค.ร. ดิคต่ออ่านกร สกคอักษร
 แปล“ข้าม”หรือ“ลวง” ผิดขอมจำน ขอทนไม่ท้วง คอก ๑

“วาสนา”

การที่ข้าพเจ้าหาญใจ กล้ารับปาก
ท่านบรรณาธิการเขียน อินทวาที ใน เดือน
นั้น ข้าพเจ้ารู้สึกดีว่า ข้าพเจ้าเป็นคน
หย่อนความยังึกอย่างหาตัวเปรียบยากคน
ในจำพวกคนหย่อนความยังึกด้วยกัน ทำไม
ข้าพเจ้าจึงชื่อนานนามตัวข้าพเจ้าว่าหย่อนความ
ยังึก ?

หะแรก ที่ เคยว ข้าพเจ้า เคยใส่ใจ

คำนวณว่า การเขียนอินทวาทีนั่น เปน การ
ง่ายคายยิ่งกว่าเขียนข่าวเข้า ปาก แต่ ครั้น
ถึงคราวต้องลงมือทำเองสิ การเขียนอิน
ทวาทียากยิ่งกว่าการบังคับม้า บังสอง โค ชนิด
เปรียบที่สุด หากในเวลานี้ถ้าท่านจะทะโกน
ถามข้าพเจ้าว่า การบังคับม้า บังสอง โคชนิด
เปรียบที่สุด ก็การเขียนอินทวาที ข้าพเจ้า
จะสมัครเลือกทางไหน ข้าพเจ้าก็ขอเลือก
ว่า ข้าพเจ้าสมัครเลือกการเขียนข่าวเข้าปาก
เพราะ ๑ - เปน การ ง่าย กว่า ทั้ง ๒ ชนิด ที่ ให้
เลือก ๒ - เปน อาหาร ที่ เรา ท่านไม่ ยอม
ปฏิเสธ ๓ - ไม่ เกิด ร้อน ถึง ความ คึก แล
ความสามารถ

เมื่อข้าพเจ้าเอนเอียงไปปรี่เฟื่องงานชนิด
เขียนข่าวเข้าปากแล้วละนี้ ความพยายามของ

ข้าพเจ้าทำบุญเขี่ยปากเขียนยันต์ว่าที่ จึง
เป็นความขยันที่ปราศจากความขี้เกียจ หรือ
คือข้าพเจ้าหย่อนความขี้เกียจนั่นเอง และ
ทำไมข้าพเจ้าจึงเป็นคนที่ย่อน ความ ขี้ เกียจ
อย่างหาตัวเปรียบยาก ? นี่ก็เพราะคิดว่า

ไม่มีใครสนใจเขาเลยจนว่า เขาเป็นคนหย่อน
ความขี้ เกียจ เพราะ เช่น นั้น จึง เป็นการ
ยากที่จะ ค้น คนหย่อนความ ขี้เกียจทั้ง หลาย
มาเปรียบกับข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าจึงพอใจจะ
กล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็น คน หย่อน ความ ขี้
เกียจอย่างหาตัวเปรียบยาก คือหมายความว่า
ว่า การหาคนหย่อนความขี้เกียจในใจพวก
คนหย่อนความขี้ เกียจ มาเปรียบ กับ ข้าพเจ้า
ผู้หย่อนความขี้เกียจ นั้นยาก

แต่เมื่อไม่มีตา เห็น เขียง เบน ฉะนั้น แล้ว
ถ้าข้าพเจ้าจะทำใจสว่ซอค้นคำที่ ข้าพเจ้ารับ
ปากไว้ ก็คือการส่อเกียจขี้เกียจของข้าพเจ้า
เกินไป แม้จะเลื่อนยักเวลาสัก ค่อยไปอีก
ข้าพเจ้าก็ออกรู้ลึก วิตก เพราะ เมื่อไม่สู้
นานมานี้ คำรามอยู่ในหนังสือของ ท่าน
นาย ข้าพเจ้าว่า “ --- ให้เลิกนิสัยขี้เกียจ
ผลัดวันประกันพรุ่งเสีย มิฉะนั้นก็การที่
ท่านลงมือทำอะไรไม่สำเร็จ --- ” ในเหตุที่

ข้าพเจ้าเกรงว่าอินทวาทของข้าพเจ้าจะประสบ
ความไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจึงก็กำหนดหมาย
ที่มีในตัวทั้งหมดยกออกมา หลับ หู หลับ ตา
เขียนตั้งเป็นอยู่แล้วดังนี้

จริงอยู่ อินทวาท คือว่าที่ถูกลักไว้ ใน
ตอนอินท วาทย์เหตุนี้ ถ้า แล้ว ท่าน ผู้ อ่าน
ประสงค์จะเอาเรื่อง หรือ ชม โสม พระเอก
นางเอกใน อินทวาท ย่อม เปรียบ เสมือน
ทั้งหาเลือกทั้งถึงฉะนั้นอินทวาทของใครจะเกิน
แบบใดก็ตาม แต่ ของ ข้าพเจ้า เกิน แบบ
ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่อาจเปรียบหรือรอง
ว่าแบบของข้าพเจ้าจะไม่พ้องกับแบบใคร หรือ
แบบของใครจะไม่ พ้อง กับ แบบ ของ ข้าพเจ้า
แต่ถ้าเพื่อนไปร่วมทางพ้องกันเข้าแล้ว ก็
เป็นอันชักชวนได้ว่า แบบของ ข้าพเจ้า และ
แบบของท่านผู้นั้นพ้องกัน

ข้าพเจ้ารู้ตัวดีกว่าคนอื่นว่า แท้ที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะ
ไต่เน้อดยกกระทรงความ เป็น ประการใดเลย
นอกหากเป็นการ เปลื้อง นำ กระคายโดย หา
สาระมิได้แล้ว ยัง เป็นเครื่องรบกวนท่านผู้
อ่าน และ รบกวน ท่าน ผู้ ฟัง อีก โสภ ๑ ค่อย
เอาเถอะ, ไหน ๆ ก็ ได้พูดชนิดไม่ได้ ความ

มา มาก แล้ว ต่อไป ข้าพเจ้าจะ พูด ชนิด ใด
ความข้างละ

๐ ๐ ๐

ชาว คณะไทยเขมร มี ความ ปลาย ปลื้ม
ปรีดา อย่าง ยิ่ง ที่ ไทยเขมร อภัย มา
อยู่เป็นชาวบรรณโลกถึง กิ่ง ฉนำ แล้ว และ
คลอกเท้าชายที่ครองตัวมาแล้วนี้ ไม่เคย
ประสบ เหตุ เขยต เขย่น ด้วยโรคพยาธิ
หรือรณบงอย่างใดเลย นัก ๆ ก็อยาก จะ ไป
ผำลงกรวย พระคุณ พระรัตน ไตรย์ ที่ ทรง
ประสิทธิ์ ประสาทน ขรรคาล ให้ ไทยเขมร
ขึ้นทโยนเป็นศรีพระนครอยู่ เขาเถอะ, ชาว
คณะยอมยกนิ้วร่วมร้องอยู่แล้วว่า ถ้าท่าน
ทั้งหลายไม่เค็มใจจะเลิกคบหากับ ไทยเขมร
แล้ว ชาวคณะก็จะไม่ล้ามือไปจน กว่า ชีวิต
จะหาไม่ จะพยายามปลุกความบรรเทอให้
ปรากฏอยู่ในนำ ไทยเขมร เสมอไป เพราะ
เช่นนั้นจึงควรเป็นน้ำทิพย์ของท่านทั้งหลาย อีก
ครา ๑ ที่จะช่วยบำรุงอุดหนุน หรือ ชัก
รุ่งแต่เกียรติกของ ไทยเขมร ไปตามบรรคา
สหายและ ญาติมิตร ให้ ช่วย กัน คำ จุน
อำนวยความสถาพรแก่ ไทยเขมร และ
เมื่อเป็นที่พอใจสมควรอยู่แล้ว ไทยเขมร
จะกาง ข้อม ปลุก ความ บรรเทอ แก่ ท่าน ด้วย
ความสามารถชัศสุก

๐ ๐ ๐

สำหรับ ไทยเขมร เล่ม ๑๖๖ เดือน
ออกจะเนิ่นนานกว่าอัตรากำหนดอยู่ ทั้ง
เป็นเพราะเหตุขลุกลั่น ข้าง ขึ้นใน การ พิมพ์
และอย่างไรก็ดี ข้าพเจ้า ขอ อนุญาต เป็น
ผู้แทนชาวคณะที่มีกระดองขออภัยแก่ท่านผู้
อ่านทั้งหลาย ด้วย กับไ้ มั่นใจอยู่ว่า จะ
พยายามขำยัก มิให้ มิ อุปสรรค พรณ น มา
พ้องพานอีกในเล่มต่อไป

อาศัยเหตุที่เกรงว่า จะมีความ จืด หรือ
ปราปรากอยู่ในความเนิ่นนานของไทยเขมร
ข้าพเจ้าจึงเอา คอก กระตั้น ท่าน บรรณาธิการ
ให้ไปทายทาม ‘หลานแม่ครัวหัวป่า’ มา
ปรุรงรสบรรณาธิการที่ - ที่ - ที่ ไม่ ชัก ขวาง
อย่างไร และก็จะเห็นจะเป็นเพราะ คาวของ
ไทยเขมรยังรุ่งเรือง สุกใส อยู่ ‘หลานแม่
ครัวหัวป่า’ จึงยินดีรับปากบรรณาธิการ ว่า
จะมากำทรวีให้ และยิ่งกว่านั้น ยังกรุณาที่
จะปรุรงให้ ในเล่มหน้าดูโอกาคอนครัวอีก นัก ๆ
ก็รู้สึกเป็นพระคุณพลั ในเล่มนี้ ท่าน
ปรุรงคาวให้ ๕ อย่าง หวาน ๒ อย่าง ยิง ของ
ว่างอีก ๒ อย่าง ทั้ง ๙ อย่างนี้ปรุรงด้วยจำนวน
มาก อาจ จะ เลี้ยง แดกได้ร่วม ๓๐๐๐ คน
แต่ขอเรียนให้ทราบล่วงหน้าว่า สำหรับใน
เดือนหน้า เวลานั้นท่าน ‘หลานแม่ครัวหัว
ป่า’ กำลังระดมลูกมือ สำหรับปรุรงอาหาร
ไว้เตรียมเลี้ยง ท่าน สมาชิก ทั้งหลาย อย่าง

ยังเรื่อง วังวิลแซงชัน ของ “มรกด” อีก ภูเขวนหวัดเสียนกระไร นี่แหละพระท่านว่าเวอร์ ก็จริงของท่านหรือก แต่ถ้าย่อมความ อวด คี ของ มนุษย์ ให้ ยิ่ง กว่านี้ แล้ว ‘แคนส้มแคน’ ของ ศ. เทศาแพทย์ ออกจะเอาดำนอยู่ พระเอกในเรื่องมีไรบ้างก็ยบอมให้ลงรูป และเซ็นกำกับมาว่า “โดยใครพ- มันสือยขาว คนโทสมียักญพศกพุทธศักราช ๒๓๑๐” นี้ เขียนหนังสือเข้าใยากจริง

ข้อ ๑ ท่านเกิดเดือนไหนเล่า? ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านรู้จักกับ หมอคุณ พรอพอซาร์ หวล สุนทรวารชน ท่านผู้นี้ท่านนายหรือเล่นกลแบบโอบคุปต์ ได้อย่างเชี่ยวชาญเฉิมท่านหรือคุณเกิด ยางที่จะ ถูกใจ เคาะปากอยู่ข้าง

ยาง ที่ ท่าน จะ หลาก ใจ ที่ อันควาทิ กับ หมวย เหตุเหี้ยกเคลลิก ปรากฏ ร่วม กัน อยู่ ข้าพเจ้า จะ ไม่ อธิบาย อะไร ทั้ง หมก เพราะ “กุกหลายฟังแบ้ม” แลลงไว้ เสรี แล้วแต่กระนั้นก็ยัง มี ยาง อย่าง ที่ ข้าพเจ้า ควร จะ แลลงแซงแซกไว้ อีก

กล่าวก็คือ ท่านย่อมทราบอยู่แล้วว่าหนทางที่จะทำให้ทางคักเนิรของ ไทยเขมม ปรุไปร่งและเจริญไปเบื้องหน้า นั้น จำต้องอาศัย การ เงิน ถ้า ยัง มี สมาชิก รัย หรือ ซ้อปลักมาก ไทยเขมม ก็ย่อม แกร่ ราก มันคงขึ้น สำหรับท่าน ที่ เป็น สมาชิก อยู่ แล้วทั้งรัยและซ้อปลัก หรือ ที่ จ้างนค์จะเป็นสมาชิกในอนาคตทั้งหลาย ขอได้ รัย ความ ชอบ พระเคช พระคุณ จาก คณะ ไทยเขมมด้วย แต่มีบางท่านที่ขอรรัยไว้แต่ต้น และได้ รัยหนังสือไป ๓ ฉบับแล้วนั้น ยังมี ได้ส่งเงินค่าบำรุงมา ในเหตุนี้ ย่อม ก่อ ให้ เกิดความยุ่งยากขึ้น และไม่ทำให้ข้าพเจ้า เข้าใจว่า ท่านไม่ยินดีรัยหรือไม่ยินดี ส่งเงิน แต่เป็นเพราะท่านลืมหหรือคักจะสำคัญ การเงินเลยเน้นเข้ามา หากความเข้าใจของข้าพเจ้าทั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้า มันใจ เป็นนัก เป็นหนาว่า หลังจากที่ท่านได้อ่านอันควาทิ และหมายเหตุเหี้ยกเคลลิกแล้ว ท่านจะใส่ใจ เป็นอริระจิกการส่งเงินค่าบำรุงมายังสำนักงาน ในเร็ววันนี้เป็นแน่แท้ สำหรับผู้ ซึ่ง รัย เพียง ครึ่งปี (๖ เดือน) เมื่อ ท่าน มี ความ ประสงค์ จะยังรักคยไทยเขมมอยู่ ขอได้โปรด แน้ง ความจ้างนค์ มา ยัง สำนักงาน ด้วย คณะ ไทยเขมมมีความยินดีจะค้อนรัยท่านทุก เมื่อ

ขอใบ

ด้วยมีผู้เอื้อเฟื้อส่งหนังสือต่าง ๆ มาขำรง
ห้องสมุดของหนังสือพิมพ์ ไทยนิยม ทั้ง
ต่อไปนี้เป็นคือ

นายบุญชู เอี่ยม กระสินธุ์ให้หนังสืออ่าน
เล่นเรื่อง นกกรงอน ๑ เล่ม ยี่สารสาม
๑ เล่ม ชีวิตของหญิงอนาถา ๑ เล่ม วัน
เฉลิมพานิชให้หนังสืออ่านเล่นเรื่อง ข้าคนท

๑ เล่ม เรื่องศิลาให้หนังสืออ่านเล่นเรื่อง กิ
ฉินชอลา ๑ เล่ม คณะบรรณเวทียให้หนังสือ
อ่านเล่นเรื่องชนเก่า ๑ เล่ม แพร่แยงก์ให้
หนังสืออ่านเล่น เรื่องนักฟุตบอลผจญภัย ๑
เล่ม ทั้งนี้บรรณการได้รับไว้แล้วด้วย
ความขอใบ

ข. บุญญูปถัมภ์

๒๓. ประเทศใดที่มั่งคั่งด้วยสินทรัพย์ แต่อ่อนกำลังทางนักรบ ประเทศนั้นก็
เป็นเสมือนนางสาวล่อพักตร์ ใครก็อยากได้ไว้ชม ต้องรู้หลบหลีกด้วย
ปัญญาจริง ๆ.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

